

Eessõna

See on jätk minu esimesele reisile, mis sai teoks tänu erinevate tuttavate abile. Kahjuks pidin esimese osa Jumala Püha Kiriku määruste tõttu avaldama anonüümselt ja seda on vaid mõned eksemplarid.

Sellepärast olen ma rõõmus, et olen nüüd eksilis ja keegi ei leia mind üles. See pärgamentkimp sisaldab mõningaid minu kõige kujundavamaid mälestusi ajast, mil maailm ja mina ei olnud veel näinud asju, mida me nüüd soovime, et me poleks kunagi näinud.

Proloog

Vesi ulatub silmapiirini. Tume laius, mis laseb valgete kroonide mägedel mängida ümber laeva vööri. Meremehed kõnnivad laeva peal, kuid ei vaata üles. Inimesed on pimedad tõdede suhtes, mida nad ei taha ära tunda - mille hulka kuulun ka mina.

Ma ei ole üks neist ja ma ei ole kindel, mida „olen“ nende jaoks tähendab ja kas nad kasutaksid seda minu kirjeldamiseks. Mind ei huvita see ka, sest ma olen jahil. See on surmahimu, mis libiseb inimestesse, nagu mõte vabadusest, mis ajendab neid kahte inimest, kellest ma tegelikult tahan end kanda.

Suurepärane laev, mille vööris on ujuja, triivib minu ees lainetes. Tuul on soe, hommikupäikese ajal, mida nad nimetavad suveks. Ma sõidan alati valgete purjede taga. Meremehed laeval vaatavad nii uhkelt üles, et nad tunnevad ära ainult kiirelt liikuvad pilved, mitte mind, samal ajal kui mina vaatan neid sealt ülevalt - ja olen samal ajal nende seas.

Laeva pardal peidus olev tüdruk magab ikka veel laeva kõvade kottide vahel, ainult tema vend on ärkvel. Nad ei tea, et ma neid jälgin. Nad ei tea ka, miks nad on erilised, miks mul on põhjust neid jälgida.

Inimesed on minu jaoks mass, kõik ühtemoodi, ilma et nad minus tundeid liigutaksid. Mul ei ole tundeid.

Kuid viimasel ajal tunnen ma tungi jahtida seda tüdrukut, kes põgenes Seitsme Torni Linnast - oma esimese saatuse eest -, kuid mitte minu eest.

Ma olen ujuva laeva pardal. Ja kui inimesed tegelikult tunnevad rohkem kui mina, siis peaksid nad nüüd kartma.

1. peatükk

Antonia avas silmad, kuid see ei muutnud heledust. Ta tõmbas end jalule ja lõi kohe pead.

Ägisedes tõusis ta jalule, pöörates seekord tähelepanu tema kohal olevatele taladele. Kui ta luugi poole hiilis, kuulis ta, kuidas madrused tekil tööd tegid. Ettevaatlikult püüdis ta luuki avada, kuid see oli liiga raske.

Ma pean leidma teise väljapääsu, mõtles Antonia. Ta tundsin ringi sibulakujulises laoruumis ja leidis lõpuks tee tagasi trepini. Ta proovis uuesti ja seekord see õnnestus. Ta avas luugi ja ronis välja. Ta astus välja vilkasse tegevusse ja keegi surus talle lina ja ämbri pihku. „Mopi ära!“ tuli karm käsk sõjamees Danielilt. Ta langetas kiiresti pea ja asus taas kühveldama, nagu koduski.

Kogu päeva jooksul püüdis Antonia võimalikult vähe rääkida ja tegi lihtsalt seda, mida talle öeldi või kästi teha. Kuid õhtu poole, kui toitu serveeriti, pidi ta vestlusse astuma, et mitte tähelepanu tõmmata, sest loomulikult tundis enamik madruseid üksteist. Ettevaatlikult kuulas ta esialgu lihtsalt pealt.

„Öeldakse, et nendes vetes on piraadid!“ ütles Thomas, kapteni kogenud vana sõber.

„See kõik on meremeeste lõng!“ hüüdis blond noormees Valentin: „Hansaliit on kõik piraadid

Läänemerel ja selle ümbruses välja ajanud või kohtu alla andnud!“

„Ja mis, sina noormees, on Vitalia vendadega? Heh?! Stuke teeb siin ja Läänemerel ikka veel karistamatult pahandust.“

„Noh, ... nad ju ei kavatse just ujukit kaaperdada, eks ole?“

Vanamees ohkas. „Loodame lihtsalt parimat, eks ole?“

Veidi murelikult püüdis ta jõuda Jakobi juurde, kes rääkis ühe väga noore meremehega, keda ta tundis Johannesena ära.

„Kas sa oled selles kindel?“

„Absoluutselt.“

„Me otsisime kogu trümmi läbi. Peale rottide ei olnud seal midagi. Kas teil on tõesti kõik korras?“

„Jah, jah, mul on kõik korras,“ vastas Johannes kergelt ärritunult ja pöördus ära. Antonia mõtles luugile, mis ei tahtnud avaneda. Kui Johannes eemaldus, läks ta oma venna juurde ja ütles valjusti:

„Kaufmann?“ Jaakob vaatas üles. Alguses nägi ta üllatunud välja, kuid peitis selle kiiresti väikese naeratuse taha: „Emil! Mis on viga?“ hüüdis ta veidi liiga valjusti, siis sosistas ta: „Mis on viga, Antonia?“

„Ma tahtsin sinuga rääkida ülekaigust,“ sosistas ta. „Kui kaua kestab Londonisse jõudmine?“

„See võtab umbes kolm kuud,“ vastas Jakob pisut ärritunult: „Palun võta rohkem osa meeskonnast, muidu mõtleb Heinar ümber ja viskab sind üle parda! Ja püüa mitte olla päris nii silmatorkav, kui sa minult midagi tahad.“

Antonia oli juba aastaid tagasi lakanud imestamast oma venna meeleolumuutuste üle, kuid viimase kolme aasta jooksul oli see paremaks läinud. Ta polnud teda ammu sellisena näinud. Veidi solvunult läks ta meeskonnakabiini ja kukkus kurnatult oma võrkkiiigesesse.

Järgmisel hommikul, hommikuse vahtkonna esimese löögi ajal äratas Antoniat üks madrus, talle jäi meelde, et teda kutsuti Arnoldiks. „Tule, tõuse tuvi!“ ütles ta õrnalt, raputades õrnalt tema kätt. Nurisedes avas ta silmad ja kiikas jalad võrkkiiigesest välja. Rahulolevalt naeratades pöördus Arnold ära ja ronis tekile. Antonia tassis uniselt tema järel heledasse hommikupäikese kätte, mis pani teda kõvasti silmi pilgutama.

„Kas sa tuled?“ kostis Arnoldilt.

Pärast seda, kui ta silmad olid kohanenud ereda valgusega, nägi ta, et peaaegu kõik meremehed olid kogunenud mingi laua ümber, mis koosnes tünnile asetatud puidust lauast. Ainukesed, kes seal ei seisnud, olid vana Thomas ja kapten. Viimane oli rooli juures, samal ajal kui Thomas käis juhuslikult trosside ja trossidega ümber. Ta lähenes uudishimulikult tünni juures istuvatele meestele.

„Ei, see ei saa olla!“ kostis Valentiniilt.

„Veski,“ irvitas tema vastaspoole Fabian, roolimees. Smutje Paul märkas neid esimesena: „Hei, kas sa tahad ka mängida, Emil?“

Antonia mõtles, siis ütles oma poisikeselisel häälel: „Ei, aitäh, ma pigem vaatan.“

„Arusaadav,“ vastas Paul ja pöördus tagasi laua poole, kus mäng oli vahetatud. Veskilaud oli asendatud täringukarikatega. Valentini ja Fabianiga liitusid Walter ja Rüdiger. Nad kõik raputasid oma täringukarikad ja löid neid kõvasti veepoti kaanele. Nad vaatasid teineteisele hindavalt otsa ja paar sekundit möödus, käed ikka veel karikatel, kuid lõpuks olid kõik pilgud suunatud Valentiniile. Ta vaatas lihtsalt tagasi, kuni küsis: „Mis see on?“

„Start!“ hüüdsid selgelt kogenumad mängijad üheskoos.

„Oh, vabandust,“ kostis laua noorim mängija: „Kolm üksikut.“

„Viis ainsat,“ muheles Rüdiger.

„Ooohhh, kaks kolmikut!“ ütles Fabian, mis tõi talle Rüdigerilt nohikliku pilgu.

Walter naeratas vaikselt ja ühines: „Neli kolmikut.“ mängu sisse.

Ootamatust massiivsest tõusust häiritud, vaatas Valentin oma tassi alla.

„Hm. Viis kolmest...?“ ütles ta.

„Sa pead ütlema kaheksa kolmest,“ sekkus Thomas naerdes.

„Aga mul on ainult üks!“ tuli vastus, millele Rüdiger vastas järjekordse ebasõbraliku pilguga, mis muutus naeratuseks, kui ta ütles vaikselt: „Valetaja.“

Lühike vaikus, kui kõik tõstsid oma tassi ja vaatasid oma täringut.

„Ha!“ hüüdis muidu halva tujuga Rüdiger.

Valentin oli ilmselgelt pettunud: „Ma olen igas mängus halb.“ Ta vaatas Thomasele otsa, kes irvitas jälle kõite juures ja parandas Heinari käsul kurssi, ja ütles vihaselt: „See kõik on sinu süü!“

„Minu süü, kui sa ei suuda suud kinni hoida? Ma ei usu!“ vastas vanamees naerdes.

„Ta ei oska nagunii kunagi,“ muheles Rüdiger oma karvase habeme sisse. Antonia hakkas aeglaselt vastumeelsust tundma kõhnunud, mustajuukselise madruse vastu. Vahepeal algas järjekordne mänguring ning Paul pöördus Antoniuse poole ja küsis: „Kas sa tahad teada, kuidas seda mängitakse?“

„Ma saan sellest aru. See on petumismäng. Sa panustad kõigi täringutega, mitte ainult enda omadega,“ vastas ta.

Paul noogutas heakskiitvalt ja ütles: „Sa oled nutikas poiss, Emil,“ ning pööras oma tähelepanu tagasi mängule.

Õhtul süüdati tekil tuli. Paul laotas pudru karedatele puitlaudadele. Antonia lükkas seda näljaselt kõhtu. Johannes istus tema ja Jakobi vahele ilma pikema jututa, kuigi nende vahel oli vaevalt ruumi.

„Kas te ei pahanda, härra Kaufmann?“ küsis ta irvitades. Jakob libistas lihtsalt irvitades Hainarile veidi lähemale.

Antonia vaatas mõtlikult erinevaid nägusid tekil. Ta mõtles, mis oli pannud neid kõiki oma tavalise elu maha jätma ja meremeesteks hakkama.

Justkui ettekäändel pöördus Arnold kogukonna poole.

„Meid ootab ees pikk ja metsik teekond,“ ütles ta. „Me teame juba Emilt ja Johanneselt, miks nad siin on, aga on veel mõned, kes pole meile veel rääkinud - Valentin, miks sa selliste kõvapäiste seltsimeestega nagu meie koos hängid?“

Seltskond naeris veidi, samal ajal kui noormees näis veidi sügavamale oma suppi vajuvat.

„Ma elasin varem Lübeckis,“ oli kõik, mida ta ütles. Rohkem ei öelnud ta midagi.

„Ja teie lahkumise põhjused?“ küsis Arnold.

Valentin vaatas lihtsalt vaikides tagasi. Ta säilitas silmakontakti, kuni meremeeste pilk temast jälle eemale pöördus.

„Ma lihtsalt tahtsin lahkuda,“ lisas ta mõne sekundi pärast.

„Ma saan sellest aru,“ ütles Rüdiger, kuid ta kõlas nii, nagu tahaks ta edastada teistsugust sõnumit.

„Rüdiger? Mis sind siia toob?“ küsis Daniel.

Rüdiger sirutas end veidi ja vaatas ringi. „Ma jooksin ära,“ ütles ta lihtsalt, „aga see on minu teine reis.“

„Seda me juba teame,“ ütles Paul, „aga sa jõudsid alles Lübeckis laevale, nii et ütle veel kord, kust sa pärit oled?“

„Hamburgist,“ vastas Rüdiger kergelt nurisedes, „mu vanemad olid rikkad.“

„Miks sa siis ära jooksid?“ küsis Antonia: „Vähemalt polnud neil põhjust sind ära abielluda.“

Meremehed hakkasid naerma.

„Miks, kas nad tahtsid sind kellelegi maha müüa? Oli see vähemalt ilus tüdruk?“ küsis Fabian irvitades. Antonia punastas veidi.

„Mitte keegi, mu õde,“ ütles ta kiiresti. „Ma jäin kiiresti ilma temast.“

„Ära ole liiga nõrk, lapsuke,“ vastas Paul. „Sa õpid siin vee peal veel tõesti naistest puudust tundma. Lõpeta nüüd need jutud ja joo ära, tünnis on veel rummi.“

Meremehed naersid ja jõid, samal ajal kui must vesi pimedade taeva all vastu laevakülgi laksatas. Kui õõ oli laeva nagu mantliga ümbritsetud, hakkasid mehed laulma:

„Hej oh, lamp kustub
aga me trotsime merd ja tuult
Seisame koos vastu pritsmeid
niikaua kui me joome!

Pögeneme lainete eest
ja tantsime merel
enne kui pörkame kaljudele
tõmba kaste peale
uputa oma häda
ümbritsetud õudsete lainete poolt

Hej oh, lamp kustub
aga me trotsime merd ja tuult
Seisame koos vastu pritsmeid
Niikaua kui me joome!

Hing vajub
Õnn on kadunud
Hüvasti, kallid sõbrad kodus
Hüvasti, kallid laev
Me oleme määratud
uppuma tünnis, üksi.“

Antonia oli varem kuulnud, kuidas meremehed midagi sarnast laulsid, kui nad olid sadamasse jõudnud. Pärast seda, kui laul oli esimest korda kõlavalt kõlanud, ühinesid Antonia, Johannes ja Jakob. See polnud ainus laul, mida meremehed teadsid, ja selleks ajaks, kui esimesed tähed pilvede vahele ilmusid, teadis Antonia rohkem laule, kui ta oleks võinud elus kunagi õppida.

Järgmised päevad ja nädalad olid sarnased esimestele, täis hasartmänge, teki pesemist, laulmist ja igavust lõputul merel. Selles loo osas on ainult üks hetk, mis väärib mainimist, kaks päeva enne Nyborgi sadamalinna jõudmist. Antonia oli end vabatahtlikult Paulile ja Danielile väikeses kambüüslaevas appi pakkunud. Kapten oli käskinud avada ühe viimastest tünnidest, milles hoiti soolatud kuivatatud liha; tavalise toiduga võrreldes oli see pidu. Nüüd valmistati liha kõrvale vesine supp, mida tavaliselt serveeriti.

Samal ajal, kui tüürimees rääkis tüürimehega meeskonnast, hakkis Antonia naerisuppi ja viskas selle potti. Kui ma Nyborgis korralikku sööki ei saa, siis ma ei kannata seda suppi enam, mõtles ta, ma ei kannata seda suppi! Kui ta oli lõpuks valmis saanud ja nägi, et tema kaks sõpra olid peaaegu unustanud suppi lõigata, sest nad rääkisid, pistis ta diskreetselt noa sargi sisse ja sööstis toast välja: „Nad kutsuvad mind, ma tulen kohe tagasi!“

Daniel ei vaadanud talle isegi otsa, kui ta talle järele hüüdis, kui ta ära jooksis: „Aga kiirustage!“

Antonia pööritas silmi ja mõtles tema ja Danieli naerisöögilauda, millest ainult üks oli valmis.

„Ja ta tahab mulle midagi öelda, et kiirusta,“ nurises ta mürinal, kui jõudis peaaegu pimedasse laoruumi, kus ta peatus ja võttis noa välja. Ta vaatas seda hetkeks, siis võttis ta madruse mütsi maha. Esimest korda nädala jooksul tundis ta, kuidas tema juuksed jälle õlgade ümber mängivad. Ta ohkas kurvalt, kui ta aeglaselt oma juukseid kokku hoidis, nagu hobuse saba.

Ta kõhkles, kuid asetas noa ikkagi napilt juurest alla ja tõmbas silmad kitsaks.

„Hüvasti,“ sosistas ta ja lõikas.

Kui ta uuesti silmad avas, oli suurem osa tema juustest tema värisevas käes. Hetkeks jõllitas

Antonia lihtsalt oma juukseid, siis võttis ta end jälle kokku, peitis juuksed särgi sisse ja sööstis tagasi kambüüsi kahe kavaleri juurde.

„Kus sa oled olnud?“ küsis Daniel temalt vihaselt.

„Kaupmees Jakob tahtis minuga rääkida,“ vastas ta trotslikult.

Kapten vaid nurises: „Hea, siis viska prügi üle parda.“

Antonia lootis, et nad ei märganud tema kergendust, sest ta tegi kiiresti ärritunud näo ja haaras prügikasti.

Ta topis juuksed prügikasti ja tormas trepist üles, kus ta peaaegu kukkus ninale.

Tühjale tekile jõudes jooksis ta reelingu juurde ja viskas kiiruga kõik üle parda, veendudes, et kõik tema juuksed on merele antud. Ta ohkas ja vaatas päikeseloojangusse.

„Mida sa teed?“ Johannes seisis tema kõrval, toetas end reelingule ja vaatas talle silma.

„Oh,“ torkas ta ringi. „Ei midagi erilist. Aga ma lõikasin oma juuksed maha.“

Ta võttis madruse mütsi maha ja näitas oma parimale sõbrale tulemust. Mees vaatas teda segaduses, kuid naeratas mõne aja pärast.

„Nii on ilmselt parem,“ ütles ta. „See on vähem silmatorkav. Nüüd näeb Valentin rohkem välja nagu tüdruk kui sina! Sa peaksid seda siiski millalgi rohkem ümberringi trimmima.“

Nad mõlemad naersid endamisi, kuid muutusid siis jälle tõsiseks. Mees vaatas talle otsa ja ütles:

„Näeb siiski hea välja.“ Ta muutus erkpunaseks.

Nüüd vaatas naine segaduses: „Täna?“

Ta raputas end lühidalt ja ütles siis: „Ma ei lähe tagasi. Nii et ma ei hoia midagi, millega seda meenutada!“

Nende sõnadega kiikas ta mütsi välja ja viskas selle kõrgel kaarega laiasse Läänemerre.

„Seal!“ naeratas ta Johannesele.

„Sa oleksid võinud selle mulle lihtsalt tagasi anda.“ Jakobi hääl kostis nende tagant kindluse tagant.

See on metsik, külm reis laevaga. Valged pritsmed pritsivad vastu reelingut ja sügav, tume vesi lööb vastu laeva kõhuseina. Pritsimine, mis ümbritsevad meremehed öösel nagu märjad linad, mis võiksid neid surivoodil katta. Laev võib kaotada haarde petlikel lainetel ja vajuda sügavikku. See on ohtlik elu vee peal. Kuid ükski meremees ei tea, millises ohus nad tegelikult on.

Ma olen õigel teel. Hall linn asub selle teekonna lõpus, ma pean lihtsalt laskma neil end kanda. Meri ei tundu olevat näljane. See lihtsalt luristab mõnusalt, neelata ujuva laeva alla. Aga ma ei jõua tüdruku ja tema vennani. Nad pääsevad minust eemale. Lähedalt, ignoreerides mind, nagu poleks mind olemaski.

Laeva meeskond teab ainult vee ohtlikkusest. Ohtlik teekond, kuid inimestes on rohkem oskusi, kui ma arvasin. Nad juhivad laeva läbi lainete, üha kaugemale ja kaugemale sihtkoha suunas, kuigi tugevama tuulega maa kaob tuule ja ilma sisse, jättes jäljed kuni pruuni linna seitsme torniga. Võib olla, et nad oskavad seda paremini kui midagi muud. Ma imetlen seda. Imetlen. See on üks sõnadest, mida nad kasutavad tunnete kohta. Aga see ei ole mina. Ma oskan ainult mõelda, jälgida ja tappa. Kui mul on tunded, siis on need vaid selle peegel, mida ma näen.

Aga inimesi on lihtsam mõista, kui ma nendega koos reisin. Varem ei uskunud ma isegi, et nad ise on piisavad, et neid mõista. Nad on alati ühes kohas, samas kui mina olen alati kaugel ja samal ajal lähedal, paljudes kohtades, peaaegu kõikjal. Nad püüavad reisida, põgeneda, nii paljude asjade eest. Aga mulle ei tundu, et inimesed suudavad põgeneda.

Tüdruk on nii lähedal. Ta puudutab mind mõnikord, nagu poleks see tema jaoks midagi rasket, aga mina ei puuduta teda. Ta vaatab mulle silma ja räägib minuga, tundmata minu kohalolekut. Teadmatus on midagi muud, mida inimesed väga hästi oskavad. Ma tahan, et ta tunneks mind, et ta leiaks mind.

Ma kuulen, mida nad räägivad, aga keegi ei räägi MINUGA, keegi ei vaata MINU peale. Sest ma

olen nähtamatu. Ja Mina OLEN. Ma olen ka nende jaoks.

Ma vaatan neid päevast päeva. Inimesed võivad sõita laevaga üle laiuse, mis on pehme nagu õhk. Nad toovad laeva läbi udu, läbi tuule, kõik koos, kuigi nad ei ole üks tervik. Ma olen paljudes kehaes, ma olen sidumata ja võimas. Ja ometi ei näe nad mind. Nad näevad isegi päikest, kui see on pilvede taha peidetud. Peab olema võimalus, et ka nemad saaksid mind avastada. Et see tüdruk märkab mind ja vaatab mind kord, kui ta räägib, et ma lõpuks ometi jõuaksin oma sihtkohta. Hallile linnale. Selle reisi sihtkohta. Seni saab ta mind vähemalt tunda.

Ühel päeval lõpetavad inimesed taevasse vaatamise ja hakkavad vaatama seda, mis nende ümber hiilib.

2. peatükk

Antonia vaatas lähedalasuvat maad, õrnalt kallakuga rannikut ja selle taga asuvat tasast maad. Ta tõmbas kogu jõuga niisket, karedat kaste, tõmbushaaval, lastes sellel läbi käte tagasi langeda. Tema taga karjus Daniel teisel pool meremeestele mingeid käske. Rüdiger ja Arnold tõmbasid sama köit nagu Antonia. Thomas käsitses linikuid, suurt köie tõstukit, mis tõmbas jardid paika. Teised valmistusid langetatud purje kinnitamiseks, samal ajal kui võõr osutas põhja ja uju võttis uuesti kursi. Kaks meremeest seisis ikka veel jardide peal.

„Ahoi, Nyborg!“ hüüdis Johannes üle lahe, kus nad olid oma varusid täiendanud. Antonia ohkas ja toetas end reelingule kohe, kui ta trossist lahti laskis. Laev krigises ja kõigus, kui avamerel ootav tugev meretuul seda haaras. Reis jätkus.

„Ahoi!“ ütles ta väsinult, kuid tõmbas end lühikese aja pärast uuesti püsti.

„Niisiis, annad juba järele, Landsalat?“ küsis Thomas, kes tuli nende juurde: „Paistab, et sa jõuad ikkagi Londonisse, kuigi ma alguses kahtlesin.“

Antonia lihtsalt irvitas ja pistis nina püsti. Ta oli harjunud meremeeste räige naljaga. Tema jõud oli reisi algusest saadik kasvanud, kuid ta oli ikka veel kõige kurnatum neist kõigist. Ta püüdis imiteerida nende hääletooni, nii nagu ta oli harjunud Emiliks olemisega. Paremini kui Johannes ja Jakob. Need kaks noormeest ulgusid peaaegu iga kord, kui nad püüdsid meeskonna noorima liikmeka rääkida.

Ainus, keda karmid madrused ikka veel ei paistnud häirivat, oli Valentin. Ta oli enamasti koos Fabianiga, roolimehega, kellega ta oli nüüdseks hea sõber, ja tundus ülejäänud meeskonnaliikmetega rääkides üsna häbelik.

„Tuul on tugevnenud,“ ütles Thomas kellelegi konkreetset, „aga meil on Skagerrakini veel paar nädalat aega.“

„Mis on üldse Skagerrak?“ küsis Johannes uudishimulikult.

Thomas nurises. „See on karm piirkond. Skageni neeme ümbruses on vesi alati kobar ja lained on kõrged nagu mäed, nii et ükski meremees ei taha seal sõita. Aga sõita tuleb ikkagi. Lugematuid kordi. Ja mereolendid ajavad sind jääsügavusse, kui saavad. Lihtsalt oodake, siis näete.“

„Lõpeta nende hirmutamise. Nad näevad ise,“ hüüdis Paul, kükitades nende kõrval, et trossi eemale viia. Thomas vaid nurises.

Antonia kuulas vana meremeest tähelepanelikult, kuid vaatas ikka veel küsivalt Arnoldi poole, kes seisis Thomase taga. Temast oli tavaliselt palju lihtsam aru saada. Kui Thomas rääkis oma võrratuid lugusid, ei suutnud keegi vahet teha tõe ja meremehe lõnga vahel, kuid Arnoldil oli tema väheste mereteadmiste juures rohkem mõistmist.

„Mered kohtuvad Skageni neeme ümber, mis on kõige põhjapoolsem punkt,“ seletas pruunikarvaline, pika siga sabaga meremees, „Läänemeri, mis on teisel pool, ja Läänemeri, kus me praegu reisime ja kus asub Lübeck, teie seitsmetorniline linn. Seal on tormine. Me jõuame sinna üsna varsti, nii et olge parem valmis, et teid tabab mõni torm. Kui me sinna jõuame, on sul lõbus.“

„Te laisad vördjad! Tagasi trosside juurde,“ karjus Daniel, „Me läheme jubeerima! Või tahate, et me jääksime kaljudele hukka?“

Meremehed ägisesid ja asusid järgmise manöövri kallale. Valentin, kes oli ilmselt kuulnud, tuli Arnoldi juurde.

„Mis on Cape Skagen?“ küsis ta uudishimulikult. Arnold raputas vaid sõbralikult pead. Manööver nõudis kiirustamist.

„Kindlasti mitte midagi hullemat kui teie pidev rääkimine,“ muheles Rüdiger, enne kui ta jooksis tagasi oma kohale ahtris.

„Koht, mis sulle kindlasti ei meeldi,“ vastas Thomas. „Mine nüüd, sinu koht on seal!“

Thomas osutas ühele trossile, mis viis rōdult masti juurde. Valentin näis tahtvat protestida, kuid mõtles ümber ja läks pingul näoga tööle.

Oli keskpäev, vahetult enne pärastlõunase vahtkonna esimest puhumist. Nad olid Nyborgist sõitnud kaks päeva. Taevas oli pime. Thomase hoiatus oli täitunud: Ilm oli viimase kahe päeva jooksul muutunud üha halvemaks ja meri kargemaks. Ujula oli jõudnud mitu korda maamärgini, kus vanemad meremehed vaikisid ja hakkasid rääkima karmi hoiatusi ja lugusid mustast, sügavast veest ja ulgivatest tormidest. Nende sõnadest võis järeldada, et tormid avamerel olid sarnased isiklikult surmaga silmitsi seismisega, hullemad kui must surm, katk, mis möllas mandril.

Antoniast hakkas nakatama pinge, mis haaras kogu meeskonda. Valentine, John ja isegi Jacob hakkasid Thomasele ja teistele alluma ja imesid nende nõuandeid. Tormid ei tundunud äkki enam naljakana.

Antonia ronis ahtriküljele Fabiani ja Valentini juurde. Fabian nõjatus roolile ja rääkis elavalt noorele madrusele, kes istus tema kõrval rullil.

„Kas on midagi?“ küsis Fabian Antonialt, kui ta trepist üles ronis, võideldes soolase tuulega.

„Ma tahan lihtsalt laineid paremini näha,“ vastas Antonia, fikseerides oma pilgu tõsiselt horisondile. Kui kogenud meremehed muretsesid, võis ta vaid aimata, mis teda tegelikult Skageni neemel ootab. Ta kartis, seda sai ta nüüd aru. Nende ohtude ees ei tundunud abielu, katk ja kõik, mida ta tahtis Lübeckis maha jätta, enam nii halb. Kuid tagasiteed polnud ja seda oli rumal soovida.

„A- Emil!“ hüüdis Johannes altpoolt, tuues Antoniuuse tagasi olevikku. Ta ronis ahtrilaualt alla ja hoidis kätt näo ees, et vältida soolase pritsme paiskumist näkku. Tuul puhus kõvasti ja teravalt üle teki ning laev kõigus.

Valentin järgnes talle esiplaanile. Ta klammerdus murelikult reelingu külge ja püüdis juukseid näost välja lükata. Need ulatusid talle just kõrvadeni ja olid piisavalt lühikesed, et ta ei saanud neid kõrvade taha pista.

„Kas see on juba torm?“ küsis Valentin vaikselt, kuid teised madrused ei vastanud.

„Siin sa oled,“ ütles Johannes. Ta naeratas, kuid vaatas murelikult ringi.

„Kas te arvate, et see on juba esimene torm?“ küsis Antonia, heites pilgu Valentinile, kes klammerdus just plankude külge ja vaatas kangesti horisondi. Daniel hakkas naerma, kuid ei lõpetanud. Ta tundus veidi särtsakas. Ta ei julgenud temalt enam midagi küsida.

Kajuti uks avanes ja pörkas kohe vastu seina. Arnold, kes seisis juba ukse kõrval ootamas, pilk rahulikult meeskonnaliikmete vahel edasi-tagasi rändamas, peatas teda raskelt, et kohe tagasi kiigata, ja surus ta vastu seina. Thomas, Hainar ja Jakob astusid kiiruga kajutist välja valju tuulega, enne kui Arnold ukse raami sisse lõi ja uuesti lukustas.

„Suundume edasi põhja poole, et jõuda tormirindade vahele,“ ütles Hainar valjusti Danielile, nii et ülejäänud meeskond kuulis. „Purje tuleb üles tõsta. See saab olema karm ilm, kaaslased!“

Ta pöördus kolme noormehe poole kõvasti irvitades. „Valmistuge oma mereristsedeks!“

„Fabian!“ hüüdis Daniel üle teki, nii et seda võis kuulda läbi ulguva tuule, „viis kraadi põhjal!“

„Kas me ei saa minna kuhugi mujale kui läbi tormi?“ küsis Valentin arglikult. Ilmselt ei näinud ta ikka veel eriti midagi, peale oma juuste.

Thomas lihtsalt naeris ja lõi teda õlale, lüües Valentini peaaegu maha.

„Landlubber,“ ütles ta siis tõsiselt ja läks ilma ühegi teise sõnata kapslite juurde. Arnold naeratas poisile ja ronis nende juurde.

„Kui vesi läheb veel metsikumaks, seo end laeva külge,“ ütles ta julgustavalt, kuid selgelt, „me ei taha, et sa kalasöödaks muutuksid. Kuulake, mida Hainar ja Daniel ütlevad, see võib teie elu päästa. Ja kui halvemini läheb, siis olete tõenäoliselt meie kõikidest parimad palvetajad. Pikk teekond on juba pühaduse meist välja ajanud. Nii et lõpetage värisemine!“

„Väga julgustav,“ lipsas Antonia välja, samal ajal kui tuul püüdis tema segaselt lõigatud juukseid veelgi rohkem sassi ajada. Johannes vaatas segaduses ja jäi vait. Arnold vaid noogutas, kõndis kindlusest alla oma venna juurde roolis ja vahetas temaga paar lühikest lauset.

„Valentin peaks uppuma, siis on lõpuks natuke vaiksem ja keegi ei küsi enam rumalaid küsimusi,“ ütles Rüdiger irvitades ja komistas hetk hiljem, kui laine murdis laeva kõhule. Meeskond oli täiesti läbimärg. Antonia ja Johannes hoidsid hetkeks teineteisest kinni, kuni laine läbi reelingu lünkade ära voolas.

„Sellisteks kommentaarideks pole nüüd aega!“ ütles Jakob järsku, ilmudes ootamatult kindlusele. Ta nägi kummaliselt õnnetu välja. Esimest korda nädalate jooksul mõistis Antonia, et Jakob oli nagu tema ise, vaid mõned nädalad tagasi olnud laps, kes ei tahtnud saada kaupmeheks, nagu ka tema ei tahtnud abielluda. Ta mõtles tagasi väikesele perekonnale, mida valdas koduigatsus. Mida oli Mia öelnud, et ta ei tahtnud, et tema kaks õde-venda kuhugi läheksid, nagu need õed-vennad, kes olid juba surnud? Isegi isa oli aeg-ajalt ilmutanud selgeid armastuse märke, ilmselt murelikult küsides, kus ta on, ja Ava, kes oli tema eest hoolinud nagu ema, oli kindlasti kõige rohkem mures. Ta mõtles soojale koridorile koos oma peidupaigaga põranda all, kust ta oli leidnud vanaema kirjad, mis olid teda Londonisse ajanud. Antonia mõistis äkki, et isegi need mõned nädalad olid teda, Jacobi ja Johni muutnud nii, nagu seda võisid teha ainult aastad. Aga nad olid ikka veel lapsed. Jacob tuli nende juurde ja naeratas neile esimest korda jälle avalikult, nagu oleks ta äkki maha visanud maski, mida ta oli kogu selle aja kandnud, et veenvalt kaupmehe rolli mängida.

„See, et te sellega kaasa lähete, ei ole just see, mida ma oleksin oodanud,“ ütles ta vaikselt Antoniale. „Sa väärid, et sa siin kaasa sõita. Sa oled nüüd tõesti nagu poiss, Antonia. Isegi kui sa oled alati olnud.“

„Minu nimi on Emil,“ vastas ta pärast pisut üllatunud pausi, „ja isa vihkaks mind.“

„Ma tean,“ muheles Jakob. „Kodus ei oleks rahulikum. Aga igatahes, nüüd ei ole tähtis, kas keegi kahetseks, kui meid ära saadetaks. Kui me nüüd uppume, siis uppume. Ja mina tahtsin olla meremees.“

„See on tore,“ ütles Antonia sarkastiliselt. Aga ta ei saanud midagi parata, tal oli hea meel, et Jakob rääkis temaga lõpuks jälle nagu vennaga. Ilmselt oli tal isegi raskem mängida nädalaid rolli, millega ta tegelikult rahul polnud. Johannes oli ainus, kes võis siin laeval olla tema ise.

„Mul on hea meel, et ma pääsesin selle rohelise mantliga mehe eest,“ ütles Antonia vaikselt.

„Ma arvan, et mu vanemad usaldavad, et ma suudan ise enda eest hoolitseda,“ ütles Johannes mõttlikult. „Ma olin lihtsalt üks liider rohkem. Kuhu me nüüd läheme?“

„Põhja ja siis tormi,“ ütles Jaakob vähesse entusiasmiga. „Rannikul on torm tugevam, nii et peame jääma avamerele. Ma vihkan täiskasvanuna olemist.“

Pärast lühikest vaikust läks Jacob jälle minema, nagu poleks ta nendega kunagi rääkinudki.

Valentin, kes oli juba mõnda aega tema kõrval seisnud, vaatas talle abitult järele. Antonia raputas lihtsalt pead, et mõtetest vabaneda, ja pigistas Johannest kae peale.

„Ära ole argpüks,“ ütles ta irvitades, „sa tunned end ohtude ümber, vähemalt ütlesid sa seda mulle, kui sa vibulaskmises käisid.“

„Iseasi!“ ütles ta nõrdimustunult: „Ai, sina pasknökk!“

Johannese vandesõnade repertuaar oli juba reisil mõne võõraste väljenditega rikastunud.

„Schweinekopp,“ vastas Antonia.

„Kuradimaja,“ muheles Johannes ja naeris siis, kuni järgmine laine tema naeru lämmatas.

„Kõik meremehed kõite juurde! Purustage jardid!“ karjus Hainar peaaegu otse nende taga. Noored

võpatasid ja jooksid minema.

Daniel ja Hainar ajasid meeskonda määramata aja jooksul ringi, samal ajal kui meri viskas laeva edasi-tagasi nagu väikest, abitut looma. Purje paiskus nii suureks kui kunagi varem ja tõmbas trossidest nii tugevasti, et kogu laev krigises nagu meresügavusest tulnud koletis. Kui riie oli veidi sisse tõmmatud ja jardid tagasi tõmmatud, kaotas laev kiirust, kuid Antonia uskus, et ta oli muutunud veelgi enam lainete mängukanniks. See ei liikunud enam ise, vaid viskus abitult edasi-tagasi. Isegi rool oli kaotanud oma jõu.

Kus on maa?“ küsis Antonia endalt ja klammerdus trossi külge, kui järgmine laine laeva ühele poole kallutas. Lained muutsid mere sakiliste tippudega mäeahelikuks, mis oli justkui jumalike jõudude poolt laiali rebitud. Tavaliselt ujus laev nende kohal, kuid nüüd lõhestas vöör vesiseinad, mis tahtsid laeva laiali rebida.

„Siduge ja hoidke kinni!“ hüüdis Daniel, kes oli end masti astangu külge sidunud. Antonia püüdis ühe lahtise trossi järele jõuda, kuid libises üle teki ja oleks peaaegu üle reelingu kukkunud. Ta hoidis vaevu plankudest kinni. Tuul lükkas laeva ühele küljele ja Antonia roomas rõdul nagu reelingul, samal ajal sidus ta kiirelt kõie oma vöö külge ja vaatas murelikult segadust.

„Johannes?“ hüüdis ta läbi tormi, tundes, kuidas tuul sõnad suust välja rebib, „Jakob?“

Ta nägi Valentinit, kes hoidis mastist kinni ja vaatas ahtri poole, mis oli nüüdseks muutunud omaette mereks. Ta lasi turvalisest puust lahti, astus sammu ja kukkus kohe ümber. Antonia silmadesse paiskus laine. Selleks ajaks, kui ta suutis silmad uuesti avada ja oli kõhimise lõpetanud, oli Valentin haaranud Johannesest kinni ja nad koperdasid kahekesi tagasi masti juurde, kus nad aitasid teineteisel kõisi pingutada.

„Emil! Tule tagasi paadi keskele!“ hüüdis keegi, kuid Antonia ei saanud aru, kes käsu andis. Varsti pärast seda ulatas Hainar talle ülevalt käe, mille ta vastu võttis, et ta saaks teda tagasi tekile tõmmata.

„Sa pead lihtsalt ootama ja vaatama!“ hüüdis ta valjusti, kõlas ikka veel üllatavalt rõõmsameelselt: „Torm läheb üle, see tähendab, kui sa selle üle elad! Ärge muretsege!“

Nende sõnadega roomas Hainar tagasi ahtrilinnakusse, kus ta ähmaselt tundis ära Arnoldi ja Fabiani siluette. Mõlemad vennad vaevlesid ilmselgelt rooli keerutamisega, mille üle nad olid kaotanud kontrolli.

Paul, Thomas ja Daniel seisis vööriabiinis; Jakobi, Rüdigerit ja Walterit polnud kusagil näha. Kajuti uks oli suletud, kuid väljastpoolt lukustamata.

Tuul muutis hetkeks suunda. Laev pööras end äkki paremale ja kippus teises suunas. Lühikeseks hetkeks, kui laev sõitis laineharjal, rändas Antoniuuse pilk peaaegu silmapiirini. Kogu Must meri oli nagu mäeahelik, mille tipud tantsisid kirglikult ja võimsalt. Ainult laev ei olnud selle tantsu osa. See tõukles nende poolt nagu sadamabaaride kahluses.

Järgmisel hetkel murdis järjekordne laine vastu laeva külge ja veemägi tõkestas Antoniuuse vaate. Ta klammerdus kahe poisi külge, kes tagasid tema haarde.

Valentin avas suu ja näis midagi ütlevat, kuid Antonia ei saanud sellest aru. Tuul rebis kõik helid tema kõrvadest välja. Enne kui ta jõudis paluda Valentinil kõvemini rääkida, kuulis ta vibulinnusest veel midagi.

„Hej ho, lamp kustub!“ kõlas see ebamääraselt läbi tormi. Ta sulges korra silmad, siis mõistis ta, et see olid Thomas ja Paul, kes olid alustanud tormi vastu möllates merelaulu.

„Hei oh, lamp kustub
aga me trotsime merd ja tuult
Seisame koos vastu pritsmeid
Niikaua kui me elus oleme!“

Antonia kuulas mõnda aega, olles segaduses, et talle tuttava laulu sõnad olid äkki muutunud. Ta

kuulis, kuidas tuul ähvardas taas sõnu meeste huultelt rebida. Kuid nad laulsid veelgi valjemini, kuigi nende karjumist ei saanud tegelikult lauluks nimetada. Varsti pärast seda ühinesid ka ahtrilaua meeskonnaliikmed, kuni neid oli selgelt kuulda.

„Põgene lainete eest
ja tantsige merel
enne kui me kaljudele pörkame
tõmba köiest
purusta oma häda
ümbritsetud julmade lainetega

Hej oh, lamp kustub
aga me trotsime merd ja tuult
Seisame koos vastu pritsmeid
Niikaua kui me elame!

Laev upub
Õnn on kadunud
Hüvasti, kallid sõbrad kodus
Hüvasti, kallid laev
Me oleme määratud
uppuma merre, üksi.“

Pärast esimest salmi hakkasid Antonia ja Johannes peaaegu üheaegselt kaasa laulma. Nad ei kuulnud, kas Valentin tegi sama. Mõne aja pärast oli tal tunne, et nad uputavad lõpuks tormi ära. Ta hakkas äkki irvitama ja nagu teisedki meremehed laulma üha valjemini ja valjemini vastu tormi, mis neid halli uduga varjas. Rüdiger oli taas ilmunud võõrikindlusele.

„Kus on Jakob?“ küsis Antonia mõne aja pärast valjusti, tundes äkki kummalist vastutustunnet oma venna eest, kes polnud veel tema vaatevälja tagasi ilmunud. Ka Johannes nägi veidi murelik välja. „Ta peab enda eest hoolitsema!“ hüüdis Valentin. „Ma arvan, et kui ta oskab ujuda, siis sellest pole talle midagi kasu!“

„Vaata üles,“ ütles Johannes äkki kuivalt.

Antonia vaatas teda hetkeks segaduses, siis järgnes ta pilgule taglase poole. Tema vend hoidis kinni masti otsa minevast redelist, tehes aeg-ajalt ebamääraseid žeste ahtrilinnuse suunas, kui ta trosside külge klammerdus ja hoidis tugevalt kinni, kui mõni laine üle ujutas.

„Ta on hullumeelne,“ ütles ta, kuid irvitas laialt, kui mõistis, et Jacob naudib tormi.

Lained silusid mägedest tagasi mägede poole, kui horisondil tuli nähtavale halliks tõmbunud, vihmasajus hägune ja pritsmete poolt varjatud rand. Nad ei olnud kaotanud ühtegi meeskonnaliiget. Antonia tundis end kummaliselt tugevamana kui varem, justkui oleks ta veidi rohkem kasvanud. Ta oli üllatunud, et Valentin tundus taas üsna elujõuline, kui tuul lubas neil taas rääkida.

„Vaata!“ hüüdis noor meremees, osutades idapoolse horisondi poole.

Meeskond, kellest enamik oli kogunenud peatekile, pöördus avamere poole. Laev, mustana läbi vihmapiiri, vajus suure kiirusega horisondil. See ei jätnud veepinnale mingit jälge. Antonia polnud isegi kindel, et ta seda näinud oli, kuid ilmselt polnud ta ainus.

„Meri täis õudseid ilminguid,“ muheles Arnold oma habemesse.

„See lihtsalt uppus,“ vastas Antonia.

„Ta nägi seda,“ vastas Walter mornilt.

„Kes kõik peale minu seda nägid?“ küsis Arnold. Peaaegu pool meeskonnast võttis sõna.

„Me ei taha aidata?“ küsis Antonia.

Hainar liitus hämmastunud meremeestega ja vaatas neile otsa. „Keda aidata?“ küsis ta. Valentin, Antonia ja Fabian püüdsid korraga selgitada, mida nad olid näinud, kuid Hainar sai kiiresti aru.

„Seal ei tundu olevat midagi. Ei mingeid laevahukkunuid, ei mingit laevahunnikut,“ ütles ta uuriva pilguga. „See, mida pritsmed lasid arvata.“

„Ma toon teleskoobi,“ ütles Jakob ja kadus kajutisse.

„Või oli see kummituslaev,“ ütles Fabian. „Me oleme midagi sellist Brugge'i juures varemgi näinud.“

„Ma tahaksin seda lähedalt näha,“ ütles Johannes.

„Sa ei taha seda, maamoor,“ vastas Thomas. „Klabautermanniga ei saa nalja teha. Nagu ka teised kummitused, mis meie ümber tiirlevad.“

„Sa võiksid vähemalt proovida,“ vastas Antonia nõrga irvitusega ja tegi kiiresti oma põgenemise, juhul kui ta oli Thomast ärritanud.

Ühes kohas tantsivad lained, teises mängib tuli. Ühes peaaegu hävitatud kehas, ühes tuhandetest. Inimene, naine, kes jäätub keset oma liigutusi. Kuju, mida ma tavaliselt inimnägudel ära tunnen, on deformeerunud, tema näojooned on moonutatud.

Tema nägu peegeldub tema vastaspoole silmades, justkui mustas vees, milles rottidel kubiseb. Inimene haarab naisest kinni ja raputab tema keha. Vaatab talle otsa, vaatab talle silma. Ootan nende taga. Aga nad ei näe mind paremini kui laeva meeste silmad. Inimeste silmad ei tundu olevat palju paremad kui vesi sadamabasseinis, nad ei näe olulist.

Ma ei pääse neisse sisse ilma neid hävitamata. Naise keha on justkui tuld täis, kuid soojus põgeneb. Valu teise inimese silmis on teistsugune, kuid sama tugev. Inimesed ei saa lihtsalt oma kehaga kannatada. Mul pole ikka veel kahju. Aga nüüd ma tean. Mul on tee oma eesmärgini. Ma olen piisavalt kaua olnud rahul, et saata oma sõnumitoojad välja ja minna üle kogu maailma. Aga nüüd sunnin ma neid mind nägema. Isegi kui see tähendab, et veel rohkem laipu põleb ja kuivab nagu tõrvikud.

Ma võin reisida nii kaugemale kui tahan, kuid mitte läbi aja. Vähemalt ei ole ma seda kunagi teinud. Aga mälestused panevad sind kõike uuesti läbi elama, mõnikord veel abitumalt kui varem, sest sa ei saa midagi muuta. Kuigi ma ei olnud kunagi abitu. Ma võin mäletada ja ma mäletan. Tuli on varemgi põlenud, ilma et see oleks olnud mina. Puuhunnikust kõrgel taevas, ühe ümber. Kui ammu see oli ja miks inimesed seda tegid, ei oma minu jaoks mingit tähendust. Aga ma mäletan naise näoilmet, kui ta põles.

Kas see oli minu pärast? Ma ei mõista inimesi, nii et ma ei tea. Ma hõljusin halli väljaku serval, hallidel tänavatel ja majadel. Ma olen seal varemgi käinud ja see on teadmine ühest teisest elust, aga kuna ma ei ole elus, ei ole sellel minu jaoks mingit tähendust.

Üks viimane pilk langes läbi leekide - see oli suunatud minule ja fokuseeritud, erinevalt teiste pilkudest. Ta ei vaadanud üles, ta vaatas otse ettepoole. Silmadesse, mida mul ei ole. Pilgud läbi tule kuumuse olid suunatud mulle. Aga keegi ei suutnud mõistatust välja selgitada. Leegid hüppasid nende juurde. Midagi, mida mina ei suutnud teha.

Inimesed põletavad mõnikord isegi neid, keda nad oleksid minu eest kaitsnud.

3. peatükk

Antonia lebas rahulikult oma võrkkiiges ja magas, kui laeva kass teda ebamugavalt äratas. Kui ta kassist mööda vaatas, lõi see talle ebaviisakalt näkku. Antonia, kes polnud varem kassiga palju kokku puutunud, ei mõistnud selle ärritunud käitumist. Ja ometi oli tal ebamugav tunne.

Ta kuulas vaikust. Peale vee õrna laksumise näis laev rahulikult vees lebavat. Kui Antonia püsti tõusis ja tekile läks, oli roolis ainult Fabian ja võõris Jakob.

Ta kõndis haigutades venna juurde, kes vaatas päikesetõusu.

„Noh?“ küsis ta.

„Mis, noh?“ vastas mees hajameelselt.

Antonia kehtas õlgu. „Mul pole aimugi. Kuidas sul läheb?“

„Siiani on kõik korras. Ma ei pea nii palju tööd tegema, kui asi puudutab purjetamist.“

„Hm.“

Nad mõlemad vaikisid ja vaatasid kaugusse.

„Vaata, laev,“ ütles Jakob toonitult.

„Mmm.“

„See tuleb natuke lähemale.“

„Suurepärase.“

Jakob tõmbus äkki veidi sirgu ja kortsutas kulmu.

„Mis see on?“ küsis Antonia.

„Sellel on mustad purjed...“

„Ja?“

Tema silmad avardusid šokis.

„... ja sellel on Vitalia vendade märk!“ hüüatas ta ja pöördus kiirelt ümber, suundudes luugi poole.

„Mis või kes on Vitalienbrüder?“ küsis Antonia, kes oli nüüd samuti veidi mures.

Jakob kõndis hoogsalt roolile, kus Fabian ikka veel seisis, ja ütles: „Isa õpetas mulle:

Vitalienbrüder on erapüüdjate ühendus, kes teostavad organiseeritud rünnakuid üle kogu Ida- ja Läänemere ja jagavad siis saagi õiglaselt omavahel ära.“

Kord roolis olles kõneles ta roolimehega: „Vii meid nende piraatide eest ära!“

Fabian vaatas merele ja näitas kergelt hirmu märki: „Härra, kogu lugupidamise juures, me vajame selleks kogu meeskonda!“

Jacob noogutas oma õele, kes tormas kohe trümmidesse.

„Piraadid!“ hüüdis ta valjusti. Enamik meeskonnaliikmeid ehmatas unest üles.

„Ärkake üles, unepimedad!“ Heinari hääl kostis läbi laeva kõhu: „Valmistuge sõitma ja võitlema oma elu eest. Minge, minge, minge!“

Nüüd olid kõik lõpuks ärkvel ja komberdasid trepist üles tekile, ikka veel väsimusest joobes.

„Sina ka, Emil,“ pomises kapten: „Me saame iga meest kasutada.“

Antonia noogutas napilt ja kiirustas samuti tekile.

Puhangud olid nüüd tugevnenud ja tuul muutus üha läbilöövamaks. Et asi veel hullemaks muutuks, kukkusid nüüd ka mõned tilgad taevast.

Meeskond asus ärevuses laeva ümber pöörama. Nad tahtsid põgeneda, kuid oli liiga hilja. Piraadid olid juba liiga lähedal.

„Valmistuge lahinguks!“ hüüdis kapten.

Antonia kiirustas võõrikindlusele ja piilus üle reelingu. Nad olid manöövrast loobunud ja tal oli hea vaade teisele laevale. Teise laeva tegelased olid laiali nagu peegelpildis ujujate meeskonna kohta. Daniel kutsus Valentini alla alumisele tekile, et ühineda teiste mõõgakandjatega. Antonia vahetas Johannesega elevil pilgu. Tema käed värisesid kergelt, nagu oleks ta juba paar lasku selja taga olnud. Johannes vahtis keskendunult ettepoole, samal ajal kui Rüdiger teisel pool mängis tüdinult oma vibuga ja näpistas lõdva vibunööri.

Ahtrilaua tagaotsas võtsid Thomas ja Walter samuti oma nooled välja ja panid esimese noole, valmis esimeseks salamahinguks.

Tekil oli teras välja tõmmatud, valmis liha lõikama.

Erakondlased karjusid neile solvanguid ja ähvardusi Antoniale tundmatus keeles. Kuid sõnad polnud ainus asi, mis nende suunas lendas: Raudkonksud, mille otsas olid trossid, takerdusid reelingu ja taglase külge.

„Oodake!“ hüüdis Thomas. Tema, Walter ja Rüdiger olid juba võõrihmad kinni tõmmanud. Antonia

ja Johannes järgisid kiirelt nende eeskuju.

Antonia hingamine oli pinnapealne ja kiire. *Jäi meelde! Sa oled hea vibulaskja!*

Ta tundis sõrmedes külma, kui ta nõõri tagasi tõmbas.

Ta tundis, kuidas vesi tema näole ja juustele sadas.

Ta tundis, kuidas ta süda peksis. Kas see oli hirm või põnevus?

Piraadid tulid üha lähemale, kuigi mõõkadega relvastatud meremehed asusid trosse läbi lõikama.

Siis jäid kaks laeva rööbiti ja mereröövlid hüppasid nagu jänkid ujulale.

„Tuli!“ hüüdis Thomas ja suurtükiväelased lasid oma jämedad kõlgud laulda.

Nooled särisesid õhus, kuid piraadid näisid tundvat end sellise tulega hästi kursis olevat, sest nad põiklesid osavalt kõikidest kuulidest kõrvale.

Meremehed heitsid nüüd halastamatult ja mölluga sissetungijate poole ning juba oli kuulda metalli klõbinat metallile ja puidusse ajavate mõõkade tuhmi kolinat.

Kindlustes olevad suurtükiväelased jätkasid tulistamist, kuid tänu metsikule segadusele oli raske piraate selgelt tabada, sest nende endi liitlased olid pidevalt teel. Ka ilm ei aidanud. Vihmahoog muutis sinepid ja plangud libedaks, muutes lahingu kõigile asjaosalistele raskeks ettevõtmiseks. Rüdiger, Thomas, Johannes ja Walter jätkasid kõigest hoolimata tulistamist, samas kui Antonia kõhkles.

Ma ei saa kedagi tappa, mõtles ta.

Ta oli näinud, kuidas tema poolt välja lastud nool oli ühe meremehe kaelast napilt mööda lennanud ja tema selja taga halli merre lennanud.

Antonia laskis aeglaselt vibu alla.

Järsku ilmus üks piraatidest vibulinnuse väikesele trepile. Lühike mõök käes, tormas see kohmakas meremees trepist üles, kuid sai vastu Johannese õlga, mille ta rammis mehele rinda. Mees võpatas löögi jõul tagasi ja vehkis metsikult kätega, et end kukkumise eest kaitsta. Tema käed leidsid Antonia dublettide vahelt ja tõmbasid ta endaga koos tekile.

Naine maandus pehmelt eramehe peale, samal ajal kui mees lõi pea kõvasti vastu tekki ega avanud enam silmi.

Ta jäi sekundi mürdosa ajaks oma positsioonile, siis kargas ta paaniliselt eemale ja kükitas mõne tunni taha. Kuigi parvlaeva meeskond oli paremini treenitud, olid piraadid lähivõitluses ülekaalu saavutanud ja surusid oma vastased vastaskäigule.

Kaks Vitalieni venda jäid nooltega kehasse, samal ajal kui vesi nende ümber olevatel plankudel võttis roosilise varjundi.

Iga üks auväärne meremees võitles visalt, igaüks vähemalt kahe piraadi vastu.

Arnold ja Fabian välgatasid oma terast ja kaitsesid end nagu neljakäeline mees, tekitades ikka ja jälle valusaid haavu.

Valentin oli löödud, lonkab vasakule jalale ja kaitses end pigem halvasti kui hästi. Tundus, et tal oli raske oma mõõka piisavalt kiiresti tõsta, et isegi vältida väikesteks kuubikuteks tükeldamist.

Järsku seisis keegi Antonia kohal ja tõmbas teda ühest käest kinni. Ta ohkas ja püüdis vastu hakata, kuid haare oli kõvem kui graniit.

Ta vaatas ilmastiku käes räsitud nägu, millest irvitasid talle kõverad, kollased hambad.

„Tere, nooruk,“ kähises mees.

Kui ta vaatas tagasi kindluse poole, nägi ta ehmunult, et igaühe peal seisab viis piraati, kes ähvardavad vibulaskjaid oma teradega.

„Sinust on meile veel palju kasu, poiss!“ kurtis piraat, kes oli ta kinni haaranud ja lohistas teda halastamatult lahingu poole.

„Nii!“ karjus bukanlane: „Kuulge kõik!“

Kummalisel kombel jäid kõik seisma, nii ujuki meeskond kui ka piraadid, ja mõned neist pöördusid ümber, kuid ei lasknud oma relvi sentigi.

Vanem piraat, kes näis olevat ringleja, laksutas vastikult huuli, siis virutas üle teki: „Kui te jätkate

võitlust, siis surevad teie püssimehed ja see väike siin," ta raputas karmilt Antoniat, kes püüdis mitte häältki teha: „Kui te ei hooli, siis pistame nad kõik koos maha ja te võite rõõmsalt edasi sõdida ja samuti surra. Me saame, mida tahame, nii või teisiti. Teie valik, maamehikesed!“ Tekkis surnud vaikus ja lõrtsisadu kuivas aeglaselt ära.

Piraadikapten mõtles endamisi: *Alati see pikk ootamine. Ma vihkan ootamist. Ma ei tea, millal ma äkki surnuks jään!*

„Kas varsti?“ Ta haugatas: „Kui mitte, siis mida ...?“

Üllatuslikult lasi ta Antonia käest lahti, nii et too kukkus maale ja hüppas tõukega tagasi.

„Mau!“

See oli kass. See oli end nagu vana sõbra jalge külge kallistanud ja istus nüüd nende ees, niuksudes rõõmsalt.

Uskmatu loom, mõtles Antonia.

Ma vihkan kasse, mõtles kapten, kelle nimi oli Morlec.

Kala, mõtles kass.

„Kuradi koletis!“ karjus bukaanlane ja peksis kassi poole, hoides samal ajal ettevaatlikku distantssi. Kass sülitas ja kaardus selga, kui tema karvkate püsti tõusis.

„Eemale sinuga, sina!“

Morleci mõtetes vilksatas tagasi õnnetus tänavakassidega, kui ta oli lapsena Novgorodis elanud.

Kass susises veel rohkem ja hüppas kapteni jalale ning küünistas selle vastu, samal ajal kui ta püüdis karvakimpust vabaneda, kriiskades ja vandudes, kõigi vaatajate lõbustuseks.

Samal ajal, kui sõber ja vaenlane ikka veel kikerdasid ja Antonia vaimustunult oranži energiapakki vaatas, hüüdis Heinar: „Nüüd!“

Äkki vehkisid ta, Daniel ja Jakob oma mõõkadega nagu deemonid ja löid häiritud piraatide vahele lünka, murdudes läbi rõnga. Samal ajal lükkas Thomas ühe piraatidest üle parda ahtrile ja hakkas rusikatega teiste vastu võitlema.

Rüdiger seevastu saatis vastaste peksude ja oma teravate küünarnukkide abil kõigepealt ühe, siis kaks ja siis kolm piraati ägisedes maas.

Vahepeal oli kass kriiskavast kaptenist eemale liikunud ja hüppas ühe mereröövli juurest teise juurde, müristades ja raevukalt kraapides.

Jakob libises Antonia ees seisma ja pakkus talle vasakut kätt, et ta püsti tõuseks.

Ta haaras sellest kinni ja tõmbas end püsti.

Aeglaselt, kuid kindlalt sai ujuja meeskond uuesti jalule.

Piraadid tõrjuti tagasi meeskonna metsikute rünnakute ja kassi tekitatud kaose tõttu.

Nüüdseks oli kaheksa laipa, sealhulgas Valentin, liikumatult tekil lamamas.

„Taganeda!“ hüüdis Morlec: „Kõik tagasi laevale! See ei ole rüüstamist väärt!“

Piraadid tõmbusid nüüd kiiremini tagasi ja ründasid vaevalt, et nad ise ründasid. Lõpuks ronisid nad kõik tagasi laevale.

Ainult üks piraat jäi maha, ta maadles ikka veel meeleheitlikult laeva kassiga ja üks piraatidest hakkas talle hüüdma: „Alfred, Alfred tule tagasi!“ Alfred oli raskesti kuulev ja vastas alles kolmandale kutsele, meeskonna suureks lõbuks. Ta tegi ka oma kolleegide poole, ikka veel kass kaelas. See klammerdus tema selja külge ja kratsis kõvasti õlgu.

Nüüd oli ta juba peaaegu reelingu juures. Antonia ehmatas. Kass rippus ikka veel Alfredi küljes ja ei saanud aru, et teda peaaegu ära viiakse.

Antonia jooksis minema ja kiskus kassi tema räsitud seljast lahti.

„Jumal tänatud!“ Ta kuulis piraadikapteni häält: „Kujutage ette, kui see pätik oleks meiega kaasa tulnud!“

Koopad, mis olid küünistena laeva haaranud, vabastati hetkega, samal ajal kui veel mõned nooled üle lendasid.

Kiiresti sooritati äraviskemanööver ja piraadid olid jälle kadunud.

Kõik istusid tekil, hingeldades. Lahing oli lõppenud, tekk oli puhas kaos ja kass oli kangelane.

„Hee! Tekil ei tohi nokitseda!“ hüüdis Rüdiger trepilt vöörkindlusele Valentinile, kes lebas põrandal pooleldi vastu laeva külge toetudes, peaaegu sadistlik irve näol. Ta oli saanud tõsisemaid haavu kui teised: Sügav lõikehaav jalal ja torkekoht küünarvarre.

Valentin vaid ohkas: „Jah, sina mulle ka...“

Paul hoolitses kiiresti haavade eest ja ravis kõiki kapteni loal sidemete ja toiduga.

Kass rahunes kiiresti uuesti, väändus Antoniuse haardest välja ja hakkas meeskonna jalgu silitama.

„Kass päästis meid. Ma ei suuda uskuda, et ma seda ütlen!“ ütles Thomas.

Teised muhelesid nõusolevalt. Ta hingas sügavalt sisse: „Okei, poisid, kas kellelgi on mingeid nimele ettepanekuid?“

Kõik hüüdsid segaduses: „Blitz!“ ütles Rüdiger, „Orange!“ oli Fabiani ettepanek. „Karlchen!“ ütles Arnold. „Jackie!“ tuli Johanneselt ja Valentin tahtis looma nimetada ‚Piraadihävitaja 3000‘.

Lõpuks leppisid nad kokku Karlis.

Päike tuli aeglaselt välja ja esimesed päikesekiired peegeldusid vees. Unest polnud juttugi, kõik olid liiga elevil.

„Lase purjed,“ käskis Heinar ja pöördus lahkuma.

„Härra?“

„Jah, Walter?“

„Mida me teeme ... lüüa saanud eravendadega?“ „Mida me teeme ... lüüa saanud eravendadega?“

Tekkis lühike vaikus, siis vastas kapten külmalt ja pööramata: „Heitke nad kalale. Nad on meile tõesti piisavalt probleeme tekitanud ja me peame võimalikult kiiresti Londonisse jõudma.“

Seal on see jälle: pilk, mis minust mööda läheb. Enne kui see sulgub. Neid pilke on olnud vist juba tuhat. Keegi ei näe mind. Nad näevad kannatusi ja valu, aga see on kõik, mida nad märkavad.

Röövellikud meremehed on tulnud ja läinud nagu kirbud. Kui sobilik, sest meremehed nimetavad neid niikuinii kahjuriteks. Just kahjurid peaksid mind aitama, aga mitte siin. Ma olen juba pardal. Kui nad oleksid siin kedagi peatanud, siis mind. Ja kes iganes mind peatab, seda kasutatakse kui võimalust edasi pääseda.

Vihm teeb kummalisi meloodiaid, mis on eristamatud lainetest, mis löövad väljastpoolt vastu selle laeva puitseinu. Nii väike, habras laev looduse avaruses. Inimesed annavad endale liiga palju au, kui nad arvavad, et nad on sellest maailmast tugevamad. Nad ei ole tugevamad kui loodus ja nad ei ole tugevamad kui mina.

Keha ja keha asuvad kõrvuti. Ma hõljun nende vahel. Ma ei ole veel aru saanud, kas inimesed teevad seda hirmust, rumalusest või sellepärast, et neil kõigil on sama hing, mis ihkab ühtsust. Lõppude lõpuks otsivad nad alati gruppe. See on rumal mõte, et see teeks neid tugevamaks.

Ma tunnen, kuidas nende südamed peksavad, nende soontes voolab elujõud. Elu peab mulle ruumi tegema, kui ma olen end sisse seadnud. Hingamine voolab läbi keha minu all ja võtab mind vastu nagu kingitus. Ja ma leian end veel ühest kohast selles maailmas.

Tüdruk, keda ma nüüd palju paremini näen, lamab minu kõrval, silmad kinni. Inimeste silmade kaudu võib näha teisiti kui minu silmade kaudu. Ma näen iga juuksekarva, mis tema otsaesisel kaardub, ja iga poori tema nahal.

Ta ei näe mind ja ta ei tunne mind. Ta ei tunne mind kunagi, sest meie vahel on müür. Aga inimesed võivad tunda valu läbi leina, ja ma olen näinud, et ka tema võib seda teha. Keha, milles ma olen, on talle kõige lähemal. Ta tunneb ikkagi valu teiste olendite poolt, kes on tema hingega ühendatud, natuke. Kuni ta vaatab mulle silma ja tunneb ära, mis ma olen. Mind ei seo tunded ja nii on inimesed need, kes lõpuks kaotavad.

Vesi pritsib jätkuvalt vastu laeva välisseina, kui tulekahju algab.

4. peatükk

Reisi viimane nädal oli külm. Enamiku ajast sadas taevast peent vihma, mis segunes pritsmete ja tuulega. Aeg-ajalt oleks Antonia peaaegu järele andnud, et vältida külmaga töötamist ruumis. Kuid mõne päeva pärast leppis ta vihmaga kui osaga merest, mis niikuinii iga päev sellel reisil teda kastis. Meri oli teist värvi kui varem. Hall ja must muutus üha enam sügavsiniseks. Öösel oli soojem, kui kajutis soojenes, kuid just sellel reisiosal igatsesid kõvad meremehed kõige rohkem koduse soojuse järele.

Antonia ärkas ja tal võttis aega, enne kui ta mõistis, et ta oli nii jäigalt külmunud. Külm oli une ajal tema jäsemetesse puurinud ja tema jõudu kurnanud. Värisedes istus ta püsti ja oleks peaaegu hängemoodist välja kukkunud. Isegi tekid olid hakanud niiskust imema. Johannes magas ikka veel rahutult, ülejäänud meeskond ootas juba tekil ja tampis end soojaks. Arnold ja Rüdiger töötasid purjede kallal, Valentin paistis olevat vööriinnaku kallal. Antonia oletas, et see oli üks laeva lahingus saadud vigastustest. Nad ei olnud viimases sadamas kõike parandanud, vaid ainult seda, mida oli vaja, et Londonisse jõuda.

Külm seisab vee peal nagu sadade miilide laiune lohk. Aga külm ei ole minu vaenlane, vaid nende oma. See teeb nad piisavalt nõrgaks, et lüüa. See on õige päev ja õige tund.

Antonia astus tema juurde ja aitas teda, hoides Valentinil rööbaste külge naelutatud plankudest kinni. Vahetult enne järgmise vahi puhumist tõstis Valentin pea üles ja pühkis lainete ja pritsmete niiskust näolt.

„Kas sa saad Johannese üles äratada?“ küsis ta. „Tundub turvalisem, kui kaks inimest kinni hoiavad, ja siis oleme kiiremad. Hainar vajab head tuju.“

Viimase lause ütles Valentin üsna vaikselt. Antonia irvitas ja heitis rahulolematule kaptenile kiire pilgu, enne kui asus teele. Ka teised meremehed olid tööol, kuigi neil polnud tegelikult midagi teha. Suvi oli neid sellel teelõigul alt vedanud.

Vahetult enne, kui Antonia kajutisse siseneks, tõstis ta pead. Ta peatus ja vaatas lootusrikkalt taevasse. Hallil taevas oli lühike pragu, mis näis moodustavat nokaga maski silueti, kuid tuul ähmastas selle taas ja selle taga olid vaid veel tumedamad pilved.

Ma hõljusin kaugel nende kohal ja vaatasin alla. Tüdruk kaob ja tuleb mulle lähemale. Ma olen allpool kere all ja ootan teda, kui ma teda nagu tuulepuhangut tagantjärele jälgin. Tuli põleb juba.

Antonia hüppab kahvatusse valgusvihku, mille avatud luuk põrandale heitis. Johannese rippmantel oli tumedaks varjuks selle taga olevate varjude taustal. Johannes oli üles istunud.

„Kas sa rääkisid eile õhtul liiga kaua Thomasega Vitalieni vendadest, sa laisk koer?“ küsis Antonia irvitades. „Ma imetlen, et sa oled rahul, et iga õhtu nii kaua ühest ja samast päevast rääkida.“

Antonia ootas rõõmsat vastust. Johannes aga vaid urises ja heitis uuesti pikali.

„Valentin vajab meie abi,“ ütles Antonia talle üllatunult lähenedes, „sa pead aeglaselt üles tõusma, muidu ärritavad Rüdiger ja Thomas teda jälle. Sina laisk merekoletis, tule.“

Johannes tõstis jälle kergelt pead. „Mida sa ütlesid?“ küsis ta segaduses.

Antonia vaatas teda murelikult. Johannese nägu helendas varjust kahvatult. Tema silmad tundusid tavalisest väiksemad.

„Sa näed haige välja,“ ütles ta ja astus lähemale. „Kas sa tunnend end hästi?“

Johannes langetas pea tagasi võrkkiiigesse. „Mul on valu jalgades ja kätes,“ muheles ta nõrgalt, „ja ka peas.“

Antonia peatus hetkeks ja püüdis tõrjuda endas levivat kipitavat ärevust. Siis asetas ta käe

Johannese otsaesisele. Ava oli teda sageli hoiatanud, et haigus on nakkav, kuid praegu ei huvitanud teda see. Johannese otsaesine oli kuum, samal ajal kui ta keha värises. Ta tõstis taas käe ja patsutas teda õrnalt õlale.

„Ma ütlen Paulile,“ ütles ta ja ronis tagasi tekile, „ma tulen kohe tagasi.“

Paul tõi alla tulles kaasa ämbri vett. Johannes oli taas silmad kinni pannud ja näis olevat magama jäänud. Smutje pühkis talle niiske lapiga otsaesist, mis pani Johannese ainult uuesti urisema. Paul kortsutas kulmu ja jäi mõneks ajaks tema kohale kummarduma.

„Mine tagasi tööle,“ ütles ta siis. „Sul pole siin midagi teha.“

Aga Antonia jäi seisma. Ta vaatas liikumatult, kuidas smutje oma sõpra hooldas. Tema mõtetes keerlesid mälestused naabritest tema tänavalt, tema kahest õest-vennast, kes ei olnud oma esimest eluaastat üle elanud. Haigused olid laastanud terveid naabruskondi. Nad olid seda näinud ka linnades, kus nad olid käinud. Laudadega kinni pandud aknad ja vankrid, kuhu olid seotud laibad. Mure puuris tema rinda, raskendades hingamist.

„Kas te saate teda kuidagi aidata?“ küsis ta, mõistes, et tema hääli oli muutunud tavalisest kõrgemaks.

Paul vaid muheles midagi, mis kõlas nagu heatujuline „Mine, tööta!“, kuid ei vastanud.

Antonia tajus midagi. Ta ei olnud kindel, kas ta kujutas seda meeleheites ette, kuid lühikese hetke jooksul tundis ta kohalolekut; nagu kummitus, kes teda vaikselt vahtis. Siis kadus see tunne jälle ja tagasi oli vaid Smutje, haige keha ja soolane õhk toas.

„Ma lähen ja ütlen Hainarile,“ ütles ta rabedal häälel, pöördus ringi ja ronis üles kahvatusse päevavalgusse.

Päev möödus pingeliselt. Mõne aja pärast viis Paul Johannese tillukesse kajutisse laoruumi teises otsas, et teda ülejäänud meeskonnast eraldada. Antonia sai tööd koos Valentiniga, samas kui Rüdiger, kes tavaliselt töötas koos temaga, veetis päeva koos Walteriga. Kuid ta ei suutnud keskenduda ja ei vastanud Valentini küsimustele.

Viimane sadam enne Londonit pidi olema Brügge, et vältida väikest tormi, mis meeskonna ilmaprognoosi kohaselt oli lääne suunas levimas. Scholle võttis õhtu poole suuna sadamasse ja sildus sadamakai ääres, mille järel Hainar isiklikult maha astus ja sisenes sadamas asuvasse majja.

Antonia nõjatus vastu reelingut ja vaatas mõtteisse vajunult tundmatuid maju. Ta külmetas, kuid ignoreeris külma. Siiski ei suutnud ta enda sees olevat jäist tunnet eemale tõrjuda. Ei läinud kaua aega, enne kui see ajas ta tagasi laoruumi, Johannese väikese majakese lähedusse.

Laoruumis oli sama vaikne ja pime nagu alati. Antonia oli seda keskkonda alati rahustavaks pidanud, kuid nüüd oli see äkki muutunud ähvardavaks.

Mõne aja pärast avas ta ukse ja astus sisse. Seal oli kuum kui ahjus. Puidust pink, millele Johannes oli asetatud koos mõne tekiga, täitis peaaegu kogu ruumi. Johannese keha oli hämaruses vaevu äratuntav.

„Johannes?“ küsis Antonia vaikselt, kuigi ei oodanud vastust. Ta näis olevat magama jäänud. Tema rindkere liikus rahutult üles-alla.

Antonia sulges ettevaatlikult ukse enda taga ja vajus voodi otsa. Üks tema käsi rändas külili lamava Johannese pea kõrvale ja koputas närviliselt edasi-tagasi. Ta ei suutnud ette kujutada, mida ta teeks, kui Johannes sureks, kui ta hingamine äkki peatuks ja järele jääks vaid keha kest. Ta ei suutnud ette kujutada, mis pärast seda juhtuks. See oleks liiga segane, peaaegu nagu oleks maailm ilma Johnita võimatu. See mõte tundus nagu sügav auk, millesse ta kukuks, ja ta kartis selle sügavust.

Viimastel aastatel oli temas tekkinud uus tunne, kui ta oli koos Johannesega. Ta ei tundnud seda ära ega olnud kindel, mis see oli. Kuid ta mõistis, et mis iganes see ka polnud, ta meeldis talle. Ta meeldis talle piisavalt, et ei tahtnud teda kaotada.

Laev õõtsus kergelt ja läbi laeva külje tungis sisse saapaid trummeldav heli puuplatvormidel. Varsti pärast seda kostis kraapimist ja tekitis veel paar häält. Antonia ignoreeris kõiki hääli, olles oma mõtetesse kadunud.

Alles siis, kui sammude heli laoruumi trepil ehmatas teda. Uks avanes kiiresti ja Antonia pingutas end jutluse eest, enne kui kergendusega mõistis, et see oli Jacob. Tema vend irvitas üllatunult ja jäi seisma.

„Ant- Emil, mida sa teed? Tule sealt välja!“ Seejärel ütles ta vaikelt: „Sa ei tohi siin olla. Üleval on töö.“

Antonia vaatas talle trotslikult otsa. „Johannes on minu sõber. Ma ei jäta teda üksi. Ja ma olen oma tööga lõpetanud.“

„See ei takista sind katku saamast, kui sa talle liiga lähedale lähed. Piisab sellest, et üks inimene pardal sureb!“ Jacob ütles jõulisemalt, kui naine oli teda kunagi varem kuulnud. Ta tõmbas tüdruku ettevaatlikult endaga koos kajutist välja, enne kui ta ukse sulges. Ta komistas üle põrandal olevate kottide.

„Laske minust lahti!“ ta susises üllatunult ja vaatas Jacobile vihaselt otsa.

„Sa ei pea niivõrd ärrituma,“ ütles mees lihtsalt. „Ma mõtlen seda tõsiselt. On rumal istuda kellegi kõrval, kes on haige. Sa tead seda väga hästi! Sul on tegelikult olnud samad hoiatused kui minul.“ Antonia vahtis tükk aega uksele, kuid ta ei suutnud tegelikult venna peale vihastuda. Ta teadis, et tal oli õigus.

„Kas Johannesel on tõesti katk?“ küsis ta mõne sekundi pärast.

Jaakob kehtas murelikult õlgu. „Paul ütleb nii. Ja ta teab sellest palju rohkem kui meie, ta töötas varem lossis... Koos medicusega. Ta nimetas seda vist puhanguhaiguseks. Ja sa mäletad neid väikesed alleesid kodus, kus kõik aknad olid laudadega kinni laotud? Need tänavad on... noh... peaaegu kõik nad surid.“

„Aga sa saad seda ju ravida?“ küsis Antonia arglikult.

„Küsi Paulilt. Aga ma ei usu,“ vastas vend. „Sa võid alati palvetada. Tule millalgi uuesti üles - aga ära mine sinna tagasi. Hainaril on mõned ravimtaimed, Paul tuleb ilmselt uuesti. Ja me sööme valvekojas.“

Antonia vaatas talle järele, kui ta tagasi tekile ronis. Ta oli juba terve päeva vaikelt palvetanud, aga ta oli nii tihti teenistusest ära hiilinud, et ei hellitanud suurt lootust.

Ta tundis end liiga masendatuna, et istuda tekil ja laulda koos teistega, justkui sügavas, pimedas augus. Sünge, kõndis ta oma asjadega kaanekoti juurde ja laskus põrandale. Närisemine ja kriginad ümbritsesid teda jätkuvalt, ookean laulis talle laulu. Varjud tunglesid tema ümber nagu mustade lindude nokad.

Lõpuks veeres pisar tema silmast välja, kuid ta pühkis selle jõuliselt ära. Ta pidi leidma midagi, mida teha, muidu vajub ta kurbusse. Ta istus risti jalga, tõmbas koti oma kaasa võetud asjadega jalga ja hakkas seda meeletult läbi tassima. Ta leidis käärid, mida ta polnud ammu kasutanud, särgi, mille ta oli varastanud Jakobilt enne Lübeckist lahkumist. Ta oli olnud eemal vaid paar kuud, kuid see tundus olevat mitu aastat. Ja ennekõike oli ta nüüd vaba, vaba nagu taevast hõljuv merelind. Kuid naeratus tuhmus, kui talle meenus, et sõber, kes oli aidanud tal põgeneda, oli nii lähedal surmale, et ta peagi käega lööks.

See on nii kummaline, mõtles ta, kui ta jälle kotti haaras, ma lahkusin, et põgeneda kellegi eest, kes mind armastas - ja nüüd põgeneb keegi, keda ma armastan, minu eest. Võib-olla poleks seda juhtunud, kui ma oleksin lihtsalt jäänud.

Ta komistas. Kostis kolinat, kui ta puudutas vanaema kirju, mis olid põhja libisenud. Ta tõmbas need ettevaatlikult välja ja püüdis leida piisavalt laia valguse lõhet, et kirju lugeda.

Kallis Viola,

Töö siin on kurnav. Ma olen viimastel päevadel teinud paar reisi naaberpõldudele, et koguda

lavendlit. Epideemiad levivad kiiresti ja eriti vaesed kannatavad, sest nad peavad massiliselt koos magama ja vahel ka kraavidest sööma - mõnikord ei saa ma päevade kaupa korralikult magada. Enamik neist ei taha minu abi. Üks minu naabritest on kaotanud lapse, kuid ta on ikka ja jälle keeldunud minu abist. Ja nüüd süüdistas ta mind lapse nõidumises karistuseks selle eest, et ta ei tohi lapse eest hoolitseda, ja linnavah oleks mind peaaegu ära tirinud. Ma ei tea, kui kiiresti need katkud teie seas levivad. Ma loodan, et teil on piisavalt häid ravimtaimede uurijaid, keda pole veel röövitud. Mul on kahju surevatest. Aga teadmised jäävad väikeseks ja ma ei saa inimesi aidata, kui nad ise hävitavad selle, mis oleks neid päästnud.

Antonia luges vanaema read mitu korda läbi ja mõtiskles. Kui tema vanaema oleks siin olnud, oleks ta ehk saanud aidata. Võib-olla oleks ta võinud aidata ka oma ema, kui ta poleks juba surnud. Ta oli suutnud ravida peaaegu kõiki haigusi, aga suletusest, nagu ta kunagi oli kirjutanud, polnud ravi.

Tüdruk lehitses kurvast vanu, peaaegu lagunevaid lehekülgi. Mõned kirjad olid vaevu loetavad või olid servadesse kritseldatud taimede või kummaliste seadmete joonised. Ta otsis üha palavikulisemalt, kui ta mõistis, et seal oli mitu kirja, milles vanaema rääkis ravimtaimedest, mis võiksid aidata, või asjadest, mida ta oli haigetele teinud. Ta oli maininud ka mädapõletikku, nagu Paul oli öelnud. Võib-olla oli tema vanaema ikkagi siin. Tema sõnad olid neis vanades kirjades säilinud ja võib-olla oli natuke tema annet Antonia veres.

Tema ees olevad sõnad muutusid seda selgemaks ja selgemaks, mida rohkem kirju ta leidis koos abinõudega. Lõpuks hakkas ta neid otsimise käigus valjusti sosinal lugema. Tema hääl kõlas läbi pimeduse ja pehme pritsimise õudselts. Kui Antonia tõstis pea ja varjud liikusid, tundis ta, et suudab jälle kellegi teise mõtteid tajuda. See oli nagu kellegi teise hingamist kuulda, aga ta ainult tundis seda.

„Vanaema?“ küsis ta vaikselt.

Kirjad lebasid kottidel nagu valged loorid. Tüdruk sorteeris neid, nagu oleksid need ennustaja luud või rätikud, millega ravivad haigeid. Ma hõljun varjus, samal ajal kui tulekahju möllab seina taga. Ja ähvardab neelata veel ühe elu.

Ta vaatab ülespoole. Tema suust kostab sosinat, mis kõneleb tühjusse, nagu räägiks ta minuga. Aga ta ei räägi, ta ei räägi kellegagi. Ta räägib tuttavaid sõnu. Ma olen igaüht neist juba varem näinud, tindiga valgel pärgamendil. Need on kirjutatud ja öeldud, mitte ainult tulega, vaid ka minuga.

Ma tunnen, et olen talle lähemal kui tavaliselt. Kui ta pead tõstab, vaatab ta mulle peaaegu silma, kuid siis otsivad tema silmad jälle ainult varju.

Ta on kutsunud mind oma vanaemaks. Ma ei tea, mida see tähendab. Aga tundub, et see ei tähenda midagi, sest tema pilk triivib jälle minust eemale ja tagasi sõnadele, mida ta mulle ette loeb, nagu oleksid need minu omad. Siis kaon ma jälle ukse taha, kuhu ta, nagu ma tean, järgneb mulle.

Tema tulek ei võta kaua aega. Nahk, mille all ma olen, hakkab deformeeruma ja tuli on muutunud nõrgaks hõõguks, mis surub kuumust üha enam ja enam maha.

Ta püüab seda veega kustutada. Ta vaatab keha, vaatab sellele silma, kuigi need on suletud. Sõnad ümbritsevad tema käsi nagu halo, nagu laul minu peas. Midagi, mis tundub mulle tuttav, kui ma teda läbi tule vaatan. Aga ma ei tea, kust.

Antonia püüdis oma tundeid eirata, kui ta järgis kirjade juhiseid. Keegi meeskonnast ei teadnud, et ta on siin all. Paul oli jälle alla tulnud ja jätnud rohtu Johannese pea ümber. Antonia tundis mõned neist ära. Seal oli lavendlit, kuid suurem osa sellest oli lihtsalt tundmatu segu kuivatatud lehtedest. See pidi piisama.

Ava oli teda väikese lapsena õpetanud, et peaaegu mitte midagi ei ole vastumeelne.

Koduperenaaisena, oli ta selgitanud, pidid sa tihtipeale tegema kõige vastikumad tööd ilma, et keegi sind aitaks või sinu eest tööd teeks. See oli tema jaoks õnneks, sest haigus, mis poissi kinni hoidis, oli tõeliselt vastik, veelgi enam see, mida ta pidi selle vastu tegema.

Enne kui ta ravimtaimi rakendas, vaatas ta uuesti ringi. Ta tundis, et varjud valvavad Johni voodi kohal nagu teine olend. Tal oli uskumatult palav, nagu kogu toas, kuid ta ei suutnud järgida juhendit, et ta peab siin kere sees värske õhu eest hoolitsema.

„Kas ma teen seda õigesti?“ sosistas ta, lootes, et see on tema vanaema, kes tema kõrval valvab. Vastust ei tulnud, kuid tema sõber haigutas kord ja pööras silmi avamata pead.

Ta jätkas tööd, laskmata end uuesti häirida. Johannese keha näis seestpoolt põlevat, kuid ta värises ikka veel. Tema kael ja õlad olid kummaliste muhkudega paistes. Antonia valas talle jälle ettevaatlikult vett, mida janune poiss imes endasse nagu kuiva maad.

Tema liigutused tantsisid minu ümber, justkui oleks ta kummitus nagu mina. Mõnikord libiseb tema pilk minust mööda nagu puudutus. Igatsus pilgu järele on muutunud rebenevaks, nagu oleksin nüüd mina see, kes põleb - kuigi ma isegi ei suuda põleda.

Vesi pritsib vastu seina, kuid ei suuda kustutada tulekahju sees. Aga tüdruk ei põle, ta kõnnib läbi tule, justkui haavatamatu ja surnute mälestusest välja otsitud sõnade muusika saatel.

Antonia higistas, kui ta hetkeks peatus ja vaatas Johannese nägu. Vaim, mis teda saatis, tantsis tema ümber, nagu aitaks ta tööd teha. Mõnikord arvas ta, et nägi kusagil näoilmet vilksatamas või tundis käte all tuulepuhangut.

Johannese silmalaud värelesid, kui ta käsi üle voodi torkas. Antonia võttis ta käe ettevaatlikult enda kätte ja ootas, kas ta ütleb midagi.

Johannes pööras pea kõrvale ja vaatas teda segaduses. Siis püüdis ta ilmselgelt naeratada, kuid see nägi välja moonutatud.

„Antonia,“ sosistas ta.

„Ma olen siin,“ vastas naine vaikselt. „Ma toon sind tagasi. Ma ei lase sul lihtsalt kaduda.“

Johannes pööras pea uuesti tagasi. „Väljas paistab päike,“ muheles ta ebamääraselt.

Antonia vaatas segaduses ringi. Ta ei olnud kindel, aga päike oli juba mõnda aega loojunud ja Johannes ei näinud, mis väljas toimub.

Lõpuks pani ta lihtsalt käe tema otsaesisele ja sulges silmad.

„Ma olen kindel, et sa saad. Mine nüüd magama ja puhka end välja. Homme läheme jälle päikese kätte. Hea küll?“

Johannes naeratas tegelikult pisut. „Vibulaskmine. Ma annan sulle uued nooled, mis ma sulle võlgu olen.“

Antonia pidi samuti veidi naeratama. „Kuigi ma petsin. Nüüd magama.“

Johannes kuuletus ja hakkas taas sügavalt hingama. Antonia silitas õrnalt tema otsaesist, mis oli varjus. „Magage hästi,“ sosistas ta. „Ma armastan teid.“ Aga ta ei teadnud, kas mees seda veel kuuleb.

Ta tõmbas õhukese teki tagasi üle poissmehe ja võttis käe mehe otsaesiselt.

Kui ta püsti tõusis ja jõudis vee- ja ravimtaimede poti järele, vaatas ta lõpuks üles ja vaatas seda, mis teda kogu aeg oli kummitanud. Varjud tahkestusid kujukseks, mis ootas tema pilku. Nagu suitsust tehtud kuju seisis see tema ees ja vahtis teda. Kuju kandis mantlit ja maski, mis moodustas linnunoka.

Antonia vastas pilgule, seisis püsti ja nagu loitsu all. Õhk näis nende vahel värelevat, kui surematu olevus ja tüdruk vaatasid teineteist silmi pilgutamata. Äkki teadis ta, keda ta vaatab, ja sirutas käe ettepoole. „Mine!“ sosistas ta. „Jäta ta siia ja mine välja.“

Tüdruk vaatas äkki mulle otsa. Otse silma, mida mul ei ole, otse hinge, mida ei ole olemas.

Esimest korda ei ole ma enam kindel, kas ma hõljun või kõnnin, kas ma mõtlen või tunnen. Tema

silmade pind peegeldab äkki mind ja tema hing nende taga samuti. Pilk, mis puudutab mind. Ma tunnen äkki silmad ära. Pilgud, mis vaatavad mind läbi tule. Sõnad, mis on kirjutatud raamatusse. Kõik kaob tule sisse, enne kui see külmaks läheb.

Tants on äkki läbi. Mõne sekundi jooksul tajun taas, et tunnen, nagu võtaks tuli mind enda kätte. „Mine!“ ütleb ta: „Jäta ta siia ja mine välja.“

Ja ma kaon. Nagu tuulest kustutatud tuli, tõmbun ma tagasi ja hõljun tagasi varjudesse, tagasi maailma, kus ma ei ole ei vaim, ei keha ega objekt. Kus inimesed on kõik ühesugused.

„Sul on raamatust puudu,“ sosistan ma minema minnes, „päästetud tulest“.

Siis kaob minu peegeldus tema silmis. Ma tunnen, kuidas tuli tuhandes kehas taas möllab. Ma olen tuhandes kohas maailmas. Ma olen naelutatud laudadega majades, alleedes ja rottides. Pruuni linna kai ääres ja maapiirkonna külades.

Aga ma ei ole enam lestalaeva pardal. Laeva mast tõuseb taevasse ja sõidab edasi halli linna, saatusesse, mis mind enam ei huvita.

5. peatükk

„Kas sul on kõik korras?“

Johni nägu moondub pingest ja valust, kui ta hommikuse mereõhu sisse võtab. Kuigi ta oli paranemise teel, ei olnud ta vaatamata ravile veel terveks saanud. Aga ta ei olnud enam nakkusohtlik, vähemalt arvas meeskond nii.

„Kõik on korras,“ pressis ta kokkusurutud hammaste vahel välja ja surus õhku ahhetades välja.

Ta haaras murelikult mehe õlast.

„Sa värised nagu värskelt püütud makrell! Te peaksite parem uuesti pikali minema, et mitte veel ühe haiguse kätte saada,“ lisis ta õrnalt, harjates ühe taltsutamatu juuksesalku tagasi kõrva taha.

„Vaata ainult, et see ei läheks *liiga* kitsaks...“ Thomas ütles, kui ta neist kahest mööda kõndis.

Kaks vaatasid teineteisele hetkeks segaduses otsa ja kehtasid õlgu selle kummalise ütluse peale.

„Kummaline mees,“ muheles Johannes: „Aga sisse minek kõlab hästi.“

Ta astus ettevaatlikult üle teki laeva kõhuli. Pärast seda, kui Antonia oli ta tagasi oma kojuminekule viinud, naasis ta oma eelmisele kohale reelingu juures ja mõtiskles eelmise öö sündmuste üle.

Hommik oli sünge ja külm. Uduvihud hõljusid koos hõljuga üle halli vee ja tuul pani ta värisema. Peale ühe pilve nende kohal, mis oli teistest veidi tumedam, polnud midagi põnevat näha. Lihtsalt halli kõigis suundades.

Kas see oli lihtsalt pilv või peitis see varju, mis oli Johannest jälginud? Ta tundis endas pinget, mida ta oli varem harva tundnud. Tunnet, et teda jälgitakse, koos kontrollimatu hirmuga oma sõbra pärast.

Meeskond, välja arvatud Thomas ja kapten, magas ikka veel, välja arvatud lainete laksumine vööril. Thomase sõnul pidid nad homme Londonisse jõudma. Lõpuks ometi. See igavesti pikk teekond pidi lõpuks ometi lõppema. Ja raamat...

Antonia ei olnud kindel, kas ta oli seda osa öösest näinud unes või oli see olend, see haiguse kehastus, temaga tõesti suhelnud.

Ta pidi vähemalt silmad lahti hoidma.

„Hei, *Emil*,“ kõlas see üle teki ja tõmbas Antoniat mõtetest välja.

„Jah?“ vastas ta ja pöördus ringi. Thomas seisis tema selja taga ja irvitas talle oma kavalal moel: „Mine üles masti ja langeta purje. Kapten tähendab, et täie hooga edasi.“

Ta noogutas jäigalt: „Jah.“

„Ja...“, ütles ta pärast hetkelist kõhklust: „Füüsiline töö toob sind ka kergemate mõtete juurde tagasi, eks ole?“ Ta patsutas teda õlale ja läks tagasi oma töö juurde vaheseinte juures. Antonia vaatas vanemale madrusele järele ja mõtles endamisi: *ta on küll kummaline mees, aga tõesti tore.*

Ta raputas end korra ja hakkas mastile ronima. Kui ta oli pihta jõudnud, sidus ta lahti trossid, mis hoidsid purje lühemana. Kui viimane osa ruudukujulisest purjest langes, oli vaevumärgatav pöritus ja kiirus tõusis veidi, ehk nelja sõlme peale.

Tuul, mida Antonia oli tundnud tekil, oli ka õlgadel palju tugevam, nii et ta pidi masti külge klammerduma, et mitte ümber kukkuda.

Üksikud päikesekiired murdsid läbi pilvemere ja valgustasid hetkeks ujukit. Ta sulges korra silmad ja naeris südamest, tundes päikese soojust ja tuult oma juustes.

Selline ongi vabaduse tunne, mõtles ta.

Linn sobis ilmastiku värviga, see oli hall nagu pilved tema kohal. Ujula sisenes Londoni sadamasse ja möödus paljudest teistest erinevat tüüpi laevadest: mõnikord kalalaevadest, aga ka paljudest kongidest ja isegi ühest galeonist. Manööverdamine muutus tiheda veesõidukite massi tõttu raskemaks, nii et nad liikusid vaid aeglaselt edasi.

„Kõik käed aerudesse!“ haugatas Heinar üle teki: „Ja kõik, kelle jalad värisevad, purjedesse!“ „Kõik, kelle jalad värisevad, purjedesse!“

Puhkes ärevus ja kõik meeskonnaliikmed tunglesid oma eelistatud positsioonidele. Antonia rabeles end läbi palju pikemate madruste ja ronis, mitte nagu ahv, masti otsekui ruudukujulise purje juurde. Temaga liitusid kiiresti Johannes, Arnold ja Valentin, kes samuti valmis said.

„Kas on mõni koht silmapiiril?“ Jakob hüüdis üles varesepa poole, mida Paul hõivas.

„Siiani pole midagi, kaupmees!“ hüüdis smutje alla ja läks tagasi kõigi teiste laevade vahel sildumiskohta märkama.

Antonia nägi, kuidas tema vend Heinari juurde läks ja temaga justkui ägedasse vestlusse sattus.

„Kapten!“ tuli ülevalt: „Seal on sobiv sildumiskoht kuue pikkuse paepoolega!“

Mõlemad näisid olevat kergendust tundnud ja kapten noogutas Fabianile, kes oli roolis.

Seejärel korrigeeriti ujuki kurssi ja nad sõitsid aeglaselt laevade vahelise sõidutee suunas.

„Rooli vasakule!“ Heinar hüüdis: „Lase trossid lahti! Purjed riffida!“

„Aye!“ hüüdis meeskond üksmeelselt ja asus kiirustades käske täitma.

Neli meremeest sõudsid kerge viguriga kopra lõhega sisse, samal ajal kui mastironijad lahkusid oma kohalt, kui nad olid oma osa teinud.

Thomas, Walter ja Rüdiger võtsid igaüks ühe kõie ja sirutasid end paordi-, tüürpoordi- ja vöörihällile.

Nüüd ilmusid kai äärde mõned jõulised mehed, kes nägid välja nagu sadamatöölised. Nad noogutasid meeskonnaliikmetele.

Tormiliselt heitsid kolm tekil olevat köit töölistele, kes need rutiinselt kinni püüdsid.

Nad kinnitasid trossid pollarite külge sellise kiiruse ja osavusega, mida ei oleks sadamabasseini ääres seisvatelt massilistelt meestelt oodanud.

Ujula meeskond sirutas pikad trossid laiali ja tõmbas vastuseks Heinari hüüdele „Ja tõmba!“, kes seisis parema ülevaate saamiseks ahtriküljel.

Antonia mõistis, et ta polnud varem kunagi mõelnudki ujuki raskuse peale, samal ajal kogunes highi tema otsaesisele.

Pärast paariminutilist rasket tõmbamist lebas laev lõpuks ideaalselt ja trossid olid kinni seotud.

Kõik asusid positsioonile ja rivistusid üles.

Heinar ja Jakob kõndisid madruste rivist mööda.

Nad uurisid igaüht neist, kellest oli viimaste nädalate jooksul saanud meeskonnaliikmed.

„Te olete sellel teekonnal koos palju läbi elanud,“ alustas Jakob. „Te olete vastu pidanud igale ilmale ja purjetanud edasi, hoolimata päikesest, tuulest või tormist. Kas olete sellega nõus?“

„Jah!“ hüüdis meeskond üksmeelselt.

„Te olete kaitsnud lasti lainete ja piraatide eest!“

„Jah!“

„Kapten!“

„Jah, kaupmees?“ küsis Heinar tõsiselt, vaadates vennale näkku.

„Kas sa arvad, et need meremehed väärivad tasu?“

Kapten vaikus hetkeks ja vaatas igale madrusele silma.

Kui tema pilk jäi Antonia peale, pidi ta kõvasti neelatama. Need silmad, hallid nagu vööris loksuv vesi, tungisid sõna otseses mõttes tema sisse ja näisid teda teki külge suruda.

Mees tõmbas silmad kitsaks ja Antonia pea näis põlema süttivat, vaid selleks, et tema pilgu eest põgeneda. Tema kurk tundus arvavat, et on hea mõte end üha tihedamalt kokku tõmmata, et mitte mingit õhku läbi lasta.

Ta tunneb mind ära, mõtles ta, ja ma ei saa selle vastu midagi teha. Ta on mind nüüd kätte saanud.

Siis liikusid need haubitsasilmad edasi ja Antonia pidi end kokku võtma, et mitte valjusti kergendust välja lasta.

Kui kapten oli oma ülevaatusel lõpetanud, ütles ta napilt: „Jah, härra, ma arvan, et need meremehed on teeninud tasu.“

Jakob noogutas napilt ja ütles siis jälle valjemini meeskonna suunas: „Siis olete teeninud paar päeva terasehoidlas, mida ma rahastan!“

„Jah!“ Seekord kõlas meeskonna hääl tõeliselt entusiastlikult.

„Puhake ja siis võite rentida, kus iganes soovite,“ jätkas Jakob. „Me oleme selle reisi koos lõpetanud. Täna teid selle eest, härrased. Võite nüüd minna.“

Ma hoian distantsti, kuigi võiksin otsida teed laeva ja tüdruku südamesse. Kindlasti ei suuda ta lõpetada minust mõtlemist. Ma võiksin minna tagasi laevale ja proovida vanameest...

Ei! Mul on tähtsamaid asju, millele keskenduda. Tuld tuleb hoida põlemas. Hall linn on suurem sihtmärk, mis nõuab minu tähelepanu. Mõne akna taga leegid juba leegitsevad, kuid mitte

kaugeltki piisavalt. Väljaspool väravaid ei ole põlengute jaoks auke kaevatud. Endiselt ei jookse ringi abituid linnupilguga vutlarid, kes teesklevad, et nad on abivalmid. Ma ei ole veel rahul. Aga mu närvilised käskjalad tiirutavad pimedatel alleedel ja levitavad musta uudist: kogu linn on leekides, kui Must Surm on sellega valmis!

6. peatükk

Antonia ärkas ja imestas, kus ta oli. Ta ei olnud enam hängemajas, kuigi ta kujutas ette, et see ikka veel kiikub. Läbi seinte kostsid hääled. Siis meenus talle, et ta oli teraseõues, kuhu nad eile olid jõudnud. Ta kuulis hääli, mis karjusid ja andsid käske, ja tunnide veeremist munakividel, sama meloodiat, mida ta oli kuulnud enne Lübeckist lahkumist.

Ta venitas ja sirutas end, nautides hetkeks, et ta lõpuks ometi jälle millelgi muul kui võrkkiiges lamab. Siis tõusis ta üles. Tema laager oli ainus, mis oli veel hõivatud. Peale tema olid seal olnud ainult mehed. Laeval polnud ta vaeva näinud, kuid kuna temalt oli sel õhtul küsitud, kas ta ei taha end pesta, mõtles ta, kas nüüd oleks ehk turvalisem end meremeestest eraldada.

Ta suundus kai äärde. Johannes tuli talle rõõmsalt vastu. Peale mõne kerge armi polnud näha, et ta oli paar päeva tagasi peaaegu surnud. Päike paistis läbi tema juuste ja esimest korda pärast kuude oli tal jälle rohtu suus.

„Tere hommikust, nukker!“ Ta naeris. „Me pidime koos meeskonnale hommikusöögi valmis tegema, ma olen seda nüüd üksi teinud.“

Ta heitis talle naljaga pooleks etteheitva pilgu. See oli esimene kord, kui nad olid kuude jooksul linnas kohtunud. Tema riided olid rohkem rebenenud kui varem ja juuksed olid välja kasvanud.

Antonia irvitas hetkeks uniselt ja vastas siis:

„Kahju, et sa ei julgenud mind üles äratada. Aga aitäh!“

Johannes irvitas ja tõmbas naise endaga koos laevale. Teised meremehed istusid juba ringis ja lasid endale putru uuesti täita.

Antonia polnud Jakobit sellest õhtust saadik näinud. Madrused ei teadnud, kus ta on, aga ta oletas, et ilmselt alustab ta nüüd oma kaubanduskoolitust.

Ta ohkas sisemiselt. Jakobi reisi ebameeldivam osa oli algamas. Ta ise ei teadnud veel, mis edasi juhtub. Tal oli õnnestunud põgeneda, kuid ta polnud lahkudes veel piisavalt palju maailma näinud, et tegelikult aru saada, milliseks tema elu Londonis kujuneb. Keegi ei hoolinud siin tema eest ja kõik, mis tal oli, olid mõned vanad kirjad.

John mõistis mõne aja pärast, kui mõtlik tema sõber oli, ja viipas talle pärast õhtusööki vibu juurde, et rahulikult vestelda. Vesi pritsis lõbusalt vastu seina, kuid seda võis kuulda vaid siis, kui väga tähelepanelikult kuulata.

„Me oleme nüüd Londonis. Kas me mõlemad lahkume?“ küsis Johannes.

„Ma arvan, et jah,“ vastas Antonia. „Ma kardan, et keegi avastab mind. Ma olen piisavalt kaugel sellest vastikust roheline mantlipärijaist, kes tahtis minuga abielluda. Aga ma arvan, et pean tõesti ettevaatlik olema.“

„Miks?“ küsis Johannes, kummardudes üle reelingu. „Sind ei tunne siin keegi. Inimesed ei saa isegi aru, mida me räägime.“

„Ei, ma arvan, et see on minu vanaema pärast,“ ütles Antonia. Enne kui ta jõudis seletada, noogutas Johannes juba.

„Õige, ma tean jälle, mida sa mõtled,“ ütles ta mõtlikult. „Ilmselt tulevad ka mõned teised siin laevast välja. Tead,“ torkas ta naeratades, „ma peaaegu arvan, et Arnold ja Fabian üritavad ka millegi eest põgeneda. Nad pole kunagi varem sadamas kaldale läinud, välja arvatud siin.“

„Nad on,“ vastas Antonia tõsiselt. „Arnold ütles mulle. Nad oleks peaaegu tapetud, sest nad läksid jahile, mida nad ei tohtinud teha. Ja nad on sellest ajast saadik põgenenud. Nad ütlesid, et kui sa

oled kord põgenenud, siis oled sa alati põgenenud.“

John vaikus pärast seda, kui ta seda ütles, tükk aega.

„Noh,“ vastas ta siis, „igatahes on selge, et ma olen sulle võlgu... olen sulle nüüd midagi võlgu, ja sellepärast tulen kindlasti sinuga kaasa, kui sa põgened, jah?“

Antonia naeratas pisut ja vaatas, kuidas kajakad üle halli linna katuste hõljusid.

„Alustame sellega, et liigume terasehoovist välja. Ma ei usu, et ma Jakobit niikuinii uuesti üles leian,“ ütles ta. Ta oli veidi kurb. Jakob oli teda lugema ja kirjutama õpetanud ja aidanud teda, kui isa oli jälle liiga range olnud. Ja ta polnud teda kunagi reetnud. Aga tal polnud valikut.

Hainer Scholle tormas meremeeste ees üles ja alla, kui nad tagasi tulid.

„Me oleme moodustanud võimeka meeskonna,“ ütles ta gruppi vaadates, „Kes teist nüüd järgmisele reisile registreerub?“

Thomas tõstis käe, kuid Hainer ei paistnud enam üllatunud. Ta lihtsalt noogutas talle konfidentsiaalselt. Arnold ja Fabian vaatasid üksteisele lühidalt otsa ja tõstsid siis käed õhku. Paul oli samuti käe tõstnud. Rüdiger raputas lihtsalt pead ja jätkas söömist. Valentin vaatas oma jalgu ja muheles midagi.

„Räägi selgesõnaliselt!“ Hainer tuiskas talle peale, mispeale Valentin tõstis šokeeritult pead.

„Ma annan oma vastuse homme,“ ütles ta selgelt ja vaatas kiiresti jälle jalgu. Hainer nurises pahaselt, kuid jättis ta rahule.

„Ja teie kaks!“ Ta pöördus Johannese ja Antoniuse poole.

„Ma tahtsin lihtsalt Londonisse reisida,“ vastas Antonia, Johannes noogutas vaid nõusolevalt. Hainer haaras neid mõlemaid ühe käega õlast.

„Saate näha, ei lähe enam kaua aega ja te tunnete jälle igatsust mere järele oma luudes,“ müristas ta. „Nüüd minge ja näidake, mida olete õppinud.“

Antonia ja Johannes vaatasid teineteisele veidi häbelikult otsa, olles ebakindlad, mida neilt nõutakse. Hainer sooritas sama hüvastijätku Rüdigerile, kes irvitas võidukalt Valentinile ja läks siis maha.

Antonia ja Johannes jätsid pisut lambistades hüvasti ja asusid veidi hiljem koos Antoniuse kotiga teele. Antonia märkas, et Valentin vaatas neile kurvalt järele, enne kui ta jälle pilgu kõrvale pööras. Hainer peatas nad veel kord, enne kui nad lankilt lahkusid.

„Teile pole veel palka makstud,“ tuletas ta neile meelde, hoides käes kaks kotitäit münte. Kaks noort reisijat võtsid raha üllatunult vastu ja noogutasid kaptenile viimast korda.

„Ahoi, kapten,“ ütles Johannes ja tervitas.

„Ahoj,“ ütles ka Antonia vaikselt, lisades vaikselt: ‚Hainer Scholle‘. Vana kapten vääris tõesti seda hüüdnime. Ta naeratas lühidalt, haruldane žest tema tõsisel näol, siis tormas ta üle plangu tagasi laevale.

Terasehoidla oli teistest kaidest eraldi. Johannes ja Antonia oleksid võinud lihtsalt sissepääsuvärvatest läbi kõndida, kuid see oli liiga lihtne kahe Lübeckist pärit hulkuri jaoks, kellele meeldis katusele ronida.

Nad uurisid välja, kus seisid valvurid. Nad jagunesid, Antonia järgnes hoonest põhja pool asuvale alale. Kui ta leidis esimese valvuri, peideti nad ühe samba alla, et ta ei paistaks kahtlane. Siis sai ta aru, et keegi teine on tulemas, ja peaaegu lõpetas hingamise.

Kui nad rääkima hakkasid, oli ta üllatunud, et mõne lause järel hakkas ta rääkima midagi, millest ta aru sai.

„Frank! Ma ei saa idaväljapääsu juures olevat posti mehitada, kas sa arvad, et mind tulistatakse välja, kui ma selle valvamata jätan?“ küsis üks neist.

„Mine,“ vastas teine, „aga ära mind kaasata. Ma ei tea sellest midagi ja ma ei ole teile mingeid vihjeid andnud.“

Antonia lükkas end jälle seinast eemale ja läks Johannese otsima. Ta jõudis tema juurde just siis, kui mees oli oma ringkäigu lõppu jõudnud.

„Idavärav on praegu valvamata,“ ütles Antonia kiirustades, „kasutame võimalust ja läheme terasehoidlast välja, ilma et keegi midagi kahtlustaks.“ Johannes tahtis vastata, kuid Antonia haaras teda käest kinni ja tõmbas ta idavärava poole, ilma et ta oleks saanud midagi öelda. Kui nad idavärava juurde jõudsid, seisis nad kivistunult.

Nurga tagant kostsid valvuri klappivad sammud. Kuid nad ootasid, kuni ta möödub. Hetk hiljem jooksid nad väravast välja ja edasi, kuni nad ei näinud enam väravat. Siis hingasid nad kergendatult üles, sest nad olid kohale jõudnud.

„Kas teil on kõik korras? Või oli see liiga pingeline?“ küsis Antonia. Kuna Johannes oli ikka veel vaevatud, siis hingeldas ta pisut ja suutis vaid pingutatult välja tuua: „Jah, ma olen korras.“

„Oled sa kindel?“ küsis ta.

„Jah, tõesti on kõik korras. Ma tunnen end palju paremini kui paar päeva tagasi,“ ütles ta. „Nüüd jookse, vaatame, kas ma olen ikka veel kiirem kui sina.“

Kui nad olid paarsada meetrit edasi jooksnud, ütles Johannes jälle tõsiselt: „Me peaksime leidma endale ööbimiskoha, ma ei taha täna öösel siin tänaval lamada.“

Antonia ohkas, ikka veel üle kogu näo irvitades. „Me ei pea nii kiiresti jooksuma, ma olen kindel, et meid oleks lihtsalt väravast läbi lastud.“

Johannes irvitas taas ja kohendas vööli olevat nuga. „See on tõsi, aga nii on palju lõbusam.“

Antonia irvitas ja nad jalutasid koos läbi alleede. Jõekalda lähedal seisvatel majadel olid kummalised klapid uste ees, et vesi ei pääseks eluruumidesse. Stahlhofi ümbruse majad nägid välja sama rikkalikud kui need, mis asusid Antoniuse kodutänaval.

„Vaadake ainult sinna taha! Võib-olla mõne hetke kaugusel on käsitööliste kvartal. Võime küsida, kas saame seal tallides pikali minna,“ pakkus Johannes.

Mõni minut hiljem olid nad naabruskonda jõudnud. Majad olid hallist kivist, nagu peaaegu kõikjal mujalgi linnas, kuid need olid palju väiksemad kui need, mis asusid terasehoovi ümbruses.

Tänavatel oli sagimine ja sebimine, inimesed tõid kaupu turule ja lapsed mängisid. Antonia jälgis neid, irvitades sisemiselt mõtte üle, et ka tema ja Johannes olid kunagi niimoodi mänginud. Siis keskendus ta taas oma ülesandele.

Oli juba hämardunud, kui nad taas tänavalt lahkusid. Suureks raskuseks oli osutunud see, et nad ei saanud aru selle maa keelest. Enamik katseid oli lõppenud sellega, et keegi oli nad minema ajanud.

Johannes haigutas ja vaatas rahutult tavernast välja tõttavaid inimesi, kui hakkas sadama.

„Võib-olla oleksime pidanud tegema nagu Valentin,“ tunnistas ta. „See poiss on tõesti üsna nutikas, kui teda tähelepanelikult jälgida. Aga nüüd peame ilmselt kuskile sisse hiilima.“

Antonia vaatas pisut rahulolematult üles. „Me ei tunne end siin väga hästi,“ ütles ta. „Ja linn on palju suurem kui kodus.“

„See on ka kõige tähtsam linn Inglismaal,“ vastas Johannes. „Otsime lihtsalt edasi mööda alleesid. Kuidas su vanaema nimi üldse oli?“

Antonia käis peas läbi tähed, mida ta oli nüüd juba mitu korda lugenud.

„Ta kirjutas alati lihtsalt „sinu armastav ema“ või midagi sellist,“ ütles ta. „Aga minu ema nimi oli Viola ja ta oli siit pärit. Ma tean oma vanaemast vaid seda, et ta elas siin ja oli ravitseja. Tema abikaasa oli medicus ja kui mees suri, võttis ta selle äri üle - ja siis põletati ta kui nõid.“

„Võib-olla leiame kellegi, kes räägib meie keelt,“ pakkus Johannes, „ja küsime neilt majutuse kohta. Vastasel juhul peame tagasi platsi juurde minema - või hoovis magama.“

„Ma arvan, et see linn on Lübeckist hoopis erinev,“ vastas Antonia närviliselt.

Vihm pritsis kõnniteele, peegeldades halli taevast. Rohkem inimesi voolas välja kõrtsist, kuhu nad olid varjunud, samal ajal kui vesi katuselt tilkus.

„Sellise ilmaga ei taha ma tõesti tänavakoridoris magada,“ muheles Antonia.

Enne kui ta oli oma lause lõpetanud, pöördus keegi rahvamassist nende poole. „Öömaja?“ küsis ta ähmaselt. „Kas te otsite öömaja?“

Antonia raputas vaid lambistlikult pead ja püüdis käe liigutustega selgitada, et ta ei räägi keelt.

Johannes ainult noogutas vastuseks.

Mees haaras Antoniast õlast kinni ja pööras ta ümber, nii et ta nägi alleesse.

„Seal on... Üks mees?“ Võõras proovis hapraid võõrsõnu: „Üks mees, kes laseb võõrastel oma majas magada. Maja Magamine. Ta räägib saksa keelt. Tule minuga kaasa.“

„Mida ta ütles?“ küsis Johannes segaduses ja järgnes Antoniusele, keda mees kuja taha tõmbas. Nad peatusid kitsa, halli, kõverate akendega maja ees, mis asus kuja ääres asuva majade rea sees. Roostes sildid rippusid uste ja poeakende kohal, kõikudes üksildaselt tilkade paisumise all. Kuid nende ees seisval majal ei olnud ühtegi poodide akent, vaid ainult üks sissepoole.

Mees lasi Antoniast lahti, lehvitas Johannesele ja osutas maja poole. Ta rääkis paar sõna, millest nad aru ei saanud, ja jooksis siis jälle minema. Kaks teismelist vaatasid talle segaduses järele.

„Kas saite midagi aru?“ küsis Johannes segaduses.

„Ma arvan, et ta oskas natuke saksa keelt. Ja ta tahtis meid kuidagi siia majja viia, sest siin saab ju magada,“ vastas Antonia. „Kas koputame?“

Nad mõlemad seisid mõnda aega ebamugavalt ringi, oodates, et teine midagi teeks. Lõpuks koputas Johannes raskele puidust uksele, just siis, kui Antonia oli samuti käe tõstnud.

Mõnda aega tundus maja sama tühi kui allee. Vihm oli neid juba läbimärg, kui keegi lõpuks seestpoolt poldi liigutas ja ülemine ukseleht avanes kraapiva häälega. Selle taga ilmunud nägu oli kaetud kortsude ja vanadusplekiga, kuid vanamees vaatas teda sõbralike pruunide silmadega.

„Tere,“ ütles Johannes häbelikult, „me, er, otsime ööbimiskohta...“ Ta kõhkles ja ootas vastust, et teada saada, kas mees sai aru.

Mehe näojooned väändusid naeratuseks. „Ah, meremehed,“ vastas ta terava aktsendiga, kuid nende keeles, „kust te olete pärit?“

„Lübeckist,“ vastas Antonia. „Kas me võime palun sisse tulla?“

„Hm, ma ei usu, et see on probleem. Oodake hetk, ma pean ukse avama. Mu vanad sõrmed ei ole nii osavad kui sinu omad.“

Mees kükitas puulankude taha ja varsti pärast seda avanes üks täielikult. Kaks reisijat astusid kergendusega sisse. Mees sulges ukse nende taga uuesti ja koridor, kus nad olid, oli äkki hämarusse mattunud, mida valgustas vaid lamp, mida mees käes hoidis.

„Mida te täpselt tahate?“ küsis mees, kui ta poldi uuesti ettepoole lükkas.

„Me otsime ööbimiskohta ja tahtsime küsida, kas saame siin ööbida,“ ütles Antonia. „Me ei taha edasi reisida, vaid jääda mõneks ajaks Londonisse. Keegi saatis meid siia.“

Mees vaatas talle sõbralikult otsa. „Muidugi. Ma võtan mõnikord võõraid vastu, mul on alati hea meel, kui mul on seltskonda. Ma elan siin üksi. Varem oli siin üks sõber ja tema naine, kellel oli palju kliente, aga nad on surnud.“

Mees juhatas neid mööda kitsast treppi üles, kuni nad jõudsid põõningule, kus oli neli voodit.

„Te võite seal magada,“ ütles ta. „Võite tulla alla ja istuda tule ääres. Ma tahan jälle kellegagi vestelda.“

Nende sõnadega ja lühikese, uuriva pilguga Antoniuse näole kadus mees jälle. Antonia ja Johannes vaatasid teineteisele irvitades otsa ja panid oma asjad kahele vasakpoolsele voodile.

„Kas läheme alla?“ küsis Antonia. Johannes noogutas hetke pärast.

Mees ootas neid, istudes puust tugitoolis puukütte ees. Ta vaatas neile otsa, kui nad sisse astusid, ja naeratas lahkelt.

„Ma panin tee valmis,“ ütles ta. „Võtke istet.“

Kahtlevalt asusid külalised neile pakutud toolidele. Mees valas mõned ürdid põrandal olevatesse tassidesse ja valas neisse vett. Ta ulatas selle neile. Tema käed olid pruunikad, justkui aastatepikkusest savi ja mullaga töötamisest.

„Nii,“ ütles ta, „nüüd rääkige meile. Või esitage küsimusi. Ma ootan.“

Johannes ja Antonia vaatasid taas teineteisele otsa, Antonia puhastas kurku.

„Kuidas sa meie keelt räägid?“ küsis ta.

Mees naeris. „Hea küsimus. Kaks sõpra, kes siin elasid, rääkisid seda. Nad sattusid siia, nagu sina, aga ma olen ka just siin käinud ja me oleme sõbraks saanud. Me sõime ja mängisime peaaegu igal õhtul koos. Mõnel päeval, kui meil oli väga hea tuju, läksime jalutama. Aeg-ajalt oli tal oma naine kaasas, siis ta ja minu naine tegid koos süüa.“

„See kõlab lõbusalt,“ vastas Antonia. „Millest nad surid?“

„Mu sõber suri haiguse tagajärjel,“ ütles mees, vaatas tulle ja noogutas, „Ja siis tema naine hiljem... Aga sellest ei räägita. Nad kasvasid oma tütre siin üles, kena laps, aga ta kolis ühel hetkel ära, abiellus. Nagu juhtus.“

Mees vaatas jälle veidi kummaliselt Antoniat ja Johannes jälgis segaduses tema pilku. Siis tõusis mees püsti ja kõndis väikese toa nurgas oleva laua juurde.

„Joo oma teed!“ ütles ta kähku. „See on hea.“

Mõne aja pärast tuli ta tagasi ja hoidis reisijate üllatuseks käes paksu raamatut. Ta avas selle, kui istus tagasi oma tugitooli ja vahtis seda mõnda aega.

„Seal on palju retsepte,“ ütles ta. „Ainus asi, mis nad oma oskustest maha jätsid. See on raamat, kuhu nad oma teadmised, ravimtaimedest ja haigustest, kirja panid. Me veetsime koos iga vaba hetke, sest olime kahekümnendate aastate alguses, käisime koos kõrgel ja madalal ja jõime õhtuti, kuni ei suutnud sirgelt kõndida. Need olid need päevad, mil me õhtuti pingul olime ja järgmisel hommikul jälle rabelesime. Ma soovin mõnikord, et ma oleksin ikka veel nii heas vormis.“

Ta vaatas mõnda aega igatsevalt pilti ja jätkas: „Nad olid erilised inimesed ja eriline naine. Ta suutis nii paljusid inimesi aidata. Ta oli naine, kes tegeles tervenduskunstidega ja kirjutas ka selle raamatu oma retseptidest. Vahetult enne oma surma andis ta mulle selle raamatu koos sõnadega: „Hoidke seda raamatut hästi ja kui keegi on tõsiselt haige, siis vaadake seda.“ Ma ei saanud sellest aru. Tal ei olnud pärast seda enam palju aega.“

Antonia vahtis teda tähelepanelikult. „Ma arvan, et tunnen seda naist,“ ütles ta vaikselt.

Mees vaatas teda jälle mõnda aega. „Kus täpselt?“

„Ta oli minu vanaema,“ vastas Antonia. „Minu ema kasvas siin üles ja tema ema oli ravitseja, tema mees oli meedik. Mul on ikka veel kirjad, mida nad teineteisele saatsid.“

Mees vaatas teda lühidalt. „See võib hästi olla,“ ütles ta siis. „Sul on sama nägu nagu tema tütre. Väga sarnane. Sa oled siis tema poeg, eks?“

Antonia võpatas lühidalt ja vaatas Johannese poole. „Jah,“ ütles ta lõpuks. „Minu... minu nimi on Emil. See on Johannes.“

Mees noogutas ja vaatas jälle kõrvale.

„Ma ei oska lugeda,“ ütles ta. „Ainus kasu, mis raamatust on, on pildid. Vaadake seda, ehk saate sellega rohkem teha. Mind teeb kurvaks, et ma selle ära annan, aga sul on õigus seda teha, kui see kuulus su vanaemale.“

Antonia võttis raamatu imestunult ja lehitses pühendunult lehekülgi, olles vaimustuses, et leidis nii kiiresti oma vanaema jälje. Ta polnud kunagi ette kujutanud, mida ta teeks, kui asi nii kaugele jõuaks, ja nüüd hoidis ta käes hinnalist raamatut ravimisretseptidega.

Ta peatus, kui leidis lehekülje, mis nägi välja sarnane kirjade joonistustega. Aeglaselt luges ta teksti läbi ja tundis ära mitu juhendit, mida ta oli kasutanud laeval Johni aitamiseks.

„Vaata,“ ütles ta teda toksides, „seda oleksin võinud kasutada.“

Johannes kummardus tema poole ja noogutas. „Võib-olla aitab see nende asjade puhul, mis on veel alles,“ ütles ta.

Mees istus seal mõnda aega, silmad lõkkele fikseeritud, nagu näeks ta rohkemat kui leeki. Siis pöördus ta rõõmsalt tagasi kahe külalise poole.

„Rääkige siis oma lugusid,“ ütles ta, „ja ärge jätke midagi välja. Mul on veel aega.“

Kui tuli kustus, soovis vanamees Johannesele ja Antoniuksle head ööd. Pärast riide vahetamist läksid nad magama. Laeva kiikumine, mis oli end nende mälestustesse sisse põletanud, kummitas neid unele.

Keset ööd ärkas Antonia mullitavale mürinale. Ta ei suutnud seda müra tuvastada. Niisiis tõusis ta üles ja riietus. Johannes, keda müra oli äratanud, istus väsinult püsti.

„Mis toimub?“ nurises ta segaduses. „Oh, me ei ole enam laevas. Miks sa üles tõused?“

Ta vastas vaikselt: „Kas sa ei kuule müra? Ma lähen selle põhjani. Lihtsalt lamage paigal.“ Antonia läks alla ja nägi vanameest poti kohal kükitamas. Potist pulbitses mingi vedelik. Antonia puhastas kurku ja peremees pöördus ümber, mida valgustas tulevalgus.

„Vabandust, ma võtsin raamatu, mille ma sulle andsin, uuesti. Mulle meenus retsept, mis aitab mu seljavalu vastu. Ma olen viimasel ajal natuke rammusamaks muutunud,“ ütles ta.

„Kõik on hästi,“ vastas Antonia. „Ma lihtsalt imestasin, et mis müra on. Kas retsept tõesti aitab?“

„Jah! Vähemalt mu seljavalu on maagiliselt kadunud,“ teatas mees entusiastlikult. Antonia läks õnnelikult tagasi voodisse. Johannes, kes juba uudishimulikult ootas, küsis kohe, mis on viga, ja Antonia seletas talle. Nad vestlesid lühidalt ja läksid siis tagasi voodisse. Mõneks ajaks pöördusid Antoniuuse mõtted tagasi tema koju, Engelsgrube'i majja, nagu Mia oli seda nimetanud, ja sellele, kuidas tema õe, Ava ja tema isal läheb. Mälestuste keskel jäi ta magama.

Järgmisel hommikul ootas vanamees neid maitstva hommikusöögiga. Ta ei küsinud raha. Kui nad olid täis saanud, tänasid nad teda kõige eest ja vanamees andis Antoniale raamatu, kuid lubas, et nad tulevad õhtul tagasi, et taas tema juures ööbida.

John ja Antonia tiirutasid põnevil mööda alleesid, mõeldes, mida nad võiksid Londonis teha, kui nad tahaksid siin elada, või kas nad peaksid uuesti ujulaga ühinema. Nad kõndisid edasi läbi linna ja siis mööda sadamat ja turule, sest neil oli veel midagi lõunasöögiks vaja. Ja nii ostsid nad suure leiva.

7. peatükk

Londoni kohal sadas vihma. Mitte ebatavaline ilm, nagu Johannes ja Antonia mõne päeva pärast aru said. Udu ja vihm vaheldusid, nii et linna kattis pidevalt hall loor, mis summutas helisid ja varjas tegelasi nagu nähtamatu mantel, mis varjab põgenikke.

Nende Londonis viibimise teine nädal oli just alanud. Nüüdseks tundsid nad end paremini kui nii mõnigi londonlane, nad teadsid, kust osta toitu, ja nad tundsid mõningaid labürindilisi väikseid alleesid, treppe ja uksi, mis viisid läbi majade ja müüride labürindi. Nad olid õppinud aru saama mõnest võõrkeelsest sõnast ja fraasist, kuid enamasti suhtlesid nad käesignaalidega.

Johannes avas puust aknad ja kummardus välja alleele. Antonia istus tema selja taga voodil ja hõõrus unenägu silmadest, kui külm, niiske udu sisse imbus.

„Kas väljas on midagi näha?“ küsis ta väsinult, mähkides end teki sisse.

„Udu,“ vastas Johannes, „ja mõned inimesed. Me peaksime hakkama kuskilt tööd otsima. Aga keegi siin ei mõista meie keelt.“

„Kui palju raha meil veel on?“ küsis Antonia. Johannes kehtas õlgu.

„Piisab sellest, et kolmeks päevaks süüa saada? Kõige rohkem maksavad ravimid ja meil pole veel olnud aega väljaspool linna rohtu otsida. Me peame tõesti mõtlema, mida me teeme,“ ütles Johannes. Ta vaatas Antoniat murelikult. Lühikeste, lokkivate juustega tüdruk kandis endiselt meremehe riideid ja nägi veenvalt välja nagu laevapoiss, kelle juuksed olid viimasel reisil veidi liiga pikaks kasvanud. Ainult mõnikord, kui ta venitas või kummardus, sai aru, et ta ei olegi poiss, rääkimata mehest. See oli alati vaid lühike hetk, enne kui illusioon taas sulgus ja peitis ohtliku tõe. Sellest hoolimata oli ta mõnikord vaid käeulatuses sellest, et end reeta.

„Kas sa kavatsed selles maskeeringus igavesti püsida?“ Johannes küsis: „Keegi märkab seda kindlasti mingil hetkel.“

„Mida ma peaksin veel tegema? Kas ma peaksin tagasi Lübecki minema?“ küsis Antonia. „Kas ma peaksin pärast seda seiklust tagasi õmblustuppa minema ja kodutööd õppima? Unustage see ära! Ma pigem...“ Ta pidas hetkeks pausi, enne kui jätkas: „Ma pigem peidan end ohtu ja põgenen veel üle viie mere, kui et mind pärast seda, mida ma olen läbi elanud, vangistuses hoitakse!“

Johannes pidi veidi irvitama. Kuid naer oli vähem kergemeelne kui enne reisi. Nad mõlemad olid palju näinud. Osa sellest oleks kaluripoiss eelistanud üldse mitte teada, kuid ta ei kahetsenud siiski, et tuli kaasa, kui nägi Antoniat oma venna riides kai ääres.

„Ma lihtsalt ütlen,“ alustas ta, valides sõnu hoolikalt, „et on võimalik, et keegi võib selle ikkagi ära tunda. Ma mõtlen, sa võid ikka öelda, et... muudest asjadest ära tunda, et sa oled... noh, naine. Nagu juuksed ja riided.“

Ta pöördus kiirustades kõrvale ja vaatas aknast välja, kui ta märkas, et punetus tõuseb tema näole. Ta hammustas ärritunult huult ja pühkis nägu, mis oli nüüd hommikuse udu tõttu niiske.

„Võib-olla peaksime akna kinni panema, enne kui me sellest räägime,“ vastas tema sõbranna tema selja tagant. Ta vaid noogutas ja sulges taas aknaklaasid, et keegi, kes nende keelt mõistaks, ei saaks nende vestlust pealt kuulata. Seinad selles Londoni linnaosas olid väga õhukesed, kuid nad ei olnud kunagi kuulnud müra teistest pööningutest ja tundsid end oma pimedas pööningul turvalisemalt kui kusagil mujal.

„Ma arvan, et ma tean, mida sa mõtled,“ ütles Antonia pisut lambistades, „aga ma ei saa midagi teha... ja kui ma kiiresti liigun, ei märka seda keegi. Lübeckis ei märganud ka keegi, kui ma oma smokis ringi käisin. Inimesed ei vaata tavaliselt lastele korralikult otsa.“

„See on tõsi,“ tunnistas Johannes, „ilmselt on sul jälle õigus. Aga... Sa ei ole enam laps. Ja ma arvan ikkagi, et me peame olema ettevaatlikud. Võib-olla peaksime vaatama, kas on kuskil kaugemal linnast, kus saaksime magada. Ja me vajame uut raha. See on liiga kena, et meil lubatakse siin niimoodi magada.“

„Me peaksime talle puhkust andma, kui me ära kolime,“ ütles Antonia. „Ma arvan, et ta on tõesti kena. Tore, et me nii kiiresti teada saime, kus mu vanaema elas. Ja raamat on imeline. Kas me proovime täna mõned koostisosad osta? Võib-olla saame kuidagi raha teenida, nagu vanaema ja vanaisa tegid.“

John noogutas ja tõstis rahakoti voodi all olevast peidust välja.

Alumistest korrustest kostis põrandalauade vaikset vingumist.

„Ma arvan, et Godric on ärkvel. Nii et võime alla minna,“ ütles Antonia, kiigutades kaela kotti, kuhu ta oli oma asjad paigutanud.

Pool tundi hiljem olid kaks noort täiskasvanut taas kord turuplatsi rahvahulga sekka kadunud. Nad jalutasid läbi inimeste, kes ignoreerisid halba ilma nagu rotid kraavides. Turukioskid olid oma kaubad lappide alla peitnud, et neid märja eest kaitsta.

Kaupmehed panid oma kaubad, sealhulgas kala ja vilja, kioskite puitlaudadele, nii nagu lesta oli neid Londonisse toonud. Enamik inimesi lihtsalt vaatas kioskeid ja ei ostanud veel midagi, enamik polnud veel avatud ja häälte sumin oli veel vaikselt kuulda.

„Ilm siin ei viita sellele, et on suvi,“ nurises Johannes, pühkides taas kord näolt märga, „see on vähemalt esimene hommikuvahetus, eks ole. Mul on siin raske aega määrata.“

„Me olime kuude kaupa laeval,“ ütles Antonia irvitades, „see oli rohkem vett kui paar tilka õhus. Ära ole selline. Ja suvi pole peaaegu enam käes.“

Johannes noogutas. „Nii ongi. Milline kuu on praegu? Oktoober?“

Antonia peatus ja seisis kõrvalkingi, et vältida nende poole tulevat inimgruppi. Johannes liitus temaga. Jooksev rahvahulk nägi välja peaaegu nagu surmatseremoonia udus, kummituslikud tegelased, kes ilmusid tühjalt kohalt.

„Kas me vaatame seda alleed?“, „Antonia pakkus: ‘Turuplatsid ei ole veel avatud ja võib-olla on siin mõni tee, mis võiks meile kasulik olla.’“ Antonia pakkus.

„Kui sa nii ütled,“ vastas Johannes ja järgnes talle eemalt allee varju.

Kahe noore inimese taga tassis alleesse kükitanud kuju. Johannes pöördus ümber, kui Antonia edasi jooksis, ja tundis ära nende võõrustaja Godricu, kes oli mässinud end paksu villase salli sisse ja toetus sauale.

„Ah, seal on poiss. Kus on Emil?“ küsis ta nõrga naeratusega.

„Emil on ka siin kuskil,“ vastas Johannes. „Ta on just edasi jooksnud. Mida sa siin teed?“

Godric naeris veidi. „Ma ostan leiba,“ vastas ta. „Ma lähen raekotta ja loodan, et neil on veel leiba, mida ära anda. Aga tavaliselt on neil ju. Mõnikord on neil vist kahju, et nad kogu mu seltskonna ära võtsid.“

Johannes noogutas ja vaatas veidi närviliselt ringi. Antonia oli kadunud udusesse alleesse. „Emil!“ hüüdis ta, kuid naine oli ilmselt juba liiga kaugel, et teda kuulda.

„Miks peaks sul kahju olema?“ küsis Johannes Godricilt veidi hämmeldunult. Vanamees armastas jutustada lugusid, kuid tundus, et tema terav mõistus tegi talle mõnikord raskusi, et kõike õiges järjekorras jutustada. Siiski näis ta olevat lähedal sellele, et rääkida osa oma loost, mida Antonia kindlasti teada tahtis. Peale esimese õhtu vestluse oli ta vaevalt rääkinud sellest, mis oli juhtunud Antonia vanaemaga.

„Noh, nad võtsid mu sõbranna minult ära ja ta oli ainus asi, mis mul alles oli. Ta teenis raha, palju, sest mõnikord käisid tema juures rikkad inimesed. Kuni paar inimest suri ja sugulased ütlesid, et ta teeb koostööd kuradiga.“ Godric raputas kurvalt pead, aga ta oli väga vagadus, kuigi mitte alati tavalisel viisil. Aga on inimesi, kelle jaoks isegi Jumal ei saa midagi teha. Ainult raamat pääses tulest. Aga... Jah. Mõned kirikuinimesed on kahetsusväärsed. Nad teavad, kui raske on siin üksi elada. Näeme täna õhtul uuesti? Emil ka?“

Johannes noogutas kiirelt. „Emil ka, ma võtan ta kaasa. Aga ma arvan, et pean ta kiiresti üles leidma. Palju õnne raekojas!“

Godric naeris kergelt ja kõndis siis lühikese noogutusega edasi.

Antonia vaatas Johannesele rämpase näoga otsa, kui too lõpuks udust vastu tuli. Ta polnud veel hääli eemalt märganud. Ta oli just alustamas lauset, kui naine lõi käega üle tema suu, et teda vaigistada. Antonia andis talle märku, et ta peaks vaikselt rääkima, mille peale ta nõustuvalt noogutas.

„Mis toimub?“ küsis Johannes segaduses. Antonia heitis talle ärritunud pilgu.

„Kas sa oled kurt?“

Hääled muutusid valjemaks ja nüüd lisandusid ka sammud, mis kõlasid sarnaselt madalate häältega.

„Ole korraks wait, Johannes!“ manitses ta oma kaaslast, kes polnud ikka veel hääli ja samme märganud.

„Mis on juhtunud?“ sosistas Johannes. Antonia lükkas ta teise külghorpusesse. Udus nägid need alleed õudselt välja, nagu oleksid need olnud allmaailma käigud, kust polnud väljapääsu ja mis olid ümbritsetud kiviga.

„Ma arvan, et nad on aru saanud, et ma olen tüdruk,“ ütles Antonia närviliselt, „ja nad on käitunud natuke imelikult - tead, nagu inimesed Parsley Lane'is. Isa ja Ava ütlesid mulle alati, et ma peaksin neist eemale hoidma. Ma jooksin ära, üle katuse. Kus sa just praegu olid?“

„Godric rääkis minuga. Kuhu nüüd?“ küsis Johannes.

„Noh, kõigepealt peame siit ära minema!“

Antonia tõmbas segaduses Johannese läbi teise allee. Nad jõudsid turuplatsile, kus paljude kioskite ümber kogunes rahvamass. Seal olid puu- ja köögiviljakojad, kalakioskid, aga ka nikerdused ja karusnahad. Igal pool oli lärmakas ja rahvarohke.

„Vaatame seal maalinguid ja siis läheme toidu juurde, eks ole?“ küsis Johannes.

Antonia jäi lihtsalt vait ja vaatas närviliselt ringi tagapool. Johannes järgnes talle, kui ta pöördus tagasi kuja taha ja sisenes siis teiselt poolt turuplatsile.

„Mida sa teed? Kas sa kõnnid kogu aeg ringi?“ küsis Johannes segaduses. Antonia raputas pead.

„Ma tahan neid maha raputada! Nad järgnesid mulle ja kui nad mind ära tunnevad, siis on mul probleem! Ja mitte ainult mina!“ vastas ta ja kadus rahvamassi sisse.

Johannes järgnes oma sõbrannale ja hakkas silma peal hoidma, kuigi ta ei teadnud, mida ta otsib. Antonia tõmbas teda mõne meetri pärast uuesti kaasa ja ajas sõrmedega läbi oma juuste, lootuses, et see muudab tema välimust.

„A- Emil!“ sosistas Johannes. „Emil, lõpeta. Me peame jääma rahulikuks. Seisa ükskõik millise kioski juures ja vaata midagi!“

Antonia jäi vastumeelselt seisma ja vaatas väikest keraamilist tassi, mis oli ühel stendil välja pandud.

„Vaata, kas polegi ilus?“ märkis ta valjusti, et nende vestlus veidi normaalsemana tunduks.

„Jah, aga see on ka kallis,“ vastas Johannes, „ja siin ei ole ikka veel ühtegi rohtu. Tule, vaatame edasi.“

Nad kõndisid kahekesi märkamatu paari kioskit edasi. Antonia vaatas mitu korda tagasi sellele alleele, kust nad olid tulnud, ja pidi end kokku võtma, et mitte joosta.

„Johannes,“ alustas ta vaikselt, „kui nad mind jälle üles leiavad - me peame midagi välja mõtlema, kiiresti.“

„Nad ei tohi sind ära tunda,“ mõtiskles Johannes, „äkki on sul siis uut mütsi vaja?“

„Ma arvan, et me peaksime enne midagi muud siit ära minema,“ ütles Antonia vaikselt. Ta silistas taas oma juukseid. Johannes mõistis nüüd veel selgemini, et Antonia ei suuda iga liigutusega varjata, et ta ei ole poiss. Ta lükkas tüdruku enda ja turukioskite vahele, nii et ta oli enamiku silmade eest kaitstud.

„Ma arvan, et maskeering ei tööta enam nii hästi,“ ütles ta närviliselt, „võib-olla on parem, kui sa endale jälle kuidagi kleidi hangid.“

„Ja mida Godric selle peale ütleb?“ küsis Antonia meeleheitlikult, „siis peame leidma endale teise koha ja jätma ta rahule. Võib-olla peame isegi Londonist lahkuma - miks ma ei saa lihtsalt poisiks sündida? Kui Jumal seda tahtis, miks ta siis sunnib naisi majja jääma?“

Antonia nägi välja, nagu hakkaks ta järgmisel hetkel nutma. Johannes vaatas närviliselt ringi ja hoidis teda ettevaatlikult õlgadest kinni, et teda mitte kaotada. Lõpuks võttis ta end kokku, pöördus ümber ja kallistas teda. Vaid paar sekundit, siis lasi ta tüdruku jälle lahti ja vaatas talle otsa, lootes, et oli midagi korda saatnud.

„Me oleme juba kord suutnud ära joosta!“ ütles ta, rohkem värisedes, kui ta tegelikult tahtis, „sa ütlesid, et pigem oled igavesti põgenenud, kui et abiellud kellegagi, mäletad? Seda sa ju ütlesid. Ja põgenemine oli tegelikult päris lõbus olnud. Ja ma tulen sinuga kaasa. Ükskõik, kuhu sa ka ei läheks. Kahe inimesega on lihtsam ära joosta, sa ju tead seda. Arnold ja Fabian näitasid sulle seda.“

Ta võpatas ja tal oli tunne, et ta oli asja hullemaks teinud. Tema üllatuseks pühkis Antonia vaid pisaraid ära ja noogutas.

„Sul on õigus,“ ütles ta irvitades, „ma olen nüüd lõpuks ometi vaba. Ja ma ei lase kellelgi oma vabadust ära võtta! Ma pean minu pärast põgenema, aga ma ei oota, et nad minuga sama teeksid, mida nad tegid mu vanaemaga, ja kui nad seda üritavad, siis las nad näevad, kuidas ma vastu hakkan!“

Johannes vaatas Antoniat murelikult. Muidu rahulikul tüdrukul oli silmis tuli, mida ta polnud kunagi varem näinud - ja tal oli kahju neist, kes julgesid tema teele astuda.

„Kas sul on plaan?“ küsis ta ettevaatlikult. Antonia hingas sügavalt sisse ja noogutas.

„Jah, ma ostan kleidi, et me saaksime vähemalt paariks päevaks jääda. Aga me läheme siit jälle ära. Võtan raamatu kaasa. Ja siis sõidame edasi, kuni... ma ei tea. Aga... Aga me oleme igatahes ettevaatlikud.“

Johannes noogutas ja vaatas taas ringi. „Kas te olete oma jälitajaid jälle näinud?“ küsis ta.

Antonia raputas pead. „Ei. Aga kui keegi küsib, kui ma oma kleidis ringi käin, kas me võime... väita, et sa oled minu abikaasa?“

Johannes jäi seisma. „Milleks?“ Ta kohkus, soovides äkki, et nende ümber ei oleks nii palju inimesi. Mõned hakkasid juba nende peale karjuma, sest nad tõkestasid tee kioskite juurde.

Antonia ei vaadanud tema suunas, ta vaatas lihtsalt määratlemata ilmega üle alleede.

„Nii et... mul on luba ringi jalutada?“ „Naistel ei ole peaaegu kusagil üksi lubatud.“ ütles ta lõpuks.

Johannes tundis, kuidas ta südametegevus taas rahunes. Ta noogutas ja haaras taas sõbralikult naise õlast kinni. „Ma saan sellega hakkama,“ ütles ta napisõnaliselt. „Siis tule, me peame sulle kleidi hankima.“

Päike rändas kaugemale taevasse nagu üksildane silm. Aeglaselt tõusid uduvaibad, aeg-ajalt murdudes, et tuua nähtavale halli taeva laik. Inimesed tegid oma sisseoste, kuid muidu jäid siseruumidesse ja vaatasid akendest kummituslikku linna.

Antonia süütas oma katusetoas väikese lambi. Johannes istus voodil, selg tema poole pööratud, kui ta oma äsja ostetud kleiti selga tõmbas. See oli olnud kõige odavam, mis nad olid leidnud, tehtud hallikaspruunist burlapist, mis sobis ülejäänud linnaga ja oli kriimuline nagu laevas olevad rippkatted.

Ta tundis end kummaliselt. Viimati, kui ta oli kleiti kandnud, oli ta kükitanud oma garderoobi akna taga ja vaadanud igatsevalt Jacobi, kui ta laeva laadis, teadmata veel, et tema väike öde sunnib teda laevale minema ja koos temaga Londonisse. Ta pidi pisut naeratama, enne kui ta jälle ära kaotas. Tõenäoliselt ei jõuaks ta enam Lübecki tagasi, et Miat tänada.

„Tundub nii kitsas,“ ütles ta, „ma olin jälle unustanud, kui raske on riietes liikuda.“

Johannes vaid naeris lühidalt ja hoidis pilku aknale suunatud, mille kaudu langes hämarusse kitsas valgusriba.

„Me peame su juukseid varjama,“ ütles ta, „võib-olla võid esialgu minu mütsi kasutada. See on naise jaoks liiga lühike.“

„Kas meil ei ole peakatet?“ küsis Antonia, „muidu arvavad inimesed, et ma pole abielus.“

„Siis oleme lihtsalt kihlatud. Ma ei oska seda nagunii kellelegi öelda. Ma ei oska inglise keelt,“ vastas Johannes, „ma saan vaid raskelt aru mõnest sõnast.“

Antonia nõustus temaga ja kinnitas vaevaliselt viimase silmuse oma kleidile. Need kleidid, mida ta oli kodus kandnud, olid olnud mugavamad ja kenamad. Pealegi oli ta juba nii harjunud särkide kandmisega, et kleit tundus vale.

„Sa võid nüüd ümber pöörata,“ ütles ta. Johannes pöördus ringi ja noogutas suurte silmadega.

„Sa pole ammu kleiti kandnud,“ lausus ta tema mõtteid. Antonia naeratas veidi.

„Jah, nii ongi,“ vastas ta, „ma loodan, et suudan ikka veel naise moodi käituda.“

„Ma kardan, et sa ei ole seda kunagi nii hästi teinud,“ muheles Johannes oma veel kasvamata habemesse. Ta pidi tunnistama, et kuigi Antonia oli poisi riietes tunduvalt naise moodi välja näinud, nägi ta nüüd kleidis äkki välja nagu poiss, kes oli ühe oma õe kleidi selga pannud.

Antonia heitis talle karmi pilgu ja püüdis oma juukseid kokku siduda, mille jaoks need olid ikka veel üsna lühikesed. Johannes viskas talle oma mütsi.

„Nii et proovime nüüd rohtu osta?“ küsis Johannes ja hüppas jälle püsti. Antonia vaatas hetkeks närviliselt aknalaudadele, tundis, kuidas hirm tema sees mullitab, ja noogutas.

„Jah, aga vaata, et Godric ei oleks eelruumis, kui ma oma kleidis alla tulen,“ ütles ta.

Johannes noogutas talle ja ronis kitsast, hämaralt valgustatud trepist alla koridori. Antonia järgnes talle ettevaatlikult. Tema loo uus osa oli algamas - ta oleks Londonis taas Antonia, jättes Emili laevale maha. Nii mõtles ta, kui ta astus tagasi külma, sünge udu sisse.

Ujuv kippus rahulikult vees hõljuma, mis läbi udu nõrgalt helendas. Viimaste päevade udust tekkinud lörtsisadu segunes õrna uduga, mis tõusis Thamesilt alleedele.

Valentin kummardus üle käsipuu ja vaatas paar minutit, kuidas väikesed lained kaldale lainetasid, mis olid kantud kaugetest maadest ja sügavustest. Piraatide rünnakust saadud vigastused valutasid ikka veel veidi, kuid Paul oli öelnud, et need paranevad piisavalt kiiresti, et teda paari päeva pärast, kui laev väljub, enam ei vaevata.

„Kas sa olid varem seal, kui linnast uudised tulid?“ küsis Fabian, peatudes tema kõrval ja närides kuivatatud puuvilju. Valentin raputas pead ja tegi sõbra jaoks kaide juures ruumi.

„Mis uudised?“ küsis ta. „Kas Rüdiger tuleb ikkagi tagasi?“

Fabian naeris. „Ei, ärge muretsege - isegi kui te võiksite lõpuks ometi õppida end kaitsma. Ei, käsitöölise naabruses on keegi, kellel väidetavalt oli katk - piisavalt hirmutav. Aga ta sai terveks, eile. Naise poolt.“

Valentin vaatas hämmeldunult üles. Tema mõtted jooksid tagasi viimaste nädalate juurde - Emili juurde, kes oli Johannese salapäraselt terveks ravinud, kahe sõbra vaheliste vestluste juurde, mida ta oli pealt kuulnud. Ja päevani, mil Emil oli ootamatult tekile ilmunud Lübecki põgenik, kelle kohta

Jakob oli väitnud, et ta on tema noor sõber. Tema mõtted lendasid üle mere nagu merelinnud, kuid ta ise jäi vait, nagu alati.

„Kuidas ta sellega hakkama sai?“ küsis ta. Ta polnud kunagi olnud päris kindel, kas ta kujutas niikuinii kõik vihjed ette. Võib-olla oli see hoopis midagi muud.

„Ma ei taha teada,“ ütles Fabian, „aga ilmselt oli tal raamat, mis võis teda tervendada. Ühelt vanalt medicuselt. Ma arvan, et sellega on kõik korras. Vähemalt kui ta tõesti inimesi aitab.“

Fabian kõlas ikka veel veidi kahtlevalt. Valentin lihtsalt noogutas ja vahtis vette.

„Kui sa veel kaugemale kuristikku vahtid, vahib kuristik varsti tagasi!“ Ta kuulis Thomast enda selja tagant hüüdnud. Ta ohkas ja püüdis seda ignoreerida. Tema ohkamine moodustas suu ees väikese pilve. See oli tõesti külm. Ta oli lootnud kodust põgenedes kiusamise ja pahatahtlikkuse eest põgeneda. Aga meremehed olid karmid poisid. Ta ei olnud ikka veel päris kindel, kas nad oma nalja tõesti naljana mõtlesid. - Kes teeb teistele nalja pärast haiget? Aga vähemalt oli ta saanud rääkida Fabianiga ja nende kahe noormehega, kes olid nüüd maabunud, ilma et keegi oleks teda löönud selle eest, et ta oli neile rääkinud, mida ta oli raamatutest õppinud.

„Mis on, poiss?“ küsis Fabian heatahtlikult, patsutades teda seljale: „Kas merehaigus teeb sind juba melanhoolikaks? Sa tõesti harjud veega.“

Valentin raputas pead. „Ma ei pane vett pahaks,“ muheles ta, „mulle lihtsalt ei meeldi minu enda mõtted.“

Fabian naeris. „Sa mõtled liiga palju, poiss,“ ütles ta. „Mõtted on tagakiusamise puhul hullemad kui inimesed. Ära lase uudistel oma tuju rikkuda. Homme oleme jälle eemal, kogu selle linna hallist... Mulle meeldis maa tõesti rohkem.“

Valentin vaid noogutas ja vaatas üles suurele, värvitule taevale. Pilved kogunesid nagu suitsu.

Turuplats oli veelgi rahvarohkem kui tavaliselt. Ilm oli tavalisest parem - mis tähendas, et vihmahoog pidas vahel paariks minutiks pausi ja niiske õhk ei kastnud sind luudeni. Mõnikord võis isegi näha taevas avanevaid auke, mis nägid välja nagu koletiste lõugad.

Hulgalises saginas ei pööranud keegi tähelepanu vaeses riietuses noorele paarile, kes vahetasid kioskis raha mõne rohu eest. Samal ajal oli Antonia peas peakatte, mis peitis tema poolpikad juuksed ja muutis ta veenvalt tavakodanikuks. Johannes oli kasutanud raha, mille nad olid saanud Antonia ravimisoskuste eest, et osta endale vest, milles ta nägi palju täiskasvanulikum välja kui varem.

Kaupmees turuplatsi taga luges mündid kokku, noogutas neile kahele ja soovis neile head päeva. Antonia ja Johannes tervitasid tagasi. Nad astusid mõned sammud kioskist eemale ja irvitasid teineteisele kelmikalt.

„Teises riigis elades õpib uusi keeli väga kiiresti,“ ütles Antonia vaikselt, kuulates vestlusi enda ümber. Enamik neist rääkis lihtsatest igapäevastest asjadest, ilma et keegi oleks veel katku saanud.

„Jah, ma olen seda ka märganud,“ vastas Johannes, „tule, me peame veel väikesele turule minema. Tead, laps, kes oli külmetunud. Seekord saadame inimesed kõigepealt välja, jah? See, et nad näevad, kuidas sa enamasti tööd teed, on liiga palju tähelepanu äratanud.“

Antonia noogutas, püüdes jätta heakorrastatud ja tagasihoidlikku muljet, kuid pidi keskenduma sellele, et mitte liiga palju ringi hüpata või ringi vaadata. Godric oli teda enam vaevalt näinud, nad rääkisid temaga ainult õhtuti, ikka veel poisi maskeeringus, mille ta võttis maha kohe, kui ta majast väljus.

Sinu vanaema oli põlenud, mõtles ta, ole ettevaatlik. Mõtle Ava peale, mida ta sulle ütles. Võib-olla juhtus see isegi siinsamas.

Ta võpatas, kui kujutas ette surnuaeda, mis püstitatakse sinna, kus praegu müüs leivakiosk oma kaupu. Kusagil kuulis ta langeva puidu häält. Ta raputas end ja kõndis edasi. Õhus oli midagi. Võib-olla olid see lihtsalt äikesemärgid, kuid tal oli tunne, et midagi on tulemas.

„Vabandust?“ küsis hääl nende taga.

Antonia ja Johannes pöördusid ümber. Nende taga seisis naine, kes vahtis nende vahel suurte silmadega edasi-tagasi ja kõverdas. Antonia vaatas talle sõbralikult otsa.

Ka mina oleksin olnud selline, mõtles ta, ma ei oleks isegi julgenud võõrastega korralikult rääkida. Aga nüüd pean ma muretsema, et liiga paljud inimesed tunnevad mind.

Johannes torkas teda, nii et ta ehmatas mõtetest välja ja tegi samuti kohmetu kummarduse. Naine peitis käed selja taha.

„Mu mees on haige,“ ütles ta, „me kuulsime, et te võiksite midagi teha. Minu naaber kahe tänava kaugusel rääkis meile sellest.“

John noogutas ja Antonia hoidis end tagasi, et säilitada teesklus, et John on arst ja tema on assistent.

„Muidugi,“ ütles ta raskelt inglise keeles, „me... me...“

„Võime aidata,“ sosistas Antonia, kui mees takerdus. Johannes torkas talle uuesti külge, kuid jätkas lõpuks kõnet.

„Me saame aidata. Minu... Minu naine ja mina. Kuhu?“ küsis ta metsikute, närviliste käeliigutustega.

Naine viipas märkamatu ühe allee poole, mis tundus Antoniussele ebameeldivalt tuttav.

„Edasi mööda seda alleed, siis paremale ja kolmas maja paremal,“ ütles naine. „Kas sa tuled?“

Ta astus paar sammu majade poole ja pöördus küsiva pilguga ringi. Johannes, kes oli ainult pool juhustest aru saanud, järgnes mõnevõrra abitult ja Antonia järgnes talle sunniviisiliselt. Ta tõmbas mehe varrukast, kuid rahvamassist sai ta aru, et mees ei vasta.

„Austatud härra?“ kostis nende tagant teine, sügavam hääl. Antonia pöördus esimesena ümber ja sai vanemalt mehelt range pilgu, kes tuletas talle meelde, et ta peaks tagasihoidlikult maad vaatama. John pöördus üllatunult ringi.

„Jah, härra?“ küsis ta.

Mees puhastas kurku. „Me oleme kuulnud, et te müüte ravimeid ja nendega kaasnevat ravi, kas see on õige?“ „Me vajame kõigi kutsealade ja nende kildkonna liikmete registreerimist selles naabruses, ja kuna nad on siin uued, oleks seda veel vaja teha. Me vajame nende elukoha, nime ja teavet selle kohta, millega nad siin täpselt tegelevad.“

„Palun vabandust - mida te ütlesite?“ Johannes küsis raskelt.

„Praktikad nagu teie omad ei ole tavalised ja peavad läbima põhjalikuma kontrolli,“ ütles mees rangelt, „eriti naised, kes aitavad siin.“ Ta vaatas rangelt Antonia poole, „ja kuuldavasti oli ta Parsley Lane’is, et anda lesknaise Ermintrudile rohtu. Tegemist oli raamatuga. Oled sa tema abikaasa? Kas teie naine oskab lugeda?“

Johannes neelatas närviliselt, kui ta mõistis, mida mees oli öelnud.

„Jah,“ vastas ta, pilgutas pilku edasi-tagasi Antoniuse ja mehe vahel, „ma olen tema abikaasa. Ma, er, loen talle ette. Ja ta lihtsalt aitab mind, er...“

„Mis raamat see on?“ küsis mees teravalt.

Turuplats ei olnud suur ja nüüdseks oli enamik inimesi aru saanud, et toimub huvitav vestlus. Päike paistis otse üle mehe pea, pimestades Antoniat. Ta pilgutas segaduses ülespoole ja tundis soovi päikese eest peitu pugeda - oma garderoobis, laeva kõhus või isegi lihtsalt mõne allée varjus.

„Meil on raamat... er... See on...“ John püüdis välja mõelda mingi vabanduse ja seda samal ajal võõrkeelselt sõnadesse panna. Aga see ei õnnestunud tal. Lõpuks jäi ta lihtsalt midagi põrnitsema ja vaikis siis segaduses.

„Sinu naine kõnnib tõepoolest kummalistes kohtades ringi,“ pilkas üks hääl rahvahulgast, „kui ta argipäeviti pükstes ja särgis mööda alleesid ringi kõnnib. Naiste maja ees.“

Rahvahulgast kostus paar nõrkinud hüüdu. Antonia pingutas, et leida hüüatuse allikat, kuid ei suutnud ära tunda, kes seda oli öelnud.

„Vait!“ ägestas mees, vaigistades rahvahulga, enne kui pöördus Antoniuse poole.

„Niisiis,“ ütles ta vaikselt, „ütle mulle, mis raamat see oli, väike tüdruk.“

Antonia surus alla tungi, et teda lüüa ja siis minema joosta. Selle asemel vaatas ta mehele silma.

„See raamat oli minu vanavanemate püha teos,“ ütles ta, „palved ja retseptid inimeste tervendamiseks. Minu abikaasa kasutab sellest saadud teadmisi haigete hooldamiseks, härra.“

„Justkui pühakud hängiksid lõbumajade ees kujadel!“ keegi naeris, „püha retsept, et lõigata juuksed maha ja mängida poissi? Ta on valetaja, näita mulle raamatut, tüdruk! Ja võta müts maha!“

Hüüded levisid läbi rahvahulga ja inimesed liikusid veelgi lähemale. Antonia surus end Johannese lähedale ja otsis põgenemisteed. Ta oli tuhandeid kordi ette kujutanud, kus nad saaksid ronida hallidele katustele ja kus nad saaksid varjuda, kuni keegi mööda jookseb. Aga ta ei teadnud, kuhu.

„Anna mulle see raamat,“ ütles mees, kuid tema hääl kadus karjudes. Mingi käsi sirutus rahvahulgast välja ja tõmbas Antonia mütsi peast. Tema juuksed langesid selle alt välja, kuid neid oli vähem kui ühelgi naisel turul.

„Poiss kleidis?“ küsis keegi segaduses. Antonia ei oodanud, et keegi seletaks. Ta haaras Johannesest, kes oli viimased sekundid üha tihedamalt tema õlast kinni hoidnud, ja lükkas nad mõlemad lähimasse alleesse. Mõni käsi haaras teda käest ja tõmbas ta tagasi, kus rahvas vaatas segaduses ringi, kust nad ilmselt tüdrukut otsivad.

„Antonia, tule!“ hüüdis Johannes, haaras tüdruku teisest käest kinni ja tõmbas ta jälle lahti. Keegi haaras ta vestist kinni, kuid ta võttis selle maha ja jooksis sõbrannale järele. Kiirete mõtetega haaras Antonia seinas olevast raudkonksust ja tõmbas end üles kahe kõrge maja vahel avanevale vahekatusale. Johannes hüppas talle suure vaevaga järele ja nad jäid katusele lamama. Nende hingeõhk segas katusemulla üles ja Antonia tundis, kuidas Johannese süda sama kiiresti peksis kui tema enda oma. Ta tundis, et tahaks nutma hakata. Aga siis oleks teda kuulda olnud, ja hüüded alleelt olid niigi liiga lähedal.

„Johannes!“ sosistas ta, „ma...“

Johannes haaras temast kinni ja lükkas ta õrnalt maha.

„Me saame hakkama,“ ütles ta rahustavalt, kuigi ta ise värises, „Me ootame, kuni läheb pimedaks. Siis põgeneme uuesti.“

„Aga see kestab igavesti!“ protesteeris naine vaikselt, kuigi püüdis vait olla.

„Ma tean,“ ütles Johannes vaikselt, „aga ma tulen alati sinuga kaasa. Pea seda meeles. Ja võib-olla leiame kusagilt abi.“

Antonia noogutas. Ta ei tundnud end palju turvalisemana, kuid tema sees oli levinud meeldiv rahulikkus. Oli liiga hilja tagasi pöörduda, liiga hilja olla lihtsalt hea tüdruk ja lasta end taltsutada. Ta oli nüüd oma tee valinud ja ta kaitses end.

„Me peame veel Godricu juures peatuma,“ sosistas ta, „mul on vaja oma vibu.“

John vaatas teda rahutult, siis noogutas. Keegi hüüdis midagi, allapoole alleed.

„Kui on pime. Vait!“ sosistas ta, pannes sõrme huultele.

Godric avas silmad. Tuli kaminas põles ikka veel, mõistis ta kergendatult. Ta pani kiiresti mõned kuusepuude laastud peale ja kummardus siis, et aknast välja vaadata - ta oli unustanud, mis kellaaeg oli uinumise ajal.

Peaaegu samal ajal, kui ta ülemise ukse avas, kõlasid kirikukellad. Heledad ja tumedad, erineva helitugevusega, langesid helid nagu suured vihmapiisad linna ja voolasid üle katuste ja alleede tema kõrvu.

Godric luges kellahelinat ja vaatas halli taevast. See oli tume ja veel tumedamate pilvede võrgustikuga triibuline. Päike näis olevat juba loojunud, kuid ta ei osanud seda kindlalt öelda. Mõned lambid põlesid aknaluukide taga.

Godric peatus lühidalt, kui kuulis vaikset kolinat. Kummalisel kombel ei paistnud see tulevat mitte kuja alt, vaid õhust tema kohal. Ta vaatas üles ja ei saanud jätta üllatunud häält tegemata, kui kõigepealt üks, siis teine kuju hüppas üle allee, justkui kavatseks nad ühineda lindudega, kes mõnikord katustel istusid. Nad olid seal vaid paar sekundit, siis oli vaade taevasse jälle selge.

Godric vahtis tähelepanelikult taevast ja kuulas. Üks vari ilmus uuesti, laskus alla ja peatus tema taevalae kõrgusel. Näiliselt kõrgust kartmata roomas ta läbi avatud aknaraamide, ilmus hetk hiljem uuesti ja ronis tagasi katusele. Pehme hääl kõneles, enne kui valitses vaikus. Isegi kella helisemine vaibus, võttes kaasa kummalised sündmused. Vanamees mõtles, kas ta oli hetkeks magama jäänud või nägi unes. Ta nõjatus uksepiirdele, mis tõkestas tee alleele, ja vaatas mõtiskledes maja vastasolevat seina.

Turuplatsilt kostsid sammud ja hüüded. Ta oli seda terve päeva kuulnud. Mõnel päeval oli see tavalisest valjem, kuid täna tundis ta ära vana krabiseva heli, mida ta pisut kartis. See oli laul, mis kõlas nagu viha, hirm ja soov midagi hävitada - sama muusika, mida ta oli kuulnud aastaid tagasi. Linnas praksatas süttimine, oodates, millal see puhkeda võib. Ja peale selle oli ta unustanud kellaaegu loendada ega teadnud ikka veel, mis kellaaeg on.

Allee nurgal ilmus vilkumine, mis muutus suuremaks ja heledamaks, kui keegi lähenes. Godric tundis ära kellegi linnavalvuri ja naise, kes nägi kaugelt tuttav välja - arvatavasti üks tema paljudest naabritest.

„Tere õhtust,“ tervitas ta neid kahte, kui nad möödusid, ja noogutas neile huviga. Tema üllatuseks peatusid need kaks otse tema ukse ees.

„Härä Godric Fischer,“ ütles linnavalvur, „kas see on õige maja?“

Naine noogutas. „Jah, see on. Kas ma aitan teid edasi või peaksin minema?“

„Mine koju,“ ütles valvur napsõnaliselt. Naine eemaldus, kuid jäi paar sammu eemal uudishimulikult seisma.

„Ma nõuan sissepääsu,“ ütles valvur.

Godric vaatas oma vastasele mõtlikult otsa. Ta võttis vastamisega aega, kratsides oma habet ja siis pead.

„Ma näen,“ ütles ta lõpuks, „miks see nii on?“ Valvur ohkas. „Me otsime abielupaari, kelle naine on nõid. Nad on väidetavalt leidnud siin peavarju.“

„Kas te ei korjanud neid kümme aastat tagasi üles?“ Nad ei ole tagasi tulnud, peate vaatama kalmistul, mu isand.“ Godric küsis.

„Asi ei ole vanas leses,“ ütles valvur teravalt, „asi on külalistes, keda te siin viimased nädalad varjanud olete. Ja ma nõuan sissepääsu, et neid vahistada.“

Godric nihutas oma raskuse teisele jalale.

„Ma kardan, et mul ei ole enam ühtegi nõidu,“ ütles ta kahetsevalt. „Igaühel on elus maksimaalselt üks selline. Tõesti kahetsusväärne, kui te minult küsite.“

„Hoia oma keelt, vanamees!“ müristas valvur. Godric haigutas.

„Sa ei mäleta mu nime, Alfric?“ küsis ta etteheitvalt. „Ometi olen mina see, kes peaks asju unustama! Ma mäletan sind päris hästi, sa olid see poiss, keda ta aitas sünnitada, keda sa kutsud nõiduseks. Tema ema oleks peaaegu surnud, noh. Aga ta on ikka veel elus. Kas temaga on kõik korras?“

Alfrici ilme tõmbus veidi pingule, siis võttis ta jälle enesekindla näo ette.

„Mul on käsk seda maja läbi otsida!“ Kohtle valvurit austusega!“ ütles ta. Laske mind sisse ja näidake mulle teie juures viibivaid külalisi. Eriti seda naist!“

„Te paistate äkki väga huvitatud olevat naistest,“ ütles Godric. „Aga minu majas ei ole naisi peidus. Keda iganes sa otsid, sa ei leia neid siit. Nüüd ütle mulle, Alfric. Miks sa minu majas otsid? Kas sa ei arva, et sa peaksid olema õiglasem selles suhtes, kellelt sa sõpru võtad? Mitte alati samade vanameestega.“

Alfrici üleoleva ilme varises lõpuks kokku.

„Palun lase mind sisse, Godric,“ ütles ta rangelt. „Nad ütlevad, et need kaks, keda me otsime, on leidnud siin peavarju. Ja tegemist on nende vanavanemate poolt kirjutatud väidetava ravikirja kohta. Ma tahan veenduda, et teid ei karistata, aga ma pean maja läbi otsima.“

Godric vaatas teda veidi väsinult.

„Mul on kaks laevapoissi külalisteks,“ ütles ta lõpuks. „Kaks meremeest kaugelt. Üsna noored. Ma kardan, et nad ei ole praegu siin, ja ma ei usu, et meremehed nii hästi põlevad, nii et ma prooviksin mõnda teist aadressi. Ma ei oska raamatutega midagi peale hakata, ma ei oska lugeda. Mis puutub sellesse, siis soovitan kirikut. Võib-olla peaksite seal ka ketserite järele otsima.“

Alfric nägi nüüd juba peaaegu meeleheitel välja. Ta kraapis oma kiivrit haleberdiga ja siis selle all sõrmega, pilk libises piinlikkustundega naise poole, arvatavasti kartes kaotada austust.

„Mul on käsk,“ ütles ta peaaegu anuvalt, „inimesed karjuvad nõidade järele, kui nad neid leiavad. Kui ma nüüd sisse lähen ja ei leia midagi, siis on asi läbi. Ja mu emal on kõik korras, aitäh.“

„Mul on hea meel, et töö ei olnud asjata,“ ütles Godric. „Jah, inimesed karjuvad, ma kuulen seda. Hüüavad abi ja viskavad kive abi järele. Aga valvurid, nad teevad lihtsalt oma tööd, eks? Ei ole nende ülesanne ise otsustada, mis on hea või halb.“

Noore valvuri meeleheitlikul näol otsustas Godric lõpuks halastust tunda.

„Tule nüüd sisse,“ müristas ta ja avas värava. „Aga ära lõhu midagi. Külalistetoad on üleval katuse all.“

Tuhandest murest vabanenud näoga astus Alfric koridori ja suundus võimalikult kiiresti trepist üles. Tema soomus klõbises, kui ta oma massiivset keha kitsast trepikojast läbi suruda püüdis. Godric vaatas talle järele, mõttlikult oma mõttetalgutesse vajunud, ja järgnes talle lõpuks mõningase vaevaga ülespoole.

Ruum oli tühi. Mitte ühtki asja, mille külalised olid endaga kaasa toonud, polnud veel leida. Voodid olid tehtud ja silutud, seinale toetunud kummutid olid kadunud. Isegi raamat, mida oli selles majas kümme aastat hoitud, oli kadunud. Alfric vaatas ebakindlalt ringi, enne kui uuesti ringi pöördus, aga Godric jäi korrusesse ja vaatas aknalaua ringi. Seal, küünalde valguses, oli näha üksiku palja jala nõrk jalajälg.

Godric kummardus aknast välja ja lasi oma pilgul üle linna libiseda.

„Jookse edasi, pisike,“ sosistas ta vaikselt, „jookse nii kaugele kui suudad.“

8. peatükk

Johannes hingeldas nüüd oma riiete raskuse all. London oli suurem kui Lübeck, palju suurem, ja nad pidid tegema palju kõrvalepõikeid, et mööda liiga laiu alleesid pääseda, et vältida patrulle või leida uuesti õige tee. Ta oli vähemalt tund aega Antonia järel hingeldanud, kes hoolimata oma riietusest tundus olevat temast kiirem. Tema vari, vibu üle selja, liikus osavalt üle katuste, osav nagu jahil olev kass. Hoolimata oma imetlusest ei suutnud Johannes enam hoiduda haigutamast.

„Antonia! Peatume,“ haigutas ta. Vari tema ees peatus katuseharjal, pööras end tema poole ja laskus lõpuks maale. Johannes langes hingeldades põlvili ja püüdis aeglaselt hinge.

„Me ei peaks liiga kauaks ühte kohta jääma,“ õhutas tema sõbranna, „valvurid otsivad meid ikka veel. Kui valgeks läheb, ühineb kogu linn jälle. Ja me ei tea veel isegi, millist paati me saame kasutada!“

„Aga see ei tähenda, et me peaksime end teel surnuks lööma, kukkudes kuhugi alleesse või midagi,“ vastas Johannes ja istus uuesti püsti.

Nende all olevast alleest kostis hetkeks hääli, siis oli jälle vaikus. Linn nende ümber nägi välja nagu kalmistu, mille kivid kerkisid udust välja. See oli omaette maailm, maailm üle alleede ja enamiku inimeste. Sellest maailmast, mis oli nende all, vilksatas ülespoole vaid aeg-ajalt taskulambi valgus või küünla sära, mis jäi õhku täitvate tilkade vahele.

„Kas sa tead juba, kuidas kaile jõuda?“ Johannes küsis, otsides lähimaid alleesid ristmiku järele. Need olid kõik liiga laiad, et ta julgeks pimedas hüpata. Antonia kükitas serval ja piilus alla. Vahetult nende all seina küljes rippus üks taskulamp, muidu oli allee tühi ja pime.

„Nüüd pole enam kaugel,“ ütles ta, „veel paar alleed edasi, seal peaks olema jõgi. Aga ma ei tea täpselt, kui kaugel me kaist oleme. Ja me peame minema seda alleed mööda. Selle maja taga on talli juurdeehitus, võib-olla saame ronida tagahoovi.“

„Kuidas sa selle kõik nii hästi meelde jätsid?“ küsis Johannes segaduses. Antonia vaatas talle lihtsalt irvitades otsa.

„Ma olen hästi ette valmistatud,“ ütles ta napisõnaliselt. „Kas sa saad edasi kõndida?“

Johannes noogutas. Tal oli jälle tunne, et ta nägi Antoniuse silmis põlevat tuld, mida ta polnud varem ära tundnud. Mingil põhjusel tundis ta end turvalisemalt. Tema sõbranna otsusekindlusest piisas neile mõlemale.

Mõni minut hiljem kukkusid nad mõlemad nagu küpsed viljad tagahoovi ja vaatasid ringi, et leida väljapääsu. Pehme kolin kostis tallist, kui nad puust väravast mööda hiilisid. Kakerdamine muutus väikeseks kriiskamiseks, kui Antonia komistas oma kleidi saumast ja pörkas vastu ust. Ehmatusest haaras ta Johannesest käest kinni ja jäi hetkeks seisma, siis tõmbas ta teda allée poole.

Johannes jooksis talle järele nii kiiresti kui suutis. Tundus, et munakividel oli jälle ebaturvaline kõndida, nagu kõndiksid nad esimesi pragusid moodustava jääkihi peal. Tema jalad kajasid liiga valjult läbi allée, tema hingamine ei tundunud palju vaiksem kui linnas möllav torm.

Antonia jõudis esimesena alléele ja vaatas tõrvikutule nägu. Järgmise majanurga tagant liikusid tema poole oranži tulekolletusega ümbritsetud varjud. Tal polnud vaja Johannesega nõu pidada, nad jooksid kõhklematult teise suunda ja libisesid teise kõrvalkuja sisse.

„Kes seal on?“ kostis nende taga hää. Tallist kostuv kolin rahunes aeglaselt taas, kuid nende sammude häält oli lihtne jälgida. Sammud nende taga muutusid valjemaks ja kiiremaks ning nende tempo näis aeglustuvat.

„Ma ei leia teed tagasi katusele!“ Antonia surus välja, kui nad jooksid. Nad olid jälitajatest veel kaugel ees, kuid kleit takistas nende edasiliikumist: „Mida me peaksime tegema?“

Johannes kehtas õlgu, mis oli nende jooksmisel vaevumärgatav. „Mitte veel kaile!“ ütles ta kiirustades ja pöördus ringi. Allée lõpus võis taas näha tõrvikutuld, mis kasvas häirivalt kiiresti.

„Kas sa oled oma vibu kätte saanud?“ sosistas Antonia.

Johannes kõhkles hetkeks, siis noogutas. Nagu peegli kaks külge, pöörasid nad mõlemad ringi ja tõmbasid oma vibud välja, kui sammude klappimine muutus valjemaks ja lõpuks ilmus siluett, kes kandis käes taskulampi.

„Kes see on!“ kordas hää: „Kui te olete see, keda me otsime, siis järgige meid ilma vastupanuta ja Jumal tõestab teie süütust. Kui sa oled keegi teine, siis hüüa nüüd oma nimi ja selgita, miks sa sel kellaajal läbi alleede jooksed!“

Kaks noormeest vaikisid ühel häälel ja Antonia tõmbas aeglaselt noole oma värvitoest välja.

„Vastake mulle!“ ütles hää ja kuju liikus raskete sammudega nende poole.

„Stopp!“ ütles Antonia. Tema hää ei olnud vali, kuid see vibreeris pingestatult, nii et kõlas läbi allée nagu lahinguhää. „Me ei hakka vastama. Ärge tulge lähemale.“

Sammud vaibusid. „Millega sa meid ähvardad, kuradi naine?“ küsisid jälitajad pilkavalt.

„Mul on käes pingutatud vibu,“ vastas Antonia rahulikumalt, kui Johannes oli talle kunagi au andnud. „Ja ma oskan sihtida. Meid on kaks, nii et te ei saa meid ka teisest suunast kätte. Jääge kohe seisma ja lähme!“

Taskulambiga tegelase taga kõlasid veel sammud. „Mis toimub, Georg?“ küsis keegi teine: „Kas sa näed kummitusi?“

„Ma ei ole päris kindel,“ müristas esimene tegelane, „ilmselt oleme nad leidnud, aga nad ähvardavad meid vibude ja nooledega, kust iganes nad need ka ei saanud. Näidake ennast!“

Antonia tõstis vibu üles ja pani noole vibulõngale. „Ei,“ vastas ta napolisõnaliselt.

„Näita ennast, nõid!“ hüüdis teine. „Me tuleme rauaga, nii et ära isegi püüa loitsida! Lase end tulele!“

Antonia vaikis mõnda aega ja vahetas Johannesega pilke. Tema sõber seisis lihtsalt abitult, vibu käes, ja vaatas teda veidi ebakindlalt.

„Sa ei saa mulle haiget teha.“ Antonia rääkis aeglaselt ja selgelt vaikselt alleesse: „Mõnda põletab tuli, mõnda teeb tuli tugevamaks. Vanad lesed, keda sa põletad, tulevad alati tagasi. Nad tahavad inimesi aidata. Surmavaid nõidasid olete ise loonud, sest me lööme tagasi, kui te meid jahtima hakkate.“

Ta kuulis, kuidas kaks meest vaikselt sosistasid, ja langetas häält veelgi.

„Ma nean teid käesolevaga,“ ütles ta süngelt, „Tuli, mida ma olen taltsutanud, nimel, ma nean teid. Samad leegid, mis pidid mind neelama, neelavad ka teid ja kõiki, kes meie vastu töötavad. Mitte kuradi, vaid Jumala nimel, et selles maailmas valitseks lõpuks ometi terve mõistus.“

Ta märkas, et tema hääli muutub üha vihasemaks ja käed värisevad vibulõnga ümber, kui ta lõpetas oma sõnavõtu. Kuid kaks meest ei liigutanud end, vaid vahtisid teda hoopis hirmunult. Üks neist lasi tõrviku maha ja see maandus kuja serval asuvasse laudahunnikusse.

Ta tundis õrnalt, kuidas miski tema varrukast tõmbas. Ta pöördus Johannesese poole. Tema sõber naeratas nõrgalt, vaatas talle hetkeks silma ja liigutas siis pead järgmise allee suunas.

Antonia hingas sügavalt sisse ja lasi Johannesel end kaasa tõmmata. Järgmises allees pani ta oma noole jälle ära, kuid hoidis vibu käes. Nende taga jäi vaikselt, kuni nad mõnes allees hingeldades seisma jäid. Nende taga jäi pahaendeliselt vaikseks.

„Mis nüüd?“ Johannes sosistas: „Seal on veel üks allee, mis viib kaile. Kuhu me peaksime peitu pugema?“

Antonia silitas mõtlikult juuksesalku kõrva taha.

„Ma ei tea,“ ütles ta vaikselt, „ma ei tea, kuhu me peaksime minema. Ainus inimene, keda ma siin usaldan, on Jacob. Ja ta ei lase meil seda uuesti teha.“

„Kindlasti lubab!“ protesteeris John.

„Miks ta peaks?“ küsis Antonia väsinult.

„See on palju tähtsam kui eelmine kord!“ ütles Johannes tungivalt: „Eelmisel korral oleksite pidanud abielluma, seekord on tegemist elu ja surma küsimusega! Sa võid nüüd raha teenida - lihtsalt hoolikamalt kui meil siin -, nii et see ei saa su isa nii väga häirida!“

Antonia raputas pead.

„Mulle meeldivad Jakob, Hainar ja ülejäänud meeskond liiga palju!“ Ta sosistas: „Ma ei saa neid sellesse kaasata!“

Johannes ohkas. „Sa peaksid sellest juba aru saama,“ ütles ta vaikselt, „aga inimesed, kellele sa meeldid, on tavaliselt väga õnnelikud, kui nad su probleemidesse sekkuvad.“

Antonia noogutas, siis kortsutas nina.

„Mis see on?“ küsis ta ärritunult üles vaadates. Tumedad pilved, mis olid kogu päeva suitsu meenutanud, liikusid kiiremini. Tugev suitsulõhn kostis sellest alleest, kust nad olid äsja põgenenud.

„Kas sa tõesti kirusid teda?“ Johannes küsis suurte silmadega, „kuidas sa seda tegid?“

Antonia haaras tal käest kinni. „Tuli vist süüdati tõrvikuga,“ sosistas ta õudusega, „me peame jõudma vee juurde! Kiiresti!“

Ujula rippus hõlma peal õrnalt edasi-tagasi. Kummalisel kombel tundus laev alati rohkem liikuvat, kui ta oli sadamas. Arnold lebas ärkvel, vaadates uniselt oma kauaaegsete kaaslaste nägusid, kui ta mõistis, et üks inimene on kadunud.

Valentin istus reelingu peal nagu kass, kui ta tekile astus. Noor madrus polnud ikka veel otsustanud, kuhu ta tahab minna - kas ta tahab jääda linna või jätkata reisimist ujulaga -, kuigi nad pidid lahkuma järgmisel hommikul, laev oli juba koormatud. Vähemalt oli poisil valikuvõimalus. Arnold ohkas, kui ta mõtles tagasi oma põgenemisele. Oli juhtunud rohkem, kui oleks pidanud juhtuma. Ei talle ega Fabianile ei meeldinud sellest rääkida, kuigi meremeestel parvlaeval polnud midagi karta - kes oma tööd tegi, sai palka. Tagakiusamine algas alles maismaal.

Ta toetas end haigutades Valentinist mõne meetri kaugusel olevale reelingule, et end märgata. Poiss ehmatas poolunest üles ja vahtis teda üllatunult, siis rändas pilk tagasi linna poole.

„Mida sa mõtled?“ küsis Arnold sõbralikult: „Õo on tegelikult magamiseks.“

Valentin noogutas ja vahtis lummatud pilguga mingit nähtamatut punkti kai ääres. „Just nii,“ väitis ta. „Kas sa tunned Lübeckis ringi?“

Arnold raputas pead. „Ei,“ naeris ta. „Me tuleme palju kaugemalt. Oleme selle ise peaaegu unustanud. Aga Emil ja Johannes, nemad teadsid kindlasti, kuidas seal ringi käia. Nii nagu Jakobki. Võib-olla ka Rüdiger, aga ta oli Hamburgist, kui ma õigesti mäletan.“

„Nii et te ei tundnud varem Emili ja Johannest,“ taipas Valentin, „kas te olete Kaufmann Jakobit varem näinud?“

Arnold kortsutas kergelt kulmu, olles nii täpsetest küsimustest hämmingus.

„Jah, muidugi,“ ütles ta. „Me oleme aastaid Schollega töötanud. Ta oli tihti koos isaga kai ääres. Tore pere, kahjuks ilma emata. Tal oli kaks nooremat õde ehk nõbu. Aga mida sa mõtled, kui sa midagi sellist küsid?“

Valentin kehtas õlgu.

„I... Ma ei ole kindel,“ ütles ta pärast pikka pausi. „Sa ju ei avalda midagi muud, eks ole? Ma olen kindel, et Thomas naeraks selle üle, Rüdiger on läinud ja teised ütleksid mulle lihtsalt, et ma ei mõtleks enam.“

„Ma olen vait nagu haud,“ lubas Arnold rangelt.

Valentin hingas sügavalt sisse. „Ma arvan, et Emil on tüdruk,“ pomises ta. „Ma arvan, et Jakob tunneb teda - või teda - ja aitab tal põgeneda. Ma olen kuulnud, kuidas Jakob Emilile Antonia nime andis. Ja sa oled kuulnud kuulujutte, et linnas on üks naine, kes ravib katkusõltlasi? Emil tegi seda paar päeva tagasi...“

Valentin tegi pausi, kui Arnold teda ärritunult vahtis, ja pööras pilgu tagasi kaile.

„Hm,“ ütles Arnold mõne aja pärast vaikelt, „ma olen vahepeal mõelnud ... See kõlab muidugi usutavalt. Kummaline, et naine laevaga põgeneb. Kui ma poleks juba nii palju näinud, arvaksin, et see on sündsusetu, aga merereisil kaotad niikuinii korralikkuse. Sa kardad, et teised peavad sind lolliks?“

Oli ebatavaline, et Valentin nii palju oma mõtetest rääkis. See segas Arnoldi veel rohkem kui uudis. Noore meremehe spekulatsioonid ei häirinud teda eriti. Ta ise oli ikka ja jälle kahtlustanud, et Emiliga on midagi valesti, kuid see, mida kaupmees ütles, oli käsk.

Ta jälgis Valentini pilku kaldale ja oli üllatunud. Linn oli heledam, kui ta peaks olema.

„Kas see on tulekahju?“ muheles ta imestunult. „Me peaksime teised üles äratama, see võib kaldale levida.“

„Seal on inimesi,“ ütles Valentin.

„Võivad olla, ilmselt pagulased. Kas on veel midagi?“ vastas Arnold, kui Valentin ei liigutanud. Poiss näis palavikuliselt mõtlevat ja libises siis tagasi tekile.

„See on Johannes ja... Emil,“ ütles ta, otsustavamalt kui kunagi varem, „ja ma arvan, et neid jälgitakse. Nende kohta levivate kuulujuttude tõttu. Ma lähen neid aitama.“

Arnold vaatas Valentinile mõtlikult otsa. Ta ei olnud just võitlusvaimu ülevoolav, kuid esimest korda sellel reisil oli Arnoldil tunne, et poiss teab, mida ta tahab. Ja selliste otsuste langetamine oli oluline - see oli mitu korda tema ja Fabiani elu päästnud.

„Mine edasi,“ ütles ta, „siis mine. Ma äratan teised üles. Aga vaata, et keegi sind ei tabaks!“

Valentin ei võtnud aega isegi noogutada, vaid ronis üle reelingu ja hüppas kai seinale.

Kai oli nende ees vaba ja keegi ei seismud kahe põgeniku ja vee vahel. Sellegipoolest peatusid nad mõlemad järsku enne seda, kui nad ületasid nähtamatu piiri allee ja kai vahel. Sadamakai oli tõrvikutega valgustatud ja varjuda polnud kuhugi. Antonia ja Johannes ei näinud nii kaugele kui teised alleed, mis viisid nende ees olevale väljakule, kuid oli täiesti võimalik, et valvsad silmad tiirutasid platsil ka sealt.

„Me oleme nüüd teel ujulasse, eks ole?“ küsis Johannes vaikselt ja pöördus närviliselt ringi. Suitsu, mis oli neile mõne allee kaugusele järgnenud, ei levinud enam edasi. Võib-olla oli see lihtsalt heinakuhja, mis oli põlema läinud ja uuesti kustunud. Või oli tulekahju lihtsalt teises suunas levinud.

„Jah, me ei saa kuhugi mujale minna,“ ütles Antonia, pilgutas silmi edasi-tagasi, et õigeaegselt mingeid valvureid märgata.

Veidi edasi ülesvoolu liikus väike vari, hüppas ühelt paadilt maha ja jooksis üle kõnnitee nende poole. Antonia haaras Johannesest kinni ja lükkas nad mõlemad vastu lähima maja seina. Johannes piilus üle tema õla ja surus end tema ette.

„Kes iganes see on, nad on meid juba näinud!“ sosistas ta. „Siis on parem, et nad näeksid mind kui sind, sa näed kahtlasem välja!“

Antonia noogutas ja pigistas tugevalt kinni vibust, mida ta selja taha peitis. Kuju lähenes tormiliste sammudega ja lehvitas neile. Ta ei olnud päris kindel, kas ta peaks kergendust tundma või mitte, sest tundis ära Valentini, kes surus end Johannese kahtlustava pilgu all nende vastas olevale seinale. Ta vaatas neid mõlemaid hetkeks, Antoniat veidi kauem, siis naeratas ta.

„Kas sa pead ära jooksuma?“ küsis ta.

Kaks teismelist vaatasid teineteisele veidi segaduses otsa, siis noogutas Antonia.

„Jah,“ ütles ta. „Valentin, ma pean lihtsalt tunnistama, et ma olen tegelikult -“

„Ma tean,“ ütles Valentin irvitades, „ma kuulasin sind kogu aeg. Sa oleksid pidanud sellest vähem tekil rääkima. Ja sa oled ju ka see, kes inimesi tervendas, eks ole?“

Antonia noogutas, Johannes oli ikka veel ettevaatlik.

„Meid otsitakse linnavalve poolt,“ ütles ta kiiresti. „Keegi tundis ära, et ma olen sama isik, kes see maskeeritud tüdruk enne... Siis hakkasid nad meid karjuma ja taga ajama. See oli täna lõuna ajal. Meid oleks just nüüd peaaegu kinni püütud.“

„Kust see tuli tuleb?“ küsis Valentin murelikult.

„Tuli? Kas see pole veel kustunud?“ Johannes heitis mureliku pilgu nende taga olevatele alleedele. „Üks valvur ehmatas ja viskas tõrviku ära.“

„Me peame siit linnast ära minema!“ kutsus Antonia üles. „Valentin, kas sa tead, kas lestaväelased meid aitavad? Valvurid võivad iga hetk siia tagasi tulla ja meid ära tirida. Ma ähvardasin neid, nüüd peavad nad mind kindlasti nõiaaks.“

„Ma arvan, et see on täiesti võimalik,“ vastas Valentin, „Arnold teab ka, ta lihtsalt äratab teised üles. Ma tahan teid aidata. Kas me saame midagi teha, et valvureid häirida?“

„Mis peaks neile tähtsam olema kui nõiajaht?“ küsis Antonia.

Johannes, Valentin ja Antonia vaatasid teineteisele otsa, kui suitsulõhn nende nina täitis. Hetkeks võisid nad kõik teineteise silmadest lugeda seda, mida nad ise mõtlesid.

„Tuli,“ ütles Antonia.

Valentin vaid noogutas, nagu oleks see olnud käsk. „Ma lähen,“ ütles ta ja astus paar sammu alleesse, enne kui veel kord ümber pöördus. „Fabian ütles mulle, et mõnikord tuleb eesmärgi saavutamiseks palju teha,“ ütles ta pidulikult. „Jookse ujulasse, ma hoolitsen selle eest.“ Ta ütles: „Jookse ujulasse, ma hoolitsen selle eest.“

Johannes ja Antonia vahtisid teda üllatunult. Johannes osutas kellatorni poole, mis paistis linnast välja mustana, peaaegu kõik käed vasakule suunatud.

„Sa oled kell kümme siin tagasi, kas sellest piisab?“ küsis ta.

Valentin noogutas. „Anna teistele teada,“ hüüdis ta ja kadus suitsusesse alleesse. Antonia vaatas talle hetkeks murelikult järele, kuni Johannes jälle tema varrukast tõmbas.

„Me peame edasi minema,“ ütles ta murelikult, „ma tean, et ta plaanib midagi ohtlikku, aga ma arvan, et Valentin teab täpselt, mida ta teeb.“

„Miks ta seda teeb?“ küsis Antonia segaduses.

Johannes irvitas. „Kas sa ei saanud aru? Mõnel inimesel on veel mõistus alles ja mõnel lihtsalt nagu sinul. Tule nüüd!“

Antonia hingas sügavalt sisse ja noogutas, enne kui ta ja Johannes astusid kaile ja jooksid tuttava ujuja silueti poole.

Jaakob astus akna juurde, haugates, et heita pilk kaile ja veele. Ta igatses juba praegu merel reisimist. Mõtted viimastest nädalatest hoidsid teda ärkvel. Ta püüdis end kõvasti veenda, et ta võiks lihtsalt põgeneda oma kohustusest, nagu Antonia oli teinud, kuid miski tema sees takistas teda lihtsalt kõike maha jätmast ja tähtede alla reisida.

Kui ta pilk rändas ujulale, kiskus ta mõtetest välja. Kõik oleksid pidanud selleks kellaajaks juba magama, kuid pimedal tekil valitses vilgas tegevus. Häiritud ja unised madrused valmistusid lahkumiseks, samal ajal kui paar meremeest hüppas kaile ja rääkis kahe väikese tegelasega. Ta jälgis nende nägusid taskulampide valguses. Kui üks neist pöördus tulede poole, nii et teda valgustas taskulambi valgus, tundis ta ära Antonia sihvaka figuuri, kelle vibu oli üle selja.

Noor kaupmees ohkas naeratades. Ta ei saanud teisiti, kui armastas Antoniat selle eest, et ta oli nii tujukas ja vaba. Ta oli võidelnud selle eest, mida ta tahtis, palju rohkem kui tema, samas kui tema polnud kunagi julgenud tema isale vastu vaielda - ja oli hoopis aidanud tal põgeneda. Äkilise hooga, mida ta polnud ammu tundnud, viskas ta jope selga ja suundus laeva poole.

Kui Antonia teda nägi, vaatas ta hetkeks ehmunult, siis naeratas ja tuli talle vastu.

„Jakob!“ ütles ta vaikselt ja kallistas teda: „Sa oled siin - see on hea. I... Ma sain teada, et vanaema põletati siin kui nõid - ja ma kasutasin tema raamatut inimeste tervendamiseks. Nüüd on nad minu taga. Me peame siit minema, Johannes ja mina.“

Antonia nägu oli meeleheitlik ja kurnatud, kuid ta ei paistnud väsinud ja veel vähem abitu. Jaakob haaras tal õlgadest kinni ja ohkas.

„Sul on tõesti andekus hätta sattuda,“ ütles ta, „aga ma arvan, et sa ei lase seda nagunii kellelgi öelda.“

„Seekord on asi veelgi tõsisem!“ ütles Antonia tungivalt: „Ja ma ei tea, kust ma veel abi saaksin. Nad tahavad mind tappa, kui nad mind leiavad! Nii nad teevadki nõidadega, nad põletavad neid! Palun, Jakob!“

Natuke nukralt patsutas Jakob Antoniat õlale ja vilksatas linna poole. Valgusvihkumine tuli alleedelt ja heitis oma valguse üles taevasse, kus oli paks, must suitsupilv, mis takistas valguse otse taevasse paistmist.

„Kust see tuli tuleb?“ küsis ta, siis haaras Antonia õlast ja lükkas teda õrnalt Hainari suunas. Ta kandis nüüd kleiti, kuid tema juuksed olid endiselt lühikesed ja igale poole väljaulatuvad.

„Siis peame lihtsalt Hainari veenma,“ ütles ta. Ta märkas, et tema väike õde vaatab teda.

„Mida?“ küsis ta.

„Kas sa jääd ikkagi siia?“ küsis ta.

„Mul ei ole muud valikut,“ vastas ta.

„Sa võid minuga kaasa tulla,“ ütles õde. „Sa tahad ju tegelikult meremeheks saada.“

Jakob vaatas tumeda terasehoovi ja ujuja vahel veidi ebakindlalt edasi-tagasi, siis raputas ta pead.

„Ma tahan, jah, aga ma ei saa,“ ütles ta kurvalt, „Meil on raha vaja, sa ju tead seda.“

„Isa vajab raha,“ vastas Antonia, „Ja me saame seda talle kuidagi hankida. Sa muutud ainult kurvemaks, kui sa siia jääd. Ma võin nüüd inimesi tervendada. Tule minuga kaasa, palun! Ma tahan, et sa saaksid ükskord teha seda, mida sa tahad.“

Jacob naeratas nõrgalt. „Kõik ei saa seda teha, Antonia. Sa oled selles päris hea. Aga mina ei ole.“

Antonia vaid ohkas. „Seda ütles isa sulle. Ravimite müümisega teenitakse palju raha, me võime isale sellest osa saata. Ja tal on veel oma äri.“

Jacob lükkas ta lõpuks meremeeste rühma.

„Vaatame,“ ütles ta lühidalt. „Kõigepealt hoolitseme selle eest, et sa ei saaks põletada. Mind ei huvita, mida sa oled teinud, nii et räägi nüüd Heinariga ja proovi talle selgitada.“

Antonia tahtis veel midagi öelda, kuid Jakob käskis tal vaht olla ja seisis Thomas, Hainari ja Arnoldi kõrval, kes seisisid kõrvuti kai ääres.

Heinar vaatas Antoniat ja Johannest röövlinnu silmadega. Ta nägi välja, nagu hakkaksid tema silmad isiklikult järgmisel hetkel kahe põgeniku peale põlema, samal ajal kui Thomas ja Arnold vaatasid vaid tõsiselt.

„Ma ei aita naisel, kes on end nädalaid poisiks maskeerinud ja keda nüüd ketseriks tembeldatakse, oma laevaga linnast põgeneda!“ „Ma olen aastaid teie isale töötanud, aga ma teadsin, mis juhtub, kui ta teid ei taltsuta!“ Heinar raevutses, „Ma olen aastaid teie isale töötanud, aga ma teadsin, mis juhtub, kui ta teid ei taltsuta!“

„Palun, ma ei ole kellelegi midagi teinud!“ palus Antonia, pöördudes närviliselt ikka ja jälle allee poole, „Ja ega sul polnud minu kui Emili vastu ka midagi. Me oleme samad madrused, kes on viimased nädalad truult sinu kõrval töötanud, mäletad?“

„See on midagi muud!“ Heinar oli juba minuti jagu mõiratud ja ilmselt ei lõpetaks ta niipea: „Naised pardal toovad halba õnne!“

„Ma võin tema eest garanteerida!“ Johannes vaidles vastu: „Ta tõesti tervendas inimesi ainult ravimtaimedega, mingeid loitsusid ei olnud. Ta tegi seda enda kaitsmiseks!“

„Ma küsin sinult ka seda, Heinar,“ ütles Jakob, „Sa tunnend meid juba väikestest lastest saadik. Palun ära nüüd meid hülga.“

Heinar vaatas Jakobile läbilõikava pilguga otsa. „Kogu lugupidamise juures, härra Kaufmann, see läheb liiga kaugemale. Ma ei aita pagulasi ja ketserite.“

Arnold puhastas märkamatu tagaplaanil kurku. „Ma kardan, et pean sekkuma,“ ütles ta vaikselt. Heinar heitis talle pilgu, mis sundis teda astuma austava sammu tagasi ja pööras tähelepanu tagasi vestlusele.

„Mitte mingil juhul,“ ütles ta, „kui ma räägin lojaalsetest meremeestest, siis räägin ma inimestest, kes on minuga ausad.“

Thomas, kes oli seni vaikides seisnud, puhastas kurku.

„Ma tean ühe loo,“ alustas ta ja näis oma ütlust ümber sõnastavat, kui Heinar talle ühe oma pilgu heitis.

„Sinu kokkuvõte on see, et kõik teevad vigu,“ võttis Thomas kokku. „Ja sa tead seda, Heinar. Ma arvan ka, et väike abi on vajalik. Lõppude lõpuks, Emil reisis meiega koos ja tõesti ei teinud liiga halvasti, nii et siin on kindlasti mõned lood.“

„Ei,“ urises Heinar, „mitte mingil juhul.“

„Ja sa oled mulle veel midagi võlgu,“ lisas Thomas.

Hetkeks valitses vaikus. Danieli summutatud käsklused kostsid üle ujuki tekilt, tule suunas kõlasid hüüded.

„Kas see tähendab, et sa kutsud oma võlgu sisse?“ urises Heinar, vaatamata Thomasele otsa.

Thomas noogutas. „Jah, seda ma mõtlesin. Ma olen kindel, et kõik siin on sellest juba varem kuulnud ja on nüüd minu tunnistajad. Ma väidan, et olen süüdi.“

Heineri pilk rändas veel kord Antoniuksle. „Kas sa oled nõid?“ urises ta.

Antonia pidas tema pilgule raskelt vastu. „Kui sa oled nõid, kes aitab inimesi ja paneb vastu, kui sind üritatakse tappa,“ vastas ta, „siis jah. Aga siis ma ei tea, miks nõidu peaks jahtima.“

Heinari pilk pehmenes veidi. Ta pöördus oma laeva poole.

„Valmistuge heitluseks!“ hüüdis ta Danielile, „me lahkume linnast enne keskööd!“

Johannes vaatas närviliselt tornikellale. Arutelu oli neile väärtuslikku aega maksma läinud.

„Kus on Valentin?“ küsis ta.

„Kus see poiss üldse on?“ küsis Thomas.

„Ta tahtis tulega valvurite tähelepanu kõrvale juhtida,“ ütles Antonia vaikselt. „See on tal ilmselt õnnestunud. Aga ta tahtis kümneks tagasi olla.“

Thomas heitis pilgu tornikellale, mille näitajad olid nüüd üsna palju üle kümne, ja vaatas siis murelikult allee poole. Jakob koputas Antoniat õlale.

„Kas sa oled valmis võitlema?“ küsis ta vaikselt.

„Miks?“ küsis Antonia.

„Me otsustasime teid aidata, aga see ei päästa teid. See võtab aega, et maha heita. Ja seal eespool on esimesed valvurid,“ ütles Jakob, osutades kujadele, mida tulevalgus veel ei valgustanud.

Nende taga hüppas Fabian laevast välja ja ühines vennaga.

„Ma kuulsin, et me põgeneme?“ „Jällegi?“ küsis ta. „Jällegi?“

Arnold noogutas, heites külgvaate Antoniuksle. „Jah. Aga seekord mitte ainult meie.“

Antonia tõstis taas oma vibu ja võttis noole värvitoest, samal ajal kui Johannes tõmbas oma välja.

„Hea küll,“ ütles Fabian ja noogutas kahele noorukile, kui kapten laevale astus: „Siis näidake meile, kui tugev on teie ellujäämistahet - nad ei takista meid põgenemast. Nad ei ole seda kunagi teinud.“

Viimase kolinaga kukkusid veel mõned plangud tulesillale, mille Valentin oli kuhugile kuhugile kuhjanud. See oli uskumatult kuum. Põlev ladu oli temast vaid mõne meetri kaugusel. Vastaskäigul asuv tall oli samuti põlema hakanud ja valgus pimestas tema silmi. Sellegipoolest seisis ta paigal ja ootas, kuni leegid jätkasid oma tee söömist läbi allee, siis tõstis ta käed suu ette ja hüüdis.

„Tuli!“ hüüdis ta, „Tuli!“

Ta oli Londoni keele kiiresti ära õppinud. Ja see oli lihtne sõna, terav ja paanikat tekitav. Ta kuulis, kuidas esimesed aknaluugid kolisesid ja esimesed hääled tema sõnu üles võtsid.

„Tulekahju!“ kostis majadest, alleedest, ja hüüe kandis edasi kaugematele tänavatele. Valentin vaatas võidukalt, kuidas tulesild põlema puhkes ja heitis ereda hõõguse alleedele. Ta pidi kõhima, kui inimesed voolasid majadest välja, vaatasid õudusega leeki ja jooksid igas suunas. Keset karjumist ja segadust kõlasid äkki kellad ja võtsid rahva hüüdmise üles.

Valentin vaatas higistades valgust ja pöördus ringi, et põgeneda. Tema töö oli tehtud, kellad annaksid linnavahile märku, et nad hakkaksid tulekahju kustutama.

Just kui ta oli selle läbi mõelnud, kostis tema kõrval asuvast majast, mis oli just tulekahju alla mattunud, pauk. Akendest paikusid välja sädemed, siis kõlas teine pauk. Leegijuga, mis oli suurem kui täismõõduline tammepuu, täitis maja ja näis tahtvat seinad laiali lükata. Noor madrus oli hetkeks pimestunud ja komistas tagasi vastu maja sooja seina, kui sädemed, puupuru ja tuhk tema peale sadasid. Järgmisel hetkel oli maja vaid varemed. *Püssirohu ladu*, mõtles Valentin. Ta pöördus uimastatult ringi, et jälgida alleed, kuid see oli täis suitsu. Teine allee, mille mõlemal küljel põlesid juba tuled, näis olevat selge, siis kostis krahhi ja paar põlevat puulanku tõkestas tema tee. Valgus ümbritses teda igast küljest, karjumine oli kaugel.

Tuli! mõtles Valentin, kuid seekord pigem paaniliselt kui võidukalt.

Johannes tõmbas veel kord vibu ja lasi nõõril sumbata. Noole, mille ta oli välja lasknud, läbistas ühe valvuri õla, kes nõjatus vastu seina, haigutades ja kükitades. Antonia jooksis paar meetrit jõe poole, tulistas veel ühe noole võitlevate madrusvendade vahele ja hakkas mööda rada minema, lootuses valvureid laevast eemale meelitada.

Johannes, Arnold ja Fabian järgisid nende eeskuju. Kaks venda hoidsid end korra tagasi, et valvurid minema lasta, ja tõkestasid siis mõõkadega nende tee kaile.

Antonia peatus hetkeks, et ehk luurata teed katusele. Kui ta teda märkas, lehvitas ta Johannesele ja tõmbas ta ilma pikema jututa katusele. Armipuu poldi puuris ta pea lähedal asuva aknaraami puitu, siis olid nad jälle katustel, kust avanes vaade kogu linnale ja tulekahjule.

Antonia suu jäi hetkeks lahti. See oli suur, palju suurem, kui ta oli arvanud - ja see levis veelgi kaugemale. Johannes äratas ta mõtetest üles, kui ta hüppas üle allée ja ronis edasi allapoole, tulekahju suunas.

Thomas seisis ikka veel kai ääres ja vaatas murelikult alla kaldale. Hainar oli nüüd laeval, Jakob seisis nukralt vana madruse kõrval ja jälgis lahingut, veidi kadestades oma õde, et tal oli õnnestunud salaja nii heaks vibulaskjaks saada. Kaks noort olid juba oma asjad laevale viinud ja Jakob mõtles, kas ta peaks ka oma asjad kätte saama - juhuks, kui tulekahju levib terasehoidlasse.

„Kui tulekahju niimoodi edasi levib, peame varakult lahkuma,“ muheles Thomas, „raske ainult poole meeskonnaga. Ja nad suunduvad otse tulekahju poole.“

„Valentin ei ole jälle ilmunud, eks ole?“ küsis Jakob. Thomas raputas pead; noor kaupmees jättis mulje, et ta nägi üsna masendunud välja.

„Kui ta kümne minuti jooksul ei tule, siis lähen ma vaatan järele,“ nurises vana meremees. „Me ei saa lasta noorematel end siin ohverdada.“

Mõned uduvihud hõljusid jõe kohal ja segunesid kaugemal suitsuga. Tams näis pingutavat, et alustada hommikut nii rahulikult kui kunagi varem, kuid tulekahju peegeldus juba pinnal - liiga hele valgus, mis oli ööseks liiga ere ja ahne.

„Johannes!“ hüüdis Antonia üle valvurite mõirgamise, enne kui lasi välja veel ühe noole: „Seiske kohe! Nad jooksevad jälle ära!“

Johannes peatus ja pöördus talle tulevalguses vastu. Arnold ja Fabian, kes olid jäänud alléele, jäid valvuritest üksi. Fabian lonkis veidi, kuid Arnold toetas teda ja viis ta tagasi kaile.

Tuli sõi aeglaselt oma teed kai äärde, veidi ülespoole. Antonia peatus ja vahetas Johannesega mureliku pilgu.

„Ma arvan, et me peame kiirustama, muidu ei jõua me kohale,“ ütles ta närviliselt pilku tõstes, „miks peab just täna kuiv olema?“

Samal hetkel plahvatas nende ja kai vahelisel jõekaldal midagi. Üks maja läks põlema, otse nende tagasiteel laevale. Antonia ja Johannes vaatasid teineteisele õudusega otsa, siis vaatasid nad justkui trance'is olles põlevaid maju nende ümber, mis valgustasid taevast oranžikas toonis. Öö oli selge, ilma uduta - kuid tulekahju tekitas piisavalt udu.

Valentin komberdas pimesi läbi suitsu, püüdes hingata pinnapealselt ja samal ajal ignoreerida kuumust, mis lõi teda igast küljest nagu nähtamatu rusikas. Ta ei teadnud enam, kus ta oli. Kõik nägi välja samasugune, söed seintel ja mustus õhus, suitsu ja tule labürint.

Ta käis vist paar korda ringiratast, enne kui ta kõhides põlvili langes. Kõikjal tema ümber krigis ja praksatas, mitte väga kaugel kuulis ta tulerinde mürinat ja mingi hää midagi karjumas. See oli tema nimi. Segaselt püüdis ta keskenduda, kuid kuulis seda jälle.

Ta tõstis end ettevaatlikult põlevast maast üles ja proovis, kas ta suudab veel kõndida. Ta jalad värisesid, kuid kandsid teda ikka veel. Ta ignoreeris kuumust ja pimestavat valgust ning jooksis lihtsalt edasi selles suunas, kust ta oli häält kuulnud.

Mõne aja pärast õnnestus tal taas sammu leida. Ta ei suutnud enam oma mõtteid selgelt korrastada - just siis, kui ta oli harjunud neid usaldama -, kuid lõpuks komistas ta välja väljakule, kus seisis põlenud varemed, mille jäänused ikka veel hõõgusid.

Kaks kätt haarasid teda tagantpoolt õlgadest.

„Sinna sa jäädk, sina saamatu!“ Thomas karjus, pööras ringi ja vaatas talle otsa. „Sa oled juba pool tundi hiljaks jäänud!“ „Sa oled juba pool tundi hiljaks jäänud!“

Valentin lasi vaid hingetõmbeid välja. Nad seisis ikka veel keset lõkke ja ta oli täiesti kaotanud orienteerumise.

„Enam ei nalja,“ nurises Thomas ja lükkas teda ettepoole, „Varsti läheb veel kuumemaks, me peame sellest majast läbi minema. Seal ei põle enam midagi, aga see hõõgub ikka veel. Selle taga on avatud allee alla vee äärde. Nüüd liigu edasi.“

Osa Valentini meelest imestas, miks Thomas teda keset tulekahju otsib, ülejäänud osa keskendus tema juhiste järgimisele. Õhk oli väikesel väljakul selgem kui varem ja see aitas tal taas mõelda. Ta noogutas ja astus paar sammu edasi. Kuumalaine pörutas majast välja ja pani ta kõhklema. Ta kõhkles.

„Jookske edasi!“ hüüdis Thomas ja Valentin järgis käsku ilma vastupanuta. Midagi temas kartis Thomast rohkem kui tulekahju. Ta pigistas silmi ja tundsid end läbi hõõguva puidu ja mustade varjude segu, mis oli vähem kuum kui ülejäänud.

Midagi pragises tema taga. Ta pöördus ringi ja avastas Thomase, kes surus enda ja lae vahele palki, mis ähvardas kokku variseda.

„Mine edasi!“ hüüdis vana meremees, „ma hoian tee vabaks!“ Midagi varises ülemistel korrustel kokku, kuid Thomas ei olnud oma elu merel veetnud, et selle tõttu kokku variseda. Valentin komistas viimased sammud ja põgenes läbi kahe põlenud palgi alleesse, kus levis meeldiv jahedus. Ta komistas vastu seina ja peaaegu vajus vastu seda, siis võttis end kokku ja pöördus ümber põlenud maja poole.

„Thomas!“ hüüdis ta: „Kas sa tuled?“

Ta piilus laudade vahelt, kuigi kuumus pani ta näo valutama. Kogu ta keha tundus, nagu oleks ta ära söödud.

Thomas toetas raskelt palki ja lükkas end aeglaselt allee poole. Palk surus teda alla terve maja raskusega.

„Jookske!“ hüüdis ta. Siis varises maja kokku.

See tundus Valentinile peaaegu aegluubis toimuvat. Kõigepealt purunesid mitmed ülemise korruse põhitalad. Need rebisid koos nendega vertikaalsed talad, mõned neist murdsid läbi ülemise korruse laudade. Siis andsid kiviseinad surve all järele ja varisesid aeglaselt nende taga.

Viimasena purunesid esimese korruse laetalad. Siis muutus kõik hõõguvaks hunnikuks, millest tolm, sädemed ja tuhakillud kerkisid taevasse nagu tulekahjud. Tekkinud prahi jätkas põlemist, nagu poleks midagi juhtunud, peaaegu rahulolevalt.

Valentin ei suutnud peale vaiksete hingetõmmete ühtegi häält teha. Hetkeks seisis ta lihtsalt seal, värisedes ja suutmata end liigutada, siis pöördus ta ümber ja jooksis viimaseid meetreid mööda alleed, tallad valutades, maja seinast välja hüppava varju poole.

„Valentin?“ hüüdis Antonia üllatunult: „Mida sa siin teed? Mis - ei ole tähtis, me peame siit kohe minema. Johannes?“

Johannes tuli külgkoridorist välja ja vaatas teda sama üllatunult.

„Siin sa oled!“ ütles ta. „Sa oled tõesti palju vaeva näinud, aga ma eeldan, et ka pulbrikauplused on teinud oma parima. Need on kõik ummikud.“

Antonia toetas Valentinit, kes ilmselgelt ei suutnud korralikult kõndida ja oli mingisuguses halvatusolukorras kinni. Ta tundis, nagu oleks tema mõtted põletatud. Kõik toimus nagu unes.

„Siis peame uuesti proovima üle katuste ronimist,“ ütles Antonia napolisõnaliselt. Johannes noogutas ja lehvitas neid alleesse, Antonia tõmbas Valentini enda järel.

Allee lõppes paljude akendega kivimaja juures, kuid see paistis olevat mahajäetud, arvatavasti tulekahju tagajärjel. Johannes ronis osavalt üle aknaraamide, Antonia lükkas Valentini ette ja ta ronis katusele, teadmata täpselt, mida ta teeb, kuumus ikka veel igas pooris.

Antonia jõudis katusele viimasena. Teda tõmbas üles Johannes, kes oli ka Valentini üles tõstnud. Nad seisis kahekesi katuse serval, Valentin aga jäi kogu aeg põlvili.

Nende ees lebas Thames. Nende taga hõõgus linn nagu kuumuse ja leekide meri, nad olid otse vahepealse majarivi peal, mis oli jäänud terveks, must triip keset kaost. Jõgi oli hakanud moodustama hommikuse udu, mis lookles läbi linna nagu valged maod. Vesi oli täis paate - inimesed kühveldasid jõest vett ja andsid seda pikkades ridades mööda alleesid edasi. Mõned tilgad langesid Antoniuse nina peale ja jahutasid veidi tema keha.

„Ma arvan, et me peame hüppama,“ ütles Antonia, kui Valentin oli lõpuks Johannese kõrval püsti tõusnud ja vihma hakkas sadama.

Johannes noogutas, Valentin haaras Johannese käest ilma kommentaarideta kinni ja Antonia hoidis Johannese käest kinni, siis lükkasid nad end katuse servast alla. Antonia tundis vabalangemise tuult oma nahal ja igas kehaosas ning Johannese käsi klammerdus tema enda külge. Ta haaras sellest tugevamalt kinni ja pigistas silmad kinni. Lühikese hetke jooksul oli tal tunne, et ta on täiesti vaba, et ta võib igavesti läbi selle tuule lennata, siis tundis ta kokkupõrget veega ja nende kohal mürisevaid laineid.

Antonia tuli kõhides pinnale. Ta vilgutas paar korda silmi ja vaatas segaduses ringi. Ta oli kokkupõrkel Johannese käe kaotanud. Ta avastas mehe veidi hiljem koos Valentini puitplangu külge klammerdunult.

„Kuhu me nüüd läheme?“ Valentin kõhatas ja püüdis Antonia jaoks laual ruumi teha. Ta hoidus vastamast ja raputas niisked niidid näost välja.

Udu ümbritses veepinda ja vihm langes õrnalt lainetesse. Vesi oli külm ja niiske, leevendades kuumust ja valu. Tema lähedal liikus vari, suur ja tume, nagu laevakere. Järgmisel hetkel kukkus raske köis nende peale, pritsides läbi veepinna nende kõrval.

„Hoidke nüüd kindlalt kinni, te maismaakotkad!“ karjus tuttav hääl nende kohal. Johannes haaras kõie otsa seotud aasast kinni ja püüdis Antoniast kinni haarata, kuid too tõmbas end juba üles. Valentin haaras kiiresti Johannesest kinni ja kõis tõstis nad aeglaselt, kuid kindlalt veest välja.

Kolm noort meremeest maandusid tilkudes ja kõhides Heinari jalge ees, kes kontrollis neid ükshaaval ja lõpuks jäi Valentin silma.

„Kus on Thomas?“ küsis ta. Valentin langetas pea.

„Ta on surnud,“ ütles ta vaikselt, alahuult hammustades. Heinar peatus hetkeks, siis rändas ta pilk taas ülespoole ja vaatas mõtlikult välja hõõguvasse linna.

„Noh. Vähemalt on minu võlg nüüd tasutud,“ muheles ta endale ja astus teistest eemale, ahtrilinnakule, kus ta peatus reelingu juures.

Antonia tõmbas Jacobi jalule ja kallistas teda. Paul põlvitas tema kõrvale ja hakkas Valentini põletushaavu hooldama, samal ajal kui Johannes seisis abitult kõrval. Fabian istus reelingul ja vaatas kulmu kortsutades taevasse. Teised meremehed manööverdasid laeva linnast välja. Kusagil vee peal karjus keegi midagi. Tuli näis aeglaselt jälle vaibuvat, vihm ja linnavahid tegid oma tööd. Pisarad langesid meeskonna nägudele ja jahutasid neid, rahustades tulekahju, mis oli ka nende seas levinud.

Fabian pani ühel hetkel Valentinile lohutava käe ümber õlgade, samal ajal kui Antonia seisis koos venna ja oma poiss-sõbraga reelingu juures ja vaatas linna, mis aeglaselt neist möödus.

„Me jõudsime,“ ütles Johannes uimaselt, pühkides tuhka näolt. Antonia noogutas.

„Ilmselt ei jõua te Lübeckini, eks ole?“ küsis Jakob. Antonia raputas pead.

„Ei,“ ütles ta, „ma olen alustanud jooksmist, siis pean selle lõpetama. Ma sõidan edasi ringi. Võib-olla saan kuskil oma laeva, siis saan igal pool inimesi tervendada ja vajadusel jälle kiiresti põgeneda. Raamat on sul ikka veel olemas, eks ole?“

Jacob noogutas ja võttis oma rõivastest kimbu välja. „Jah, siin see on.“ Ta tahtis eemalduda, kuid pidas enne lahkumist hetkeks kinni. „Ma olen seda läbi mõelnud,“ ütles ta. „Ja ma tean, mida ma nüüd teen. Ma lõpetan oma koolituse, kui see reis on lõppenud, aga pärast seda palkan ma stjuuardi ja lähen ise reisile. Võib-olla näeme teineteist aeg-ajalt merel.“

Antonia naeratas ja jäi siis mõneks ajaks vaikima, seistes koos Johannesega koos reelingu juures. Ta vaatas kahte vigastatud meest ja hoidis silma peal ülejäänud meeskonnaliikmete järele. Neid oli vähem kui väljarändel, kuid piisavalt palju, et ujukit tagasi tuua. Valentin lonkis aeglaselt reelingu juurde ja nõjatus tema kõrvale.

„Ma arvasin, et ma ei meeldinud Thomasele,“ ütles ta kurvalt. Jakob pani käe tema õlale, kuid jäi vait.

„Kas sa arvad, et nad jätkavad meie jälgimist?“ küsis Antonia vaikselt. Jakob kehtas kurnatult õlgu ja kohendas oma vibu.

„Ma ei usu, et keegi sai aru, milline laev meid meie kõigi tekitatud segaduses pardale võttis,“ ütles ta.

„Ja homme oleme kindlasti jälle avamerel,“ lisas Johannes. Ta ohkas ja loendas nooli Antonia värvis. „Jummala,“ kuulis ta teda muheleda, „uusi nooli on tõesti väga vaja.“

Antonia lihtsalt irvitas ja vaatas linnas tuttava kuju üle keevitanud suitsupilve jäänuseid.

„Vaatame, kuhu see nüüd läheb,“ ütles ta tähendusrikkalt. „Aga Jacobil oli õigus. Laevad on parim viis olla vaba. Ja meid ei püüa kinni, mitte ükski tulekahju maailmas.“

John noogutas ja vaatas linnamüüri, mis möödus neist, kuni linn aeglaselt uttu kadus.

„Nii ongi,“ ütles ta vaikselt ja kükitas naise kõrvale, nii et tema käsi puudutas just tema kätt. Koos vaatasid nad, kuidas hall linn kadus udu sisse, jättes neile hüvasti, kuni nad vee udus kadusid.

Epiloog

Hall linn. Linn, mida läbib vesi, mis ulatub kaugele üle maastiku. See peegeldab leeki ja pimedust üleval. Tuli põleb majade vahel ja suits ümbritseb mind nagu must mantel.

Tuli ei põle siin lihtsalt. Ma tunnen, kuidas see põleb tuhandes südames. Ma olen tuhandes kehas, tuhandes kohas. Mu vaim on viimasel ajal kasvanud. Laevad on mind kaugele viinud.

Ma ei tea, kuidas ma eksisteerin. See ei ole esimene kord, kui ma seal olen, ja see ei jää ka viimaseks. Aga see aeg on möödas. Tuli on minu lahkumise märk. Seekord ei ole see neelanud kedagi, kes võiks mind kahjustada. See on kustutatud, taltsutatud ja ma kaon koos sellega.

Mul ei ole mingeid tundeid. Mul ei ole hinge, vaimu, keha. Aga mul on mõtted - ja need mõtted jätkavad loo kirjutamist.

Platsilaev ja tema kaaslane jätkavad oma teekonda üle metsiku, laia mere. Pruunid käed tunnetavad raamatu lehekülgi. Punasest nahast köidetud, punane nagu veri, punane nagu tuli. Tüdruk kirjutab ja mina kirjutan kaasa. Lugu, mida ehk keegi kunagi loeb. Kauges tulevikus. Lugu tüdrukust, kes on taltsutanud tule.

Aeglaselt kaob mu jõud viimastest majadest ja alleedest. Ma hõljun viimastel hetkedel maailma kohal, ilma et miski mind peegeldaks. Vesi voolab ja inimesed lähevad oma teed, mind nägemata. Kogu maailm on liikumises. Tornid ja laevamastid tõusevad uhkelt taeva poole, unustamata ujuva laeva. Reisimine ei saaks kusil olla lihtsam.

See on viimane mõte, mis jõuab punasesse raamatusse. Tuli kustub ja lugu on kadunud, nagu laevad alati. Aga inimesed peaksid parem ettevaatlikud olema. Sest süsi põleb ikka veel ja on vaid aja küsimus, millal tuul selle uuesti süttib.

Ma tulen tagasi.

Epiloog

...või mitte? Keegi ei tea, sest katk on ettearvamatult ja võib igal ajal uuesti, vägivaldsemalt kui kunagi varem, lüüa. Seepärast on oluline, et meditsiini ei surutaks maha. Kui teadusele seatakse piirangud, ei saa me edasi areneda. Kui me jätkame oma teadusuuringuid, võime isegi leida ravi mustale surmale! Kuid need kohutavad nõiajahid tapavad palju süütuid naisi, kes oleksid olnud teadusele kasulikud, nagu minu vaene vanaema.

-Antonia